

DEISIS
Antologie

A CONCURSULUI DE POEZIE RELIGIOASĂ
SĂRMAȘU 2022
de
Nicolae Băciuț

CONCURS DE POEZIE RELIGIOASĂ

Sărmașu: 25 martie - 12 mai 2022

(Concurs de creație literară)

Participanții trebuie să trimită cinci poezii cu tematică religioasă, până în 12 mai 2022. Nu există restricții de vârstă.

Juriul va fi condus de domnul Nicolae Băciut, poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș.

Toți participanții vor fi câștigători, pentru că poeziile vor apărea într-un volum oferit gratuit fiecărui participant. În vederea editării antologiei de poezie de la acest concurs, participanții vor primi consiliere editorială.

Vor fi acordate trei premii în bani, 4 premii speciale și cinci premii surpriză.

Puteți trimite poeziile la adresele de email: bibliotecasarmasu@yahoo.com și nicolaebaciut@yahoo.com
Organizatori: Primăria Sărmașu - Biblioteca „Liviu Rusu”, Direcția Județeană pentru Cultură Mureș.

Parteneri: Centrul Județean pentru Cultură Tradițională și Educație Artistică Mureș, Asociația Culturală „Graiul Gâmpiei”, Asociația Literară „Creneluri Sighșorene”.

Coordonator: bibliotecar **DINUCA BURIAN**

DEISIS

Antologie

**A CONCURSULUI DE POEZIE
RELIGIOASĂ - SĂRMAȘU 2022**

de

Nicolae Băciuț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂCIUȚ, NICOLAE

**Deisis. Antologie/ Nicolae Băciuț - Târgu-Mureș: Editura
Vatra veche, 2022**

I. Băciuț, Nicolae (Ed., Pref.)

I.S.B.N. 978-606-546-269-1

821.135.1-1

Coperta aparține autorului

EDITURA VATRA VECHÉ

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Apărut 2022

Copyright © Nicolae Băciuț 2022

Toate drepturile rezervate

Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț

Format 16/ 61x86, Coli tipo 14,5

Tiparul executat la

S.C. INTERMEDIA GROUP SRL

Târgu-Mureș, str. Iuliu Maniu nr. 14

România

Poezie în credință, credința în poezie

Concursul de Poezie Religioasă de la Sărmașu, pe care l-am pus sub genericul „Deisis”, este inițiativa Dinucăi Burian, o jertfitoare a Bibliotecii Orășenești „Liviu Rusu” din localitate, și nu puteam să nu fim părtașii elanurilor sale cultural-artistice și religioase cât și cum am putut, pentru că și domnia sa a fost mereu parte a echipei care a încercat să nu lase flacăra culturii să se stingă. Nici în spațiul mureșean și nici în peregrinările noastre, de la Roma la Chișinău.

Un Concurs de Poezie Religioasă am inițiat și eu în 2001 și de atunci el se derulează, la intensități diferite, pentru că sprijinul financiar al acestor acțiuni pierde tot mai mult din viteză, invers proporțional cu creșterea interesului pentru creația literară religioasă.

Financiar, acest concurs e susținut de Dinuca Burian, dar importante nu sunt cele câteva premii care se vor da, ci antologia care a adunat textele tuturor participanților. O participare fără restricții de vârstă sau condiție socială sau profesională. În numele credinței asumată cu instrumentele creației, stau între aceleași coperte și elevi de gimnaziu și autori cu un statut de aspiranți la porțile Uniunii Scriitorilor.

Nu e de mirare, în aceste condiții, diferența de calibru literar, dar poate de aici și sursa unor frumuseți nebănuite, ale armoniei în dizarmonie. Se aude însă pregnant vocea credinței, cea care îi călăuzește pe autori pe drumurile creației.

Preocuparea de a se regăsi în lumina credinței este dominantă căutărilor literare ale concurenților – autori antologați în cea mai greu de atacat formulă, cea alfabetică, cea care face mai vizibil reliefurile creației literare religioase, surprinsă într-un popas editorial.

Oricât de exigentă ar fi judecata critică, antologia „Deisis” rămâne, cel puțin ca document pentru ceea ce înseamnă, în consubstanțialitate, nevoia de credință și nevoia de creație literară.

Eliberată de prejudecăți și restricții dogmatice, poezia acestei antologii e revelatorie în revelația religioasă a fiecărui autor în parte, în încercarea de a pune într-o paradigmă a viitorului din trecut, esența trăirii în și întru credință. dar și în poezie, în termenii lui Hölderlin.

În absența unor precizări stricte, unii autori și-a trimis datele de biografie literară, alții nu, unii n-au trimis nici fotografiile de autor.

Ca îngrijitor al acestei ediții, firește că am unele frustrări dar, până la urmă, rămân textele singurele care să dea identitate literară. Cinci texte sunt în măsură să ofere o imagine a unei anverguri poetice, într-o temă care-și are istoria ei, cu nume de rezonanță, chiar dacă istoria literară nu le-a acordat atenția care s-ar fi cuvenit.

Poezia religioasă nu a fost decât în puține cazuri singura între cele abordate de un autor. Dar e greu ca poet să ocolești această temă, să nu-ți pui întrebări și să nu-ți dai răspunsuri, să nu te poziționezi sau raportezi la dimensiunea metafizică/mistică a existenței umane.

Mult-puținul acestei antologii confirmă continuitatea interesului pentru poezia religioasă, dincolo de vârste, după ani buni în care a fost pus călușul în gura acestei poezii.

Câtă credință, atâta literatură, câtă literatură atâta credință, ne vine să repetăm o ecuație care, dincolo de aparența ludică, își are gravitatea ei.

NICOLAE BĂCIUȚ

EMILIA AMARIEI

Îndemnuri

Când inima zdrobită în piept îți sângerează
Și te apasă sarcini prea grele de purtat,
Când pe această lume nimic nu mai contează,
Te-ndemn să stai de vorbă cu Cel ce te-a creat!

Când vrei s-arunci în marea uitării tot ce doare,
Sub talpa ta simți focul pământului arid,
Sau când îți fuge calea-napoi, de sub picioare,
Și te-mpresoară gânduri, tristeți careucid,

Când simți că universul deodată te respinge
Și valurile vieții urlând se năpustesc,
Când ești ocean de lacrimi dar nu mai poți nici plânge,
Te-ndemn să-ți plângi durerea la tronul Lui ceresc!

Când deznădejdea vine și sufletu-l sfâșie,
Când părăsit de toate și toți, pe lume, ești,
Când singur cauți drumul ieșirii din pustie,
Mă rog din suflet, Calea cea Sfântă s-o găsești!

Când peste tot în suflet mulțimi de răni deschise
Îți adâncesc amarul din fiecare gând,
Și parcă orișiuunde ți-s ușile închise,
Iisus Hristos deschide și Cerul, prin Cuvânt!

Când inima zdrobită caută vindecare
Și ai dori de chinuri să fii pe veci scăpat,
Dă-i Domnului povara și orișice te doare,
Căci mii și mii de inimi Iisus a vindecat!

Taine

În pânze ca de aur mă-nvăluiește Cerul
Și simt o mângâiere de-azur și de smarald,
Când pe sub tâmple-mi trece nedezlegat misterul
Cu-adâncile-i dileme în care tot mă scald,

Îmi pare că, pe toate ce le credeam știute,
Nu le mai știu și iată, planând din înălțimi,
Cad taine de milenii, apar necunoscute
Ascunse-n ecuații, sisteme și mulțimi.

Când de pe cercul minții se rup ultime umbre,
Lumina îmi pătrunde în cel mai mic ungher.
Nici teama nu m-atinge cu faldurile-i sumbre,
Nici sufletul nu-mi umblă prin univers, stingher.

Mi se topesc din minte învățături străine,
Iar jugul nu mai poate pe inimă să-mi stea.
Deodată, adevărul l-am regăsit în mine,
Căci Dumnezeuul Păcii în inimă-mi bătea!

Dă, Doamne, iarnă blândă...

Dă, Doamne, iarnă blândă, lumii oarbe
Ferește-ne de frigul fără glas,
Nu ne lăsa pustiei care soarbe
Fărâma de iubire ce-a rămas.

Te uită cum se stinge omenirea,
Și porțile se-nchid în urma sa.
Văd ziduri înălțate spre iubirea
Din care a purces și ea cândva.

Mă uit în gol, căci nu-mi găsesc oceanul,
N-am loc de umbre, aripile dor,
În fața mea vuieste crunt oceanul;
M-aș înălța, dar nu mai știu să zbor

Și se aude-n lume tristă veste:
Că vine iarna lumii cea mai grea,
Chiar zânele vor îngheța-n poveste
Și focul fără foc va îngheța

Și n-am de-un ceai - o lingură de miere,
Să-nec amarul zilelor în el,
Să capăt sens, lumină și putere,
Să-mi scot la luptă sufletul rebel

Spre-a rupe hâda mască de pe chipuri,
Lumina să o scot de sub oborc,
Căci, prea ne-am transformat în prototipuri
Duse de val, de soartă, de noroc...

Poemul își revendică menirea

Mă uit la floarea ce pălește iarăși,
La cerul ca un arc de curcubeu,
Mă uit la voi, cei ce-mi sunteți tovarăși,
Și-n fiecare-l văd pe Dumnezeu.

S-au potolit furtunile din mine
Și-abia atunci am înțeles deplin,
C-am rătăcit ascunsă-n al meu sine,
Iar versul mi-a fost creanga de măslin.

Zărind limanul de pe marea vieții,
Vâslesc cu pânze noi spre-acel tărâm
Și-mi fac sălaș în poala dimineții,
Lumina de cleștar să n-o sfărâm.

Chiar dacă-mi paște timpul desfrunzirea
Și-n patul toamnei mele mă frământ,
Poemul își revendică menirea
De-a veșnici în cer și pe pământ.

Uneori... alteori

Uneori... simt cum mi se dilată sufletul,
aștrii încap deodată în inima mea,
planetele mi se învârt prin cuvinte.

Ca o buclă între mine și eternitate stă
spațiul plin de omniprezența lui Dumnezeu.
Intru în dansul dintre materie și imaterie

învățându-mi pașii să curgă
pe ritmul energiilor nevăzute.
Mă aliniez cu toată creația într-o
armonie deplină... uneori.

Alteori cobor în adâcurile Gheenei
de parcă aș căuta rădăcinile răului
scormonind după ele prin gunoaie
spre a le arde pe rug.

FLORINA IRINA AROIU

Trăisteni - Valea Doftanei – județul Prahova

Mulțumesc Doamne

Mulțumesc eu Ție Doamne
Pentru ziua ce-a trecut,
Pentru cânt de păsărele,
Pentru tot ce am făcut.

Mulțumesc pentru iubirea,
Ce mi-o porți la nesfârșit.
Mulțumesc pentru trăirea
Ce o simt neconținut.

Mulțumesc eu, Ție, Doamne,
Că mă aperi de necaz
De dureri, de boli, de rele,
De vremea ce este azi.

Mulțumesc, că-mi dai o casă
Un cămin călduț mereu
Și-o pâine să pun pe masă
Pentru viitorul meu.

Mulțumesc pentru iubirea
Ce mi-o poartă al meu soț,
Mulțumesc pentru iubirea
Ce i-o port la rândul meu.

Mulțumesc eu, Ție, Doamne,
Că mă înveți să Te iubesc

Să îți scriu cu drag eu Ție
Trei cuvinte într-un vers.
Mulțumescu-Ți, Doamne!

Maica Domnului

Când Tu, Măicuță Sfântă,
Îmi ești mereu aproape
Când de necazuri mă ții mereu departe
Când ziua este grea,
Dar Tu ești lângă mine
Când răul mi-e aproape
Dar Tu-l gonești de lângă mine
Atunci Măicuță bună, e numai fericire.
Când ziua începe rugându-mă la Tine
Eu peste zi am parte doar de bine.
Când seara peste noi se așterne
O rugă blândă Ți-o adresez
Și mă așez smerită la culcare
Iar grija mea Ți-o înmânez.
Atunci Măicuța blândă, eu mă voi odihni
Cu gândul doar la Tine și la o nouă zi.

Învierea Domnului!

Zi de mare sărbătoare
Este azi în calendare
Este zi de Paște Sfânt
Pentru toți de pe pământ.

Ziua când Iisus Hristos

Cel milos, cel luminos,
A Înviat din cel mormânt
Ca miracol pe pământ.

A ieșit din cripta Sa
Pentru a ne vindeca
De ură și răutate
De păcate grele, toate.

A venit azi pe pământ
Din mormântul cela Sfânt
Sa ne-aducă nouă în dar
Mântuire și mult Har.

Cu credință și iubire,
Pace Sfântă, fericire
Și cu mântuirea Sa
Vom împărăți lumea.

Casa Domnului

În Sfânt lăcaș eu am călcat
Cu gând curat și luminat
Cu pace-n suflet și în gând
Rugându-mă de pe Pământ.
La Dumnezeu de sus de acolo
Să ne dea pace și nouă
Și popoarelor vecine
Pace, liniște și bine.
Preotul m-a întâmpinat
Bucuros și luminat
La altar m-a îndrumat

Sa pășesc, cu gând curat
Că mă sprijină mereu
Să-l găesc pe Dumnezeu.
Maica Domnului Preasfântă
Cum ne-așteaptă și se uită
Pruncului să-i arătăm
Dragostea ce i-o purtăm.
În Biserica creștină
Este pace și lumină
Pentru suflet, pentru trup
Pentru tot ce este Sfânt.

Miracolul lui Dumnezeu

Într-o zi de iarna blândă
Mi-a trecut prin cap un gând
Sa îi fac fetiței mele
Darul suprem pe Pământ.

Semn divin a fost și e,
C-am simțit din întâmplare
La o mănăstire mare
Fluturaș în pânțele.

Când medicii au spus „nu”
Când lumea întreagă m-a descurajat,
Tu ai fost mereu acolo
Și zi de zi m-ai alinat.

A trecut timpul cu greu
Dar eu nu prea l-am simțit
Pentru c-ai fost Tu mereu

Lângă mine negreșit.

Stăteam ziua singurică
În pătuțul meu de lemn
Și mereu îmi era frică
Așteptam mereu un semn.

Doamne, Tu mi-ai arătat
Că exiști cu adevărat
Că, în ciuda tuturor,
Mi-ai adus în dar, fecior.

CAROLINA BALDEA

Locuiește la Teiuș. Este singura poetă din localitate

Debut literar: Revista „Creneluri Sighișorene”, 2016

Cărți publicate:

- „Cu visele în brațe, Ed .Nico, 2016

- „Îngerul ierbii”, Ed. Vatra veche, 2018

- „O altă Evă”, Ed. Vatra veche, 2019

- „Îndreptări”, Ed.Vatra veche, 2021

Prezentă în peste douăzeci de antologii în calitate de coautor, deținătoare a multor premii, obținute în concursuri de poezie, apariții în reviste din țară și Diaspora.

Așchie din cruce

Apasă greu, ne-ndurătoare
Și spatele îi încovoiaie,
De spini e-nsângerată fruntea
Și-ades genunchii I se-ndoaie!

Asprimea ei sfâșie carnea
Și rana-n rană se-adâncește,
Când mânuit fără de milă
Pe pielea Lui biciul plesnește!

Golgota-i sus, puteri sleite,
Durere-i orice răsuflare,
Nedreaptă, crudă suferință,
Dar gura-i mută spre-ndurare!

În urmă-I gloata surdă, oarbă,
Ce ieri cinstise, azi lovește
Și eu, nevolnică ființă
Care osânda îi privește!

Din lemnul crucii sare-o așchie
Și-n talpă-mi intră-usturătoare,
Cu totul uit de Drumul Crucii
Și numai „rana” mea mă doare!

Mă răzvrătesc, mă plâng, mă vait
Și lumea mea deodată-i strâmtă,
Nimicu-i mult prea mare-n mine
Ca să mai văd și jertfa sfântă!

Cum te poți plânga om mărunt,
Că doare-o așchie, când sub cruce
Tăcut și-nsângerat Isus
Păcatele lumii le duce...?

Când am să plec

Când am să plec, cum pot să fac eu Doamne,
Să iau în piept parfumul ăstor flori

Mireasmă ca să-mi fie în țărâna
Unde-ntuneric e mereu în zori..?

Și dacă plec, cum pot să iau sub pleoape
Pământu-acesta înverzit a mamă
Și rouă, frunză, pasăre și cântec
Să-mi țină de urât când mi-o fi teamă..?

Și mâna care-n rugă mi-o chem pe creștet
Și chipuri dragi să-mi țină de lumină,
Cum pot ca să le iau cu mine, Doamne,
Să-mi fie somnul legănare lină..?

Cu cer-bucată, îngădui-vei Doamne
Peretelui de lut să-i fac fereastră
Să pot vedea cu ochi mereu închiși
Nemărginiri cu magine albastră..?

În care lacrimă-țărână să le sorb
Ca lipsa lor în mine să nu doară
Și rădăcină, Doamne, ca să-mi fie
Cândva, când mă vei naște-a doua oară..?

Înălțare

Înalță-mă la cer cu Tine, Doamne,
Și-un ochi mă fă, în Raiul Tău preasfânt,
Aici, un orb între atâția alții
Nu-mi văd nimicnicia pe pământ!

Sunt om într-o mulțime schimbătoare
Mereu pe calea-ntoarsă de la tine,

Ce mi-am pierdut pe drum până și umbra,
Sunt un străin ce locuiesc în mine!

Ochi de voi fi, voi cerceta adâncul
De pleoapa mea deschisă larg o Ți,
Dar ca să-mi văd păcatul ce mă leagă
În ochiu-acesta, iris Tu să fi!

Frunza măslinului alb

Pe fața stinsă și îndurerată,
Din ochiul unde suferința plânge,
Arzând, își face cale-n spre țărână
Un fir de lacrimă tivit cu sânge!

Pământul cu nesaț îl soarbe-ndată
Primind sămânța bobului divin,
Și din adânc de piatră crește falnic,
Cu ramuri către Cer, un alb măslin!

Pomul ce-a răsărit din piatră seacă,
Cu rădăcini din crucea răstignirii,
Pe frunze poartă rouă de credință
Și-n floare albă mersul omenirii!

Când Tu ai Înviat pentru o lume,
Copac ce porți în ramuri har divin,
M-ai înviat Isuse și pe mine
Căci și eu sunt o frunză din măslin!

ANTONIA FILOFTEEA BOTOI

Clasa a X-a D

Liceul Teoretic „Lucian Blaga”, Reghin

Rugăciune

Doamne, Sfinte Împărate,
Tu, Cel ce le știi pe toate,
Mulțumind, ne închinăm,
Ție pururi ne rugăm.
Cu a ta dragoste curată
De noi pururi lăudată
Păzește al nostru neam
Ne ferește de necaz.
Fii cu noi Iisuse pururi
Lumină fă-n a noastre gânduri
Pacea toată așaz-o-n suflet
Și-adevăru-n a nost' cuget.
Iartă-ne, Iubit Părinte!
Credința ne-o-ntărește! Sfinte,
Dăruiește-ne răbdare
Să trecem de orice încercare.
Șterge-a inimii amare lacrimi
Și ne ferește de grele patimi.
Ajută-ne să ne purtăm cuviincios
Al nostru suflet să fie-n veci frumos.
Și revarsă peste noi, Preabunule
Din a ta dragoste, Cuvântule,
Învăluie-ne-n a ta credință
Tu, Adevărul dincolo de ființă.

Maica Domnului

Maica Domnului mărită
Tu de îngeri ești slăvită
Ești cântată, lăudată
Și de oameni adorată.

Sus în cer, jos pe pământ
Răsună numele cel sfânt.
De Dumnezeu Născătoare
Și la cer mijlocitoare,

Rugătoare neîncetată
Pentru lumea îndurerată,
Pentru mici și pentru mari,
Pentru slabi și pentru tari,

Pentru văduve și-orfani
Și pentru cei mai sărmani.
Pentru copii, pentru părinți,
Pentru păcătoși și sfinți

Tuturor le ești scăpare,
Către Domnul rugătoare,
De minuni ești făcătoare
Celor ce nu au scăpare.

Tu pe toți călăuzești
Către porțile cerești,
Către fiul Tău iubit
În Raiul cel mult dorit.

Primăvara sufletului

Primăvară dulce, Paradis dumnezeiesc
Tu aduci lumina astrului ceresc.
Bucurie tuturor sălășluiești în suflet
Căci „A-nviat Hristos!”, toți cântă-ntr-un sunet.
În livezi și pe câmpii,
Pe dealuri verzi și dincolo de vii
Se așterne-a florilor blândă mireasmă
Împodobind a sufletului mică fereastră.
Sunet de copil se-aude-n depărtare,
Ciripit de păsări, dincolo de zare,
Iar peste sat puternic răsună
Clopotul bisericii ce oamenii adună.
Îmbrăcați în straie populare
Toți se adună-n număr mare
Și pe Domnul Îl slăvesc
Pentru toate-I mulțumesc.
Adu-ne, Doamne primăvara cerească,
Bucuria rugăciunii dumnezeiască,
Credința din harul izbăvirii
Și iertarea pe calea mântuirii!

Noapte de Crăciun

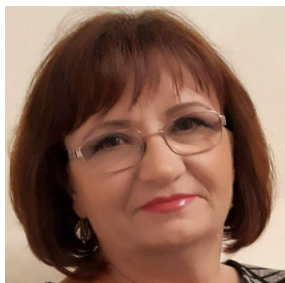
Printr-a iernii lungi troiene
În păduri și prin poiene
Vuiet de vânt pustiu
Se-aude-n noapte târziu.
Doar în a Crăciunului seară sfântă
Înbujorații colindători cântă

Imn de colind voios
Pruncușorului Hristos.
Înghețatul cer de sticlă
Se sparge sub a lunii grea lumină
Cioburi de gheață coboară
Gerul iernii înconjoară.
Brazii a căror ascuțită frunte
Trec a negri nopții punte
În negura misterului spre paradis
Lumea dorului din vis.
Dansul fulgilor de nea
Cu luceafărul, mândra stea,
Cântă-n șoapte a nopții armonie
În a lacului oglindă vie
Iar când liniștea coboară
Peste satul adormit
Ating pământul amorțit
Care tresare fericit.
Iar în Betleemul sufletesc
Pogoară Harul Raiului ceresc.
Iisus se naște iar, ștergând și iertând
Răul lumii, prin iubirea Adevărului Cuvânt.
Doamne, ninge peste noi
Fulgi de har și cânt vioi
Și o bucurie mare
Ce din inimă-mi răsare.
Fă troiene de iubire
Și nămeți de fericire,
Gheață-n suflet să topească,
Liniște să dăinuiască!
Doamne, ninge Tu mereu,
Dragoste-n sufletul meu
Fulgi mari ai darului Tău
În iarna Anului Nou!

Crucea

Ale soarelui raze mângâie
Al Mântuitorului blând chip
Și pe fața Sa plăpândă zgârie
Urmele trecutului timp.
Fața-i plânsă de durere
Pentru omul care trece
Ne-ntorcându-și a Sa față
La a Domnului povață.
El vrea doar să ne aline
Durerea, dorul și suspine,
Mii de gânduri să le îndrepte
Pentru toate să ne ierte.
Uităm a credinței dulce mireasmă
Înnecând a noastră viață
În necazuri și amar greu
Și uităm de Dumnezeu.
Însă Domnul ne așteaptă
Și nu ne va da pedeapsă.
Pentru tot ce am greșit
Ne va ierta și ne va iubi.
Să-I aducem pocăință
Cu-ntreaga noastră ființă
Și-atunci crucea vieții noastre
Ne va scoate din a sufletului moarte.

IONICA BANDRABUR

Slănic Moldova, județul Bacău

Rugă pentru ciocârlie

Te rog Doamne, astăzi, mâine... fie-Ți mare a ta milă
Și nu lăsa ciocârlia, pasăre a bucuriei,
Din zboru-i înalt să cadă pradă prafului de pușcă,
Și nici omul prăbușească în prăpastia prostiei!

Cum va mai putea să cânte naiul lui Gheorghe Zamfir
Dacă sunetele sale, cu soarele vor apune?
Din plâns, prunci se-opreau s-asculte, legăna blândul zefir
Livezile înflorite și-ale pădurii cunune.

Omului potolea setea ascultând-o-n toiul verii,
Primăvara parcă plugul ara mai ușor pământul,
Nu-i lăsa, te rog mult, Doamne, să facă precum pădurii,
Îndreaptă azi țeava puștii, spre cei ce-i sapă mormântul!

Hai, spune Doamne!

De vom cânta cu toți deodată
În seara sfântă de Ajun, colinde,
În compania carilor din grinde
Și-a focului și jarului din vatră,

În al ninsorii alb, cernut pe coame
Și violetul ploilor de raze
Căzut în haos, prizonier în oaze,
Păcatul ni-i iertat? Hai, spune Doamne!

Dac-am privi și aștepta minunea,
Acea lumină pură, să răsară,
Ne vom simți ca pasărea ce zboară
Și hrană pentru trup ni-i rugăciunea?

Și nu vom mai rămâne nicicând singuri
Și nu vom muri fără lumânare
Și fără liturghii și preoți la plecare,
Nici lut în gura lamei de la pluguri?

Vindecă-ne, Te rugăm, de ciume!

Câți moși mai fac astăzi mătânii
Și câte babe sărută icoane!?
De sărutat le-ar săruta, dar Doamne
Închide-odată rana vie-a cărnii.

Deschide porțile de la biserici
Și-n zilele de post fă sărbătoare.
Învăță puiul de om cum să zboare,
Fă hramuri cu merinde, cânt de clerici!

Botează-ne pruncii încă din pântec
Și dă putere-n brațele-obosite,
Lumina-n sufletele oropsite,
Din plâns, copilul tacă în descântec.

Împrăștie agheazma peste lume
Și binecuvântează păcătoșii,
Îndreaptă-i pe cei slabi și mincinoșii
Și vindecă-ne te rugăm, de ciume!

Că astăzi e vineri

Bună dimineața, om din sat natal!
Privește prin geamul ce geme de flori,
Cum zorii din ceruri preling în aval,
Cum stelele mor sau se-ascund după nori.

Mai pune ulei în candela stinsă
Și-aprinde tămâie din bradul din deal
Și lasă o clipă fereastra deschisă,
Ascultă cum ruga s-aude-n fundal.

Că astăzi e vineri, profeții cinstesc
A Tatălui slavă și-al Fiului duh,
În sunet de orgă psalmii-i citesc
Și îngerii cântă și-i pace-n văzduh.

Clopotul bate că-i zi de-nchinare,
Izvoare de liniști sunt peste morminte,
Povara de gânduri dă jos din spinare,
Fă-ți semnul crucii, privește-naainte.

Au curs lumini, de Paște

A fost lumină-n lumânări, dar tristă,
Ca mama când gândește la bunica
Ce a urcat la cer lăsând pe prispă
Baticul de mătase și tunica.

A fost lumină-n lumânări și pace,
Precum inima blândă a măicuței
Când caută o haină să îmbrace
Sau face nod cu fundă băsmăluței.

Au curs lumini din lumânări de ceară
Cum lacrimile mamei în bărbie,
Când și-aducea aminte-a mia oară
De tinerețe și copilărie.

A fost lumină-n lumânări și ploaie
Și rugăciunea binecuvântată.
A curs lumina albă peste straie
Că Domnul a-nviat încă odată.

NADIA-CORINA CĂPRIȚĂ

Bârlad, județul Vaslui

De Florii...

Împletind bucurie și flori și curăție
Să alergăm pe aripi de primăvară,
Pe Hristos Domnul să-L întâmpinăm
Și slavă și mulțumire să-I înălțăm,

Cunună de nevinovăție
Să-I așternem pe drumul de jertfire.
Să prindem în coronițe de alb și senin
Lacrimi de pocăință și surâs de copil.

Cu nădejde să intrăm în Ierusalim
Furtuna din suflet să ne-o liniștim,
Să Îi dăruim Lui Hristos
Și cântec și stih și al inimii frumos.

Treceri...

Alergăm prin clipe și uitare,
Ne hrănim cu dureri și neiertare,
Adormim pe aripi de ne iubire,
Căutăm în noroi împlinire.

Ne strigăm rugăciunea-n noapte,
Ascultăm nesfârșitele șoapte,
Ne luptăm cu suspine și vânt,
Visăm zbor, veșnicie și cânt.

Renaștem în flori și culoare,
Ne prindem de raze de soare,
Plângem răni și amăgire,
Ne vindecăm cu psalmi și iubire.

Ne scriem pe suflet „a fi”,
Sculptăm în secunde „a trăi”
Ne pictăm timpul în poveste,
Învie în lumina ce-nflorește.

Lacrimă de Dumnezeu...

De sub geană de senin
Șoptește lacrimă de Dumnezeu,
Rugăciune pentru oameni
Mângâiere în furtună.

De sub șoptă de lumină
Cântă curcubeu de îngeri,
Izvor pentru biruință
Mir vindecător de noapte.

De sub clipă de tăcere
Crește gând de Înviere,
Strigăt pentru veșnicie
Legământ de mântuire.

De sub zâmbet de anotimp
Răsare vis de primăvară,
Amintire pentru toamnă
Zbor de taină și trăire.

Cruce...

Dintr-un amurg de
primăvară-nsângerată
Își duce crucea un suflet,
În tăcere,
Către o lacrimă de toamnă,
Să-și vindece durerea
În crivățul sihastru
Din iernile ce trec
Prin inimă,
Prin gânduri,
Prin clipele pierdute
În visuri nesfârșite,
Prin zborul netrăit
Din strigăt și tăcere!

Încet și fără grabă,
Își culcă crucea grea
Pe-o palmă de-anotimp.
Își pleacă apoi genunchii

Pe lacrimi și suspine,
Își face către Domnul
O rugăciune scurtă
de „Slavă pentru toate!
Apoi, își urcă neputința
Pe aripi de nădejde,
Răbdare și credință,
Și către Cer pornește
Pe-un drum bătut cu pietre,
iertare și lumină,
Cu psalmul se-nfrățește,
Cu dragoste pășește
Pe calea cea sortită
Să-l vindece de noapte,
Și-n zori de primăvară
Să guste Învierea!

Caută-mă!

„Caută-Mă în ruga
Care în zori se stinge!”

„Caută-Mă în zborul
Zdrobit de.... așteptare!”

„Caută-Mă în clipa
Ce-n infinit se naște!”

„Caută-Mă în tăcerea
Din lacrimi și din flori!”

„Caută-Mă în norii
Ce tună-n curcubeu!”

„Caută-Mă în ploaia

Din sufletul rănit!”

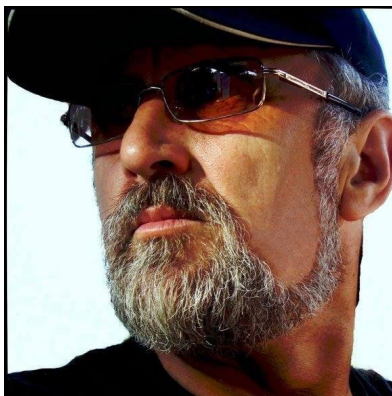
„Caută-Mă în stele,
În „a fi” și „a trăi”,

În jocuri de copii,
În amintiri eterne!

Se aude strigăt mut
În sufletul zdrobit!

„Să nu mă uiți în patimi
Și-n noapte înrobit!”
„CAUTĂ-MĂ..!”

VICTOR COBZAC (VicCo)

Domiciliat în Ungheni, Republica Moldova

Rugă

Doamne, dacă ești în cer,
Mai pogoară pre Pământ
Dar Te-așază-n... fața mea,
Să auzi ce vreau să-ți cânt.

Poate o să-mi pice vocea
De emoții, am mai multe,
Dar ocazii numai astăzi,
Dumnezeu să mă asculte.

O să-ți cânt o rugăciune,
Care-o cânt în toată seara,
Sub icoane, din genunchi
O s-o plâng cu inimioara.

Mulțumesc-u... că... ești,
Iar în clipa când mi-e greu
Îmi întinzi și mie-o mână,
Mâna Ta,... de Dumnezeu.

O primesc și-o mai sărut,
Căci e caldă... ca o Pâine,
Ce ne-ai dat-o ieri și astăzi
Și că n-ai uitat de mâine.

Mulțumesc-u... că ne ierți,
De păcat nimeni nu scapă,
Și că setea ne-o astâmperi,
Cu câte-un pahar... cu apă.

Doamne...

Doamne, mai dă-mi o pereche de ochi,
Poate-un pic... mai albaștri... ca cerul,
Pe cei de-i avut-am demult i-am plâns,
Nu mai văd, nu mai simt, nu zâmbesc,
Nu mai știu pe ce lume trăiesc și de ce?
Sunt legat de țărână..., atâta de strâns?

Doamne, mai dă-mi o pereche de mâini,
Ale mele sunt pline de răni... sufletești,
Nu mai au agerimea ... de mai înainte,
Dacă plouă... din streășina ochilor muți,
Din minuni..., poate mai este și-a opta?
Cu ce șterg picătura de rouă... fierbinte?

Doamne, mai dă-mi o pereche de ochi,
Ca să văd... mai departe decât am văzut,

Zările-albastre... le fă... mai senine..
Dintre dealuri, pe cel mai aproape de cer,
Piatră când voi căra... să văd... unde calc,
Să înalț o biserică-n vârful... pentru Tine!

Cine spune „Tatăl Nostru”

Mere verzi și mere coapte
Buzna dau prin geam în casă,
Cui nu-i lasă... gura... apă?
Din copac... direct pe masă!

Rădăcini... intrate-n prispă,
Trunchiu văruit cu drag,
Mere coapte, par-fu-ma-te,
De la poartă... până-n... prag!

Toate-mi amintesc de timpul
Când eram copil și eu..
Mere-n poale... de la Mama,
Tata-mi părea..., Dumnezeu!

Ne strângeam în jurul mesei,
Feriți...,de mi-li-oa-ne..
Cine spune... Tatăl Nostru,
Loc de cinste..., sub... icoane!

Lăsați artiștii să rămână, ei
*(In Memoriam Cătălin Caragea,
Solistul trupei „Șapte clase”.)*

Lăsați artiștii să rămână, ei,

Să-i doară viața, pe alocuri crunt,
Să creadă-n sine, Dumnezei,
Ce s-au născut cu sufletul cărunt.

Lăsați artiștii... să decidă, ei,
Talent pus în valoarea care crește
Îngerași creați de Dumnezei,
Cu care lumea mare se mândrește.

Lăsați artiștii... să devină, ei,
Iertați cu viața, pe alocuri... dură,
Să intre în țărână, Dumnezei,
Din goana inimii ce trece în alură.

Lăsați artiștii să rămână, zei,
Sfădiți cu sine când... nu reușesc,
Lăsați-i să rămână, Dumnezei
Și după ce-au plecat, înmuguresc.

Lăsați-i să se înece-n complimente,
Atâta timp cât i-ni-ma.., le bate,
În viață să le punem, monumente,
Și-n brațe duși, în vremurile, toate.

Dacă n-ar fi Dumnezeu

Omu-i om și cât trăiește
Dacă-l lași... de capul lui,
Vrea nu vrea, păcătuiește,
Om fără de păcate... nu-i!

Printre păcătoși... și eu,

Nu-s... cu stea... în frunte,
Dacă n-ar fi... Dumnezeu,
Poate-ar fi..., mai multe!

Omu-i om și cât trăiește,
Și cu sfinții se mai ceartă,
Dacă... se mai spovedește,
Dumnezeu... îl iartă-ă-ă!

VIORICA CORNEA

Comuna Slatina, județul Suceava

Pacea lumii!

Streașina gândului coboară
Pe soarele gutuii din fereastră
Spre candela aprinsă, a câta oară...
Să-i întetească flacăra albastră
Icoana cufundată-n rugă
Cu ochii ațintiți la cer,
A strâns în palmele-i de trudă
Frânturi de busuioc și lerui-ler...
De atâta liniște și așteptare
Se întetește focu-n vatră,
Trosnește gheața din căldare
Și nici un câine nu mai latră.
O iesle cu așternut de paie
S-a strămutat în fața șurii,
În brațele-i cu scânteieri bălaie
Stă să primească pacea lumii.

Înstrăinare

Busuioc lângă icoană,
Te-a pus mama-n zori de zi,
Să-mi ogoi cumplita rană
Când măicuța n-o mai fi.

Te-a udat cu lacrimi multe
Și nădejdi și-a pus în tine,
Să nu-mi faci durerea munte...
Să nu fiu străină-n lume.

Să mă bucur românește
Și să cânt în limba mea.
Să-mi țin drumul cu nădejde
Și nu-mi va fi viața grea.

Iar de s-o 'ntâmpla ca ruga
Să nu-i fie ascultată
Să mă-nalț ca vara umbra
Peste tot ce-a fost vreodată...

Biruind răceala lumii
Să pășesc peste necazuri
Cu iubirea înțelepciunii
Să răzbat peste talazuri.

Să nu-mi uit frații și poarta
Unde-ntâi am aflat dorul
Oriunde m-ar duce soarta
Să-mi port vatra și izvorul...

Să nu vă îndoiiți de cer!

Dacă v-ați îndoit cândva de cer
Lăsați o lacrimă să năbuiască.
Un strop de scâncet efemer...
Un olăcar... iubirea să vestească.

Dacă v-ați îndoit cândva de cer,
E timpul să-i simțiți candoarea.
O mare nesecată de mister
Când își revarsă înserarea.

Dacă v-ați îndoit cândva de cer,
Priviți prin ochii lui de stele
Cum ning o rămurea de lerui-ler
Și-i croșetează lungi dantele...

Dacă v-ați îndoit cândva de cer
Și vi l-ați alungat din gând...
Chemați iubirea din eter
Și-i creșteți aripi rând pe rând.

Dacă v-ați îndoit cândva de cer,
Să fie doar o umbră de tăgadă!
Căci sufletul, un biet străjer...
În zarea inimii tinde să-l vadă.

Dă-mi, Doamne!

Dă-mi Doamne o bucurie
Cât pământul să mă ție!
Și tot câte-o veste bună
De trei ori pe săptămână!

Și-apoi cere ce mi-i cere...
I-am șoptit privind-i cerul,
Așteptând c-o mângâiere
Să-și dezvăluie misterul.

Îmi doream doar pace-n gânduri
Și trai bun pentru copii!
Le-am cerut în multe rânduri
Printre lacrimi pustii...

Și-aș fi dat orice pe lume
Să mi se-mplinească vrerea.
Clipelor le-am spus pe nume
Mângâindu-le tăcerea...

Nu-mi refuza bucuria
Cât încă mai viețuiesc,
Că-mi întoamnă poezia
Și mi-e tremurat în vers.

Hristos a Înviat!

E primăvară dulce și târzie,
Duios răsună clopotul în sat
În dulcele miros de iasomie,
Sătenii mei își spun, „Hristos a Înviat”!

Și atât e de senină zarea
Cu verde crud și liliac bătut,
De te cuprinde nefiresc uitarea,
Și-un dor te poartă-n absolut...

Din omenia cea sfințită cu durere,
Din mâinile bătătorite de țărani,
Se naște veșnicia! O avere!
Aici e locul ei de mii de ani!

Seninul cerului va fi mereu albastru
Iar sufletul țăranului curat!
Hristos a Înviat! În chip măiastru.
Adevărat a Înviat!

CORNEL C. COSTEA

Profesor Doctor la Colegiul Național „Gheorghe Șincai” din Cluj-Napoca

Tu, Doamne

Tu, Doamne, ne iubești fără măsură,
Noi, însă, prea puțin sau chiar deloc,
Iar, uneori, paharul plin cu ură
Îl bem, râzând, cu alții la un loc!

Tu, Doamne, ne tot chemi la pieptul Tău,
Ca un Părinte minunat ce Ești,
Noi, însă, zi de zi cădem în hău
Înlănțuiți de cele pământeste!

Tu, Doamne, ești livada înflorită,
Înmiresmând luminile de-azur,
Și tot Tu ești și frunza veștejită,
Ce toamna se preface-n aur pur!

Tu, Doamne, ești poemul Învierii
Scris de Hristos în inimi, azi, și-n veci,

Dar ce păcat! Pecinginea uitării
Ne face mici, întunecați și reci!

Iisus

Ești, Tu, Izvorul veșnic de Iubire,
Pe care-l caută tot mai puțini,
Și doar atunci când vreo nenorocire
Le-arată drumul înspre rădăcini!

Ești, Tu, și azi, Corabia Iertării,
Ce lin străbate mări învolburate,
Și ne oprește-n negurile zării
Să urce,-n ea, cohorte de păcate!

Ești, Tu, de-atunci, o Floare a Speranței,
Ce-nmiresmează, tainic, omenirea,
De când, pe cruce, blând, zâmbind instanței,
Ne-ai dăruit, de-a pururi, Mântuirea!

Ești, Tu, Dovada vie de Unire
A celor care-oriunde Te urmează,
Urcând cărarea-abruptă și subțire
Spre piscul care-n noapte luminează!

Ești, Tu, Smerenia nemărginită
Cu care, zilnic, Te jertfești tăcut,
Iar din făptura Ta neprihănită
Ne-mpărtășim și-o luăm de la-nceput!

Mă-ntreb

Dospește-aluatul urii în covată
Și ard cărbunii-n palmele murdare,

Ne vom mai face bine, vreodată?
Mă-ntreb, privind, plângând, spre Carul Mare!

Trăim urât, e mare nepăsarea
Și căutăm, cu orice preț, revanșa,
Mai merităm noi, oare, vindecarea?
Mă-ntreb, văzând cum vine avalanșa!

Sărmane om, ai fost trimis în lume
Să faci ce însuși Dumnezeu ar face
Ori te-au atins otrăvitoare brume?
Mă-ntreb, de inima în beznă-ți zace!

N-am înțeles nimic din Răstignire,
Iar Învierea-i pentru mulți o glumă,
Mai suntem noi capabili de iubire,
Mă-ntreb sau vom pieri de-aceeași ciumă?

Mai pâlpâie, în mine, o speranță,
Că vom pricepe, -n cel din urmă ceas,
Să apelăm la Ultima Instanță –
LUMINA – al Iubirii-etern popas!

Acolo, fiind, ne vom aduce-aminte
Cine suntem noi toți cu-adevărat,
Iar crucile, de azi, de pe morminte,
Vor dispărea, cum n-ar fi existat!

Și-o vom lua, smeriți, de la-nceput,
Aluatul urii îl vom da la ghenă,
Din primăvară ne vom face scut,
Să nu ne mai găsească vreo hienă,

Ce-ar vrea, din nou, să ne ademenească,

Cu vorbe dulci, pe câmpuri de păcat,
Și-nveșmântați în mantia îngerească
Vom povesti, cu Christ, ca niciodat'!

Te caut, Doamne

Te caut, Doamne, noaptea în odaie,
Tu îmi zâmbești, discret, dintr-o icoană,
Și, brusc, în mine,-n loc de hărmălaie,
Coboară pacea, parcă-aș fi în strană!

Te caut, Doamne,-n zori pe strada veche,
Tu mă saluți din turnu-nalt cu cruce,
Suntem doar noi, iar vântul la ureche
Mă mângâie cu glasul Tău cel dulce!

Te caut, Doamne,-n parc, pe la amiază,
Tu plângi că-ți este foame și ți-e sete,
La sânul mamei, inima-Ți vibrează,
Când Te hrănește blând, pe îndelete.

Te caut, Doamne, seara-n Poezie,
Tu îmi dictezi cuvânt după cuvânt,
Și-apoi adorm, rostind cu bucurie:
Tu, Doamne, pretutindeni? Da, Eu sunt!

La Sihla

Sfintei Cuvioase TEODORA de la Sihla

La Sihla, în zori, pădurea îngână
O rugă ce urcă-n văzduhul curat,
Iar inima mea și a Sfintei, de mână,

Odihnă-și găsesc în sălașul sculptat

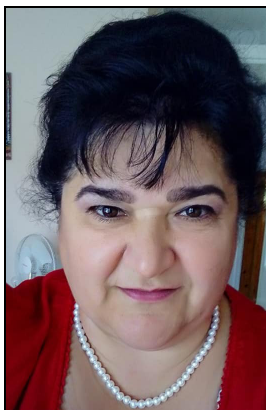
De harnice brațe semețe de înger
În râu preschimbate, în stânci și în vânt,
Și uiți de victorii, dar și de înfrângeri,
Cu Sfânta, când faci minunat legământ!

La Sihla, -n amiază, izvorul ne cheamă
Din apa lui rece, senini, să sorbim
Cu ochii mei mari și cu-ai Sfintei, de-o seamă,
Spre-același tărâm de azur să privim!

La Sihla, spre seară, apusul ne spune
Că tot ce se naște, cândva, va pieri,
Cum lemnul, în flăcări, ajunge tăciune,
Doar Dragostea Sfintei va dăinui!

La Sihla, în noapte, greierii cântă,
Iar lumea întreagă își caută-un rost,
Și nicio furtună nu ne-nspăimântă,
Că-n liniștea Sfintei găsim adăpost!

GABRIELLA COSTESCU

M-am născut la Sighișoara, cel mai frumos burg medieval al Ardealului, în 10 martie 1965.

Apartenență culturală:

– 2011, Președinte fondator la Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”

– 2011, Membru fondator a Cenaclului „Fractali”, București, lider Ion Buciuman.

– 2012, Redactor șef al revistei „Creneluri Sighișorene”.

<https://crenelurisighisorene.wordpress.com/>

– 2018, Membru UZPR – filiala Mureș-Harghita.

– 2018, Membru de Onoare a Societății Culturale „Apollon” – România

Cărți publicate:

– 2022 – „Creneluri Sighișorene – 10” – editura „Vatra veche”, Antologie aniversară

– 2020 – „Același Rai” – editura „Vatra veche”

– 2019 – „Toamna iubirilor mele” – editura „Vatra veche”

– 2018 – „Românul s-a născut poet” – antologie de poezie patriotică, editura „Vatra veche”.

– 2017 – „Epistolar Albastru-Roz” – Libris Editorial Brașov

– 2013 „În numele busuiocului – In the name of the basil”
poezii bilingve editura „Reverberate Books Publishing House,
London, UK”

– 2004 „Lacrima de liliac” editura „Nico” Tg. Mureș 2004

– 2004 „Ofrande inocente”, editura „Graphica” Brașov,
coautori: Ana Munteanu Drăghici și Adriana Dandu – prima
antologie mureșeană de poezie religioasă.

Numeroase premii și distincții pentru activitatea
culturală, profesionalism în jurnalism, pentru cărțile publicate.

Aripa rugăciunii

S-a frânt aripa rugăciunii Tale
În catedrala timpului rămas;
Pașii târșiți, ne-aplecând genunchiul,
Pâinii și vinului, le dau glas.

Strigarea Ta e numai o tăcere,
Nici ramuri de finic nu mai așterni,
De urma cuielor sau de a lor durere,
Nu mai vorbești, nu te prosterni!

Mai vrei o altă răstignire,
Alt drum pietros înspre Calvar?
Nu ți-e de-ajuns această mântuire
De ai nevoie de un alt altar?

La edificiul mântuirii noastre,
A stat o piatră-n cap de unghi,
Iar pentru mințile ce se împăunează
Nicio minune nu ar fi de-ajuns.

Același Rai

Locuiesc aproape de Rai,
sub un munte de iubire
ca o legendă pe jumătate uitată.
Aș vrea mângâierea ta
cu lumina strălucind în părul meu
răvășit dimineța pe fruntea
trudită de vise.
Zorile încărcate de senin
scot puterea iubirii din cuiburi.
Dacă n-am iubi la fel,
n-am încăpea în același Dumnezeu,
nici în același Rai.

Celui răstignit

N-ai fi crezut că astă omenire
În care prin Fecioară ai fost trimis,
E crudă și lipsită de iubire,
Ai plâns căci Ți s-a spulberat un vis.

Puteai alege ziua cea de mâine
Puteai să folosești puteri de Sus
Dar trebuia să-ți frângă trupu-n pâine,
Iar pentru mine, sângele s-a scurs.

S-a scris istoria Reînvierii
Cu-același deget ce pe munte sfânt,
Săpat-ai Legea ce ne-a adus-o Moise,
Cea care e-ntrupată în Cuvânt.

Taina

Îngerul și-a smuls o pană,
Ca să-mi scrie lucruri sfinte,
Când pun geană peste geană
Sara-n vis, să iau aminte.

Viața a intrat în toamnă,
Ca o blândă serenadă,
Cu mirosul copt de poamă
Și cu vânt ce vuie-n strană.

Dar în taina rugăciunii,
Pentru tine cer o zare
Gestul ce-l dedic iubirii,
Să te-ncapă în mirare.

Cântec de fluier

Când zorile se-abat pe culmea zării,
Sărut albastrul ochilor de cer,
Cântând în fluier vesel trec păstorii,
În tihna dimineții ca un Ler.

S-a îmbrăcat și Dumnezeu în spuză,
Uimit de cântecul din fluier,
Și-a coborât s-asculte într-o frunză,
Cum cântecul tot crește ca un lujer

Iubirea noastră cea înălțătoare...
Ascult la pieptul tău cum cântă lira,
Iar dacă asta ne este menirea
În liniște ne e-n-dumnezeirea.

MARIA BUCIN CRIȘAN

Sânmihaiu de Pădure, județ Mureș

Buna Vestire

Sfânta Fecioară era la rugăciune,
De-odată-n încăpere se-ntâmplă o minune,
Căci încăperea i se luminează,
Și Îngerul Gavril i se înfățișează.

El îi grăi să fie bucuroasă,
Căci dintre femei,
De Domnul este aleasă,
Să nască pe Mesia,
Ce va fii Fiu al Tatălui de Sus,
Iar Sfânta Fecioară la poruncă s-a supus.

Sfintei Fecioare i s-a dat Buna Vestire,
Că Cel ce se va naște, va fii pentru a lumii mântuire.

Intrarea în Ierusalim – Floriile

Pe mînzul asinei călare,
Intra Isus în Ierusalim, cu alai mare,
Mulțimile hainele înaintea Lui își așterneau,
Cu ramuri de finic, calea-i împodobeau.

Acestea, în schimbul binelui făcut timp de 3 ani,
Și c-are cunoștință pentru grija de sârmani,
Pentru îndreptarea celor porniți la rele,
Pentru atâtea binefaceri primit-a osanale.

Văzând Ierusalimul, a început a-l plînge,
Căci în curând, nimicirea îl va ajunge.
Intrând în Ierusalim, Cetatea s-a cutremurat,
Isus în templu, orbi, șchiopi a vindecat.

Văzând minunile făcute, cărturarii și fariseii,
S-au mâniat pe Isus din Nazaretul Galileii.

Cina cea de taină

Când a sosit ziua Azimilor,
Au fost trimiși Petru și Ioan pentru pregătirea Paștelor,
În care mielul de Paște trebuia să se jertfească,
A dorit Isus, ca într-un foișor cu ucenii să se întâlnească.

Și paștele mîncându-le împreună,
Le-a zis, că aceasta va fii cina cea de pe urmă,
A schimbat pâine și vinul în Preasfântul trup și sânge,
Ca cel ce îl va lua cu sine în lăcaș bun va ajunge.

Apoi la toți picioarele spălând,
I-a luat pe ucenici pe rînd,

Venind la Petru, acesta s-a mirat,
Și ca să-i spele Isus picioarele, a refuzat.

Isus i-a zis: „De nu te voi spăla,
Să ști că parte de Mine nu vei avea”.
Așa a voit Isus ca să-i aibă pe toți pe picioare spălați,
Știa însă, că la suflet nu toți erau curați.

Și ucenicilor nu le-a venit a crede,
Când le-a spus, căci unul dintre ei Îl va vinde.
Isus știa că Iuda va fi trădător,
Și că-l va săruta într-o mulțime de popor.

Răstignirea

Isus a fost vândut, batjocorit, legat,
La Ana și Caiafa înfățișat,
Scuipat, bătut și chinuit,
Și apoi la moarte osândit.

Dus la Irod și iară la Pilat,
Ce l-a găsit nevinovat,
Cu apă și-a spălat mâinile lui,
Voind eliberarea Domnului.

Mulțimile, eliberarea lui Baraba îi cereau,
Iar lui Isus, moarte pe cruce îi doreau.
Isus încununat cu spini,
Cu crucea pe umăr cu greu înainta,
Primind scuipări și lovituri printre mulțimi.

Iar după El, mulțime multă și femei veneau,
Bătându-și piepturile, de milă îi plângeau.
Mergând, pe Simion Cirena l-au silit,

Ca să-i ducă crucea la locul numit.

La Golgota, vin amestecat cu oțet I s-a dat,
Însă n-a primit și pe cruce L-au legat,
Bătându-I cuie în mâini și în picioare,
Pe lemn L-au pironit,
Între doi tâlhari, L-au răstignit.

Și dându-și Duhul în mâinile Tatălui Ceresc,
S-a zguduît tot ce este pământesc:
„Pământul s-a cutremurat,
Și pietrele s-au despîcat.”

Catapeteasma Templului s-a despîcat de sus în jos,
Prin acestea, s-a arătat puterea lui Isus Hristos.
Iar din morminte, mulți sfinți au înviat,
Și în cetatea sfântă, multora S-a arătat.

Iosif din Arimateea i-a cerut lui Pilat trupul lui Isus,
Și împreună cu Nicodim, L-au uns cu miresme,
Și în mormânt nou L-au pus,
Iar Pilat a poruncit,
Ca să pecetluiască piatra și mormântul să fie bine păzit.

Învierea

A treia zi în revărsat de zori,
Biruind puterea morții,
Și zguduind ale iadului încuietori,
Isus a Înviat cu Slavă din mormânt,
Și s-a făcut minune mare pe pământ.

Căci îngerul Domnului,

Piatra de pe mormânt a prăvălit,
Și învierea întru Slavă i-a vestit.
De frica lui, străjerii s-au cutremurat,
De-o parte și alta căzând,
Lumină Dumnezeiască văzând.
Femeile mironosițe s-au înspăimântat,
Când au văzut un tânăr, în veșminte albe îmbrăcat,
Iar el le-a zis:
„Nu vă înspăimântați,
Dacă pe Isus Nazarineanul căutați,
Căci a Înviat!
Nu mai este aici,
Mergeți și spuneți la ai Lui ucenici”.

Auzind Petru și Ioan, au alergat la mormânt,
Și-au văzut giulgiurile pe pământ.
Văzând acestea, au crezut.
Maria Magdalena, doi îngeri în veșminte albe a văzut,
Și-au întreat-o de ce plânge și pe cine caută,
Ea crezând că-i grădinarul,
Dar chiar Isus i se arăta.

Și s-a mai arătat și multor mironosițe femei,
Și-au alergat cu vestea la ucenici, ca să se bucure și ei.
Dar auzind ucenicii, n-au crezut,
Căci Isus este viu și că de ele a fost văzut.

Nici când cu doi ucenici a călătorit,
Și scripturile le-a tâlcuit,
Până când de sat s-au apropiat,
Și ca să rămână cu ei peste noapte, a fost rugat.

Atunci Isus cu ei la masă stând,
Luând pâinea și binecuvântând,

Le-a dat-o lor și ei L-au cunoscut,
Iar El ducându-se, s-a făcut nevăzut.
Întors la Ierusalim, ucenicii au spus că și lor li s-a arătat,
Și că Isus Hristos, cu adevărat a Înviat!

Înălțarea la cer – Ispasul

Isus, prin semne doveditoare
Învierea și-a arătat,
Ucenicilor cărora s-a și înfățișat,
Timp de patruzeci de zile,

Despre Împărăția lui Dumnezeu vorbind,
Și arătarea prin multe semne dovedind.
Mereu stând în mijlocul ucenicilor,
S-au dus pe Muntele Măslinilor,

Acolo, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat,
S-a despărțit de ei și s-a Înălțat.
Învăluit de o lumină mare, s-a lăsat un nor,
Și l-a luat pe Domnul de la ochii lor.

Îndată au văzut ei, doi bărbați,
În haine albe îmbrăcați.
Care le-au spus,
Căci Isus așa va veni,
Precum L-au văzut că s-a dus.

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

S-a născut pe 24 octombrie 1945 în Sighișoara, județul Mureș. Muzele i-au dat târcoale încă de la vârsta de 11 ani, primele creații rostite, apoi scrise, fiind inspirate din întâmplările copilăriei. Astfel a obținut „Premiul I” pentru creație și interpretare la secțiunea poezie a concursului interșcolar în 1962.

De profesie învățătoare, Ana Munteanu Drăghici este membră a Ligii Scriitorilor din România, președinte a Cenaclului Literar „N.D. Cocea-Anotimpuri” din Sighișoara și vicepreședinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, membră a Cenaclului „Dor” din Iowa City și „Retro” din Chicago. Scrie poezie, proză și publicistică.

Debutează editorial în 2003, cu „Testamentul iubirii”, volum premiat la Festivalul „Romulus Guga” și la Festivalul Internațional „Lucian Blaga”, Sebeș 2014.

Volumul de poeme „Nirvana”, 2015, Editura „Nico”, s-a bucurat de apreciere, obținând premiul Festivalului „Credo” în 2015. În anul 2020 a publicat la editura „Vatra veche” volumul de poezie religioasă „Cereasca Grădină”.

A desfășurat activitate publicistică, fiind redactor-șef al săptămânalului „Sighișoara Expres”, reporter al cotidianului „24 de ore Mureșene”, realizatoare de emisiuni culturale la

„Radio-Son” Sighișoara. A participat cu poezie religioasă în emisiunea „Convorbiri Duhovnicești” a postului de televiziune Antena 1, Sibiu și „Speranța”, București.

Anul 1987 i-a adus Marele Premiu la Festivalului de Teatru și Literatură „Liviu Rebreanu” din Târgu-Mureș. Ana este deținătoarea premiului de excelență „Credo”, 2016 și a premiului Ligii Scriitorilor, 2018. Recent a fost evidențiată de Revista „Poezii pentru sufletul meu” cu premiul Magnific, precum și cu Premiul de Excelență și premiul „Penița de aur” conferit de editura UNIVERSUM din Montreal, Canada.

A apărut cu poezie și publicistică în revista de filozofie și literatură „Târnavă”, cotidianul „Cuvântul Liber” și revista „Ambasador” din Târgu Mureș, precum și în periodicul sighișorean „Glasul Cetății” și revista „Creneluri Sighișorene”. Are publicații în „Curentul Internațional” și „Tribuna Românească” din SUA. Face parte din numeroase antologii locale, naționale și internaționale cu grupaje de poezie laică și religioasă, cum ar fi: „Anotimpuri sub turnul cu ceas”, 1993 și 2004, „Veșnicia secundeii”, „Ofrande inocente”, 2006, „Efigii Lirice”, 2009, „Spuză de stele”, 2010, „Vise târzii”, 2010, „Undeva în poezie”, 2014, „Antologia poeți români contemporani din întreaga lume”, Colecția „Grai Românesc”, Ediție bilingvă româno-germană, 2014, „Oglinda Ligii Scriitorilor Români” la 10 ani, 2016, „Credo”, 2018, „Poeți și prozatori români în regal eminescian”, 2017, 2018 și 2019, „Românul s-a născut poet”, 2018, „România, țara mea de dor”, 2018, „Scriitori români uniți în cuget și simțiri la Centenarul Marii Uniri”, 2018, „Vis cu Nichita, 2020”, UNIVERSUM, Antologie de literatură contemporană, autori români de pretutindeni, Montreal, Canada, 2020, „Creneluri Sighișorene 10”, Antologie Aniversară, ed. „Vatra Veche”, 2022.

Cuvântului hărăzind Înviere

Deși „suntem umbră și vis”
Lumina ne-ndeamnă spre scris,
Ni-i dată de harul divin
Cuvinte să țesem destin

Și cerul având pergament
Putere-i cuvântul etern,
Iar noi devotați slujitori
Prin artă lăsa-vom comori

Cuvântului hărăzim Înviere
Și după a noastră tăcere
E fructul ce rodește din noi
În lumea de azi și cea de apoi...

17 Aprilie 2022, Chicago

La cumpăna dintre lacrimi

Cu ramuri de măslin
Și finic, pe cel divin
Ierusalimul l-a primit
La intrarea Sa, sfințit!

Eu în ziua de Florii,
Învierea spre-a vesti
Ramuri de salcie-nfloresc
Dor de mugur îngeresc

Într-o tainică simțire
Spre a lui Hristos venire!
În a bisericii tindă
O evlavie mă cuprinde,

Pătrunde către slujire
Întru Hristos pomenire.
Enoriași cu salcia-n mână,
Credincioasa lor cunună,

După Sfânta miruire
Vin la a apelor sfințire.
Toată strada înflorește
Sufletul înmugurește

Precum salcia pletoasă
Sărbătoare evlavioasă.
La salcia, de unde-am frânt
Ramura, mă-ndrept în cânt

La cumpăna dintre lacrimi
Pentru ale Domnului patimi,
Fac popas de rugăciune
Pentru-a Învierii minune!

Curg din aplecate plete
Frunze lacrimi pe-ndelete
Se-oglesc în ochii mei
Lacrimile cerului

Cu ale mele pământene,
Cu vreme și fără vreme...
Punte pentru regăsirea
Fiului cu veșnicirea...

Lacrima frunză unind,
Umbra dorului, plângând
Pricesnele de Florii
Ce cântam îngerii copii...

16 Aprilie 2022, Chicago

Umbră nunții din Cana Galileii

Ecou cu mirul Galileii
E nunta fără lăutar
Sub vălul negru al femeii
Se schimbă-n piatră un pahar,

Iar Mirele în plină viață
Se stinse după o licărire
Și lacrima pe-a lumii față
Deplânge trista ne-mplinire.

Clipe se scurg nepământene,
Ospățul timpului cernit
În rugăciunile poeme
E plânsul mamei răstignit.

Într-un ecou de Galilee,
Mântuitorul semn urmat,
Umbră de duh în sfânta cheie
Apa cu lacrimi a sărat.

Uimiți erau toți slujitorii,
Când crucea ce pământ purtase.
Se luminase precum zorii
Și aripi sufletului dase,

Iar vinul ce a fost să fie
Minunea săvârșirii lui,
În loc de toast la cununie,
Se dă la parastasul Lui...

La Cana Galileei firii
Pământul Sfânt a tresărit

Și-atunci sub aripa iubirii
Pe Fiu, un înger a sfințit.

El devenise-n cer scânteie,
Să lumineze pururi firea,
Iar eu, la Nunta Galileii,
Trist oaspete cu amintirea...

În Marea Galileii încă
O lacrimă-i de dor sărată,
Nisipul împietrit în stâncă
Nu se întoarce niciodată...

22 iulie 2020, Chicago

Pentru crez și omenie

Ajută-mi Doamne cuvântul
Să poarte rugăciunilor gândul
Dintr-un izvor de Iordan
Pe al cerului tăpșan.

Fă-l vrednic și-ncăpător,
Binecuvântat ulcior
Să poarte apă sfințită
Cu busuioc miruită.

Învie-l cu duhul sfânt
Și luminează pe pământ
Din împărății cerești
Cu rugăciuni creștinești.

Dă-i putere de-nălțare
De rostire în altare

Să pătrundă curat firea
Prin credință dă-i iubirea.

Pune rost cu temelie
La rostirea din pruncie
Și o bună rânduială
Smereniei noastre loială.

Dă cuvântului sfințenie
La liturghie și denie,
Înălțare la pricesne
În suflet să intre lesne.

Din harul tău cel sfânt,
Dă-mi și mie în cuvânt
Să mă rog prin poezie
PENTRU CREZ ȘI OMENIE!

11 aprilie 2022, Chicago

De la realitate către pietate!

Eram într-o biserică la Târnăveni
La o vecernie, cu aleși mireni,
Cu vrednic preot paroh slujitor,
Plutea binecuvântarea sărbătorilor!

Era în săptămâna luminată,
Nașterea Domnului era așteptată
Cu smerenie și Sfinte rugăciuni
Zilele premergătoare spre Crăciun!

A rânduit pronia cerească
O revistă religioasă să se tipărească

Sub a tiparului lumină
S-apară dăruirea cea divină!

Mi-a fost dat atunci și mie
Să recit din creația mea poezie,
Dar și din Andersen „Fetița cu chibrituri”
Traducere și versificare intrată în mituri.

Tot ca o rugăciune, o priceasnă
Compuse Nicolae, un frate de breaslă,
Pe versurile mele „Colindă către Dumnezeu”
A înălțat cantautorul cântecul său.

Am simțit eu însămi înălțare
Prin armonia poeziei și cântare
Mulțumesc proniei cerești
Pentru luminile ferești

Prin care pot spre ceruri să privesc
Din harul meu mereu să dăruiesc,
Dar mai ales să iau aminte
La cei ce cântă, auresc cuvinte

Ce mă întrec în strălucire
„Daruri peste daruri” cu iubire.
Fost-a rostit cuvânt de încheiere
Dar, nu ne-am luat la revedere,

Rămas-am în ecou de rugăciune
Ce murmurul de buze îl mai spune...
Mă-ndrept spre ușă-ntr-un târziu
Cu gândul la ce să mai scriu,

Dar mă oprește o privire

Cu o liniște de izbăvire
Din chipul statuar al unei credincioase
Din toamna vârstei, tot frumoasă.

Întinde mâna sa muncită,
Ce-n mâna mea a fost primită.
Rostește cu emoție-n glasul său:
- „Dumneata ai dat mâna cu Dumnezeu!”

După o respirație de uimire,
După ce mi-am mai revenit în fire,
Că mi se adresase astfel mie,
M-am retopit în poezie...

I-am mulțumit tot creștinește
Parcă uimită de-o poveste...
I-am spus că nu mi se cuvine
Ofranda, sunt o muritoare ca oricine...

Dar recunosc, m-a încercat și-o revelație
Știind că-i prețuit-a mea creație
Ca și veleitatea mea prin recitare.
Necunoscuta-mi părea o sărbătoare

Cum se-arăta-n veșmintele-i curate
Și sentimentele atât de-adevărate!
Am înțeles cu adevărat că eu
Prin ea trimisa, am dat mâna cu Dumnezeu!

Lumina de care-am avut parte,
DE LA REALITATE CĂTRE PIETATE!

14 aprilie 2022, Chicago

OLGA VĂDUVA GRIGOROV

Tulcea, județul Tulcea

Doamne, ce-aș fi fără Tine?

Doamne, ce-aș fi fără Tine?
Valul Dunării spre mare,
Păpuriș bătut de vânturi,
O pasăre migratoare?

Ce-aș fi, Doamne, fără Tine?
Nufăr smuls din mâlul bălții,
Lebădă cu-aripa frântă,
Umbră în altarul sorții?

Ce-aș fi, Doamne, fără Tine?
Ram de salcie uscată,
Arsă de pârjolul verii

Peste Dunăre-aplecată?
Doamne, ce-aș fi fără Tine?
Mac arzând pe o câmpie,
Curcubeu fără culoare,
Viață fără bucurie?

Aș fi fost, dar nu sunt, Doamne,
TU mi-ai întărit credința,
Harul Tău mă învrednicește
Și-mi alină suferința.

Înălțarea

Înălțarea Ta, Doamne,
a picurat ceară din fagurele Credinței
peste sufletele noastre împovărate,
firul deznădejdiei l-ai împletit în rugă
alinare și lumină.
Văzduhul a cernut norii iertării
peste semenii Tăi prigoși
de dureri și amăgiri,
ceata îngerilor păzitori
au trimis torța rugăciunii
spre înaltul cerului senin.
Zidesc, cuvinte de pocăință
la Crucea Ta, Doamne,
stropite cu lacrimi.
Știu că vom primi
MÂNTUIREA TA!

Clepsidra vieții

Doamne, mi-ai trimis lumină
Și-un buchet de vâsc albit,
Ninsoare neprihănită
Dinspre cerul de zenit.

Mi-ai umplut clepsidra vieții
Cu destin nemuritor
Și-ai lăsat să se prelingă
Lacrima... cuvântul Dor!

Ai trimis îngerul nopții,
Serafimul îngeresc,
În rugă să mă-nsoțească,
Printre stele să trăiesc.

Doamne, eu Te port în suflet,
Cu Cerul fac legământ
Să mă-nchin icoanei Tale,
Cât trăiesc pe acest pământ!

Pe scara iertării

Pe scara iertării urc treaptă cu treaptă,
Credința e sprijin, puterea Ta dreaptă.
Dă-mi Doamne, trăire cu clipe divine,
O stea de lumină și vise senine.

Dă-mi Doamne poruncă și lacrimi amare,
Să ies din păcate, să scap din vârtoare,

Sădește în mine dorință de rugă,
Mândria și fala departe să fugă.

Aprinde făclia iubirii frățească,
Iar mila Ta, Doamne... în ei să renască.
Arată-le drumul pavat cu speranță,
Mânia să piară, s-avem toleranță.

În har să-mă-mbraci și-n dulce visare,
Să mă-întărești, să-mi fii alinare!
Trimite-mi izbânda din slava cerească,
Puterea Ta, Doamne, să mă întărească.

La Prislop

Mormântu-i plin de flori, ard lumânări de ceară
Răcoarea te cuprinde în plină zi de vară,
Înconjurat de brazi și tufe de isop
În sfânta rugăciune, tăcere-i la Prislop.

În liniște profundă, mă-nchin, îți mulțumesc,
În viața mea ești viu, mereu te regăsesc,
În rugăciuni te rog, părinte mă ridică,
Primesc în dar putere, mă-nalț și nu mi-e frică.

Revin mereu aici, nimic nu mă desparte
La crucea Ta cea sfântă, îți las acum o carte,
Am scris-o cu iubire, primind harul ceresc,
Aprind o lumânare... iertare să primesc.

LIGIA ANA GRINDEANU

S-a născut la Sighișoara. Locuiește cu familia la Chicago, este medic specialist pediatru și poetă, scrie și recită poezii încă din copilărie, iubește natura și crede în puterea de vindecare a cuvântului.

Cărți publicate:

- „Dincolo de liniște”, Casa de editură Mureș, 2003
- „Anotimpuri de dor”, Ed. „Ardealul” din Târgu-Mureș, 2020.

Apartenență culturală:

- Cenaclul „N.D. Cocea-Anotimpuri” din Sighișoara
- Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”
- Membru fondator și președinte a Cenaclului „Dor”, Iowa City
- Membru-fondator Cenaclul „Retro”
- Membru fondator „Seara Culturală Românească”, Chicago.
- Organizator de întâlniri literare și spectacole în comunitatea românească din Chicago, SUA.

Publicații în: *Cuvântul liber, Glasul Cetății, Ambassador, Târnava, LitArt, Creneluri Sighișorene, Vatra Veche, Antologii:*

- „Anotimpuri sub turnul cu ceas”, 1993 și 2004,
- „Veșnicia Secundeii”, „Efigii Lirice”, 2009,
- „Spuză de Stele”, 2010; „Vise Târzii”, 2010; „România, țara mea de dor”, 2018; „Scriitori români uniți în cuget și simțiri la

Centenarul Marii Uniri”, 2018; „Antologia Poeților Români Contemporani din Întreaga Lume”, Colectia „Grai Românesc”, Ediție bilingvă româno-germană, 2014; „Poeți și Prozatori Români în Regal Eminescian”, 2019; „Românul s-a născut Poet”, 2018; Universum -Antologie de literatură contemporană, autori români de pretutindenii, Montreal, Canada, 2020; „Creneluri Sighișorene 10”, Antologie Aniversară, editura Vatra Veche, 2022.

Vai cum ninge

Vai cum ninge, ninge
Peste toamna noastră
Și se face frig
Unde-a fost jar
Ne colindă munții
Cu priviri albastre,
De la streșini țurțuri
Plâng în calendar.
Cum să nu-ți pleci fruntea
Unde a fost izvorul
Celor spuse seara
La ferești de cer
Se coboară aștrii
Ca să-și ia lumina
Din Legende scrise
În pământ de zei.

31 Octombrie, 2019

Refugiul de toamnă

Câtă liniște plânge
Chiar acum pe pământ,
Câte toamne grăbite
Mai ascundem în gând

Printre crengile goale
Implorând iar plecări
Ai trimis gândul rece
Spre lumina din zări

Din a cerului rouă
Mai apune o zi.
Și în vis chiar destinul
Te așteaptă să vii.

15 Noiembrie, 2020

Lacrimă și cânt

Mă simt lacrimă și cânt
Mă adie un cuvânt
Dar mă las în grija zării
Să-mi aducă lăutarii.

Mă simt lună, dar și soare
Și mă rog la-ntinsa mare
Să-mi dea valuri de iubit
Castele de-mpodobit.

Prea rămân cărările

Și ne pleacă zborurile
Sărutul culorilor
Din prea plinul zorilor.

Cum să pleci și cum să uiți
Ploaia cum cădea în munți,
Toamna apunând în vie
Țesătura de pe ie.

Pâinea cum se coace-n vatră
Izvor luminând pe piatră
Jocul ierbii despletit
Legendele-n chip zidit.

Nu te-ntoarce prea târziu
Când e totul un pustiu...
Vino când lumina cade
Peste luncile din sate.

Iowa City, 14 martie, 2007

La taifas

Mi-e dor de-o ninsoare la mine acasă,
Cu brazi aplecați peste ramuri de vis,
Atât de aproape de clipa măiastră
Cum cerul, la munte, de pisc.

Poeți la taifas cu iubirile muze,
Visând la poteci petrecute de cerbi
Și zgomotul carului întors din pădure,
Anotimpuri- ecouri pe veci...
Acolo m-aș duce să uit și să plâng,

Icoane să caut, în genunchi, printre frunze,
Să fie amiază, să uit să mănânc,
Cu lacrimi pe-obraz, călăuze...

Și sete să-mi fie la izvor de lumină.
Cuvânt de-nceput de poem,
În clipa cea grea, care știi c-o să vină,
Mă-nvalui și strig și sunt eu!

Iowa City, ianuarie, 2005

Doar gândurile...

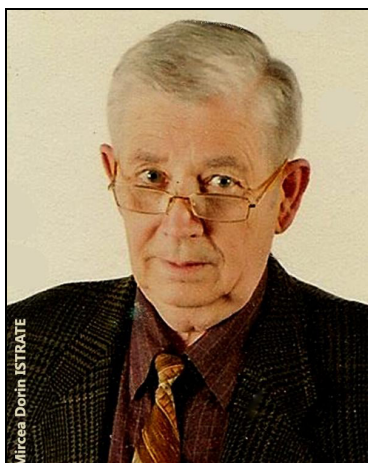
Și ni se face frig de neființă
Și ni se face dor de cei plecați,
Străine albi azi ne poarta clipa
Doar gândurile le chemăm la sfat.

Am fost purtați în pântec de lumină
Și ne-am născut cu trupurile vis
Ne-om aminti cândva în cartea vieții
Duminicile îmbrăcate-n alb.

E timpul s-ascultăm de anotimpuri
Cum se clădesc din verde regăsit
E cazul să ne pese de neazuri
Să ne-ncălzim la „focurile vii”.

Pe aripi de cuvânt purtăm seninul
Și ne rugăm să nu mai fie plâns
Să înflorească zâmbetul pe ramuri
Când ne privim prin noul început

MIRCEA DORIN ISTRATE

Născut la 17 aprilie 1945, în Adămuș, jud. Mureș. A fost profesor și mai apoi director la Șc. Generală Băgaciu, jud. Mureș; director al Muzeului Orășenesc Târnăveni; restaurator la Muzeul Județean Mureș; ofițer superior în Serviciul Român de Informații.

Președinte al Filialei Mureș a Ligii Scriitorilor Români.

Cărți publicate: „*Har – deal*”, 2009; „*Urma*”, 2009; „*Podul*”, 2010; „*Cuibarul cu vise*”, 2011; „**Însfințească-mii țărâna**”, 2011; „*Îndulcitele iubiri*”, 2012; „*Satule buric pe lume*”, 2012; „*Însfințitul lemn al crucii*”, 2013, „*În cumpăna vremilor*”, 2015; „*Picuri de lacrimă*”, 2015.

Cărți pregătite pentru tipar: „Icoanele neamului românesc”, „Lăcrimații mei părinți”, „Modele de urmat”, „Mângâiata clipă” „Pe altarul clipei”.

Numeroase diplome și premii la diverse concursuri literare.

Păcătoșii

În penumbra cea prelinsă, arde candela-nvrăjită
Și în tremur umbra-și lasă pe feșteaua scorojită,
Iar pe tâmpla gârbovită, azi, bătrânele icoane
Învechitu-s-au ca veacul ruginitelor piroane.

Dintr-a inimii durere, din ce sufletul îmi știe,
Către cerurile 'nalte lăcrimate rugi îmi suie,
Să-mbuneze și să ceară de la Domnul îndurare,
Tot sperând că de acolo, va veni a lor iertare.

Mulți sunt Doamne, că-ntinarea întru toate s-a întins,
Trupul, inima și mintea le-a momit și le-a cuprins,
Că plăcut este păcatul ce-ndulcește ca și mierea,
Doar că-n urma lui îmi lasă amăreală, cum e fierea.

De-asta sunt biserici pline, nu cu oameni credincioși,
Ci cu cei ce vin să ceară mântuiri, că-s păcătoși
Și în minte-și țin ascunsă taina unor vii păcate
Doar de dâșii cunoscute, pentru ceilalți, ferecate.

Cunoscute-s și se-adună când vor fi la judecată,
Unele vor fi trecute, alte însă nu se iartă,
Vor plăti din greu atuncea și cu vârful și îndesat,
Ca în raiurile sfinte meargă doară, cel curat.

Rai aicea de vi-ți face fără muncă și credință
Va fi doar a vieții voastre mincinoasă biruință,
El va ține doar cât viața, o nimica, doar să fie,
Celălalt, din ceea lume, lung va fi cât o vecie.

Să re-nviem

(Mărturisind păcate)

Motto:

„Ca marea sărbătoare să-ți mângâie simțirea
Și împăcat să fie cu sine fiecare,
Te scapă de păcate și fă mărturisirea
În față la altare, în rugă de iertare.”

Scăpat de-mbrățișarea răcelilor de iarnă
Cel suflet se deschide întocmai ca o floare,
Și-o lacrimă smerită din gândul nost' de taină
Se face leac, lumină, speranță urcătoare.

Să bucure simțirea, cu rugă de iertare
Păcatele le-om șterge cu fapte mari și bune,
Curatul gând ne fie un lujer în urcare
Ce să-noiască-n bine această veche lume.

Și-odat' cu primăvara când totul înverzește,
Când din strânsoarea morții cea viață a scăpat,
Din licărul luminii un zvon se răspândește
Că Iertătorul nostru Hristos, a Înviat!

Ca să schimbăm cea ură cu dragostea de frate
Trecând prin astă lume El a făcut minuni
Și a iertat trădarea și-a omului păcate
Și-n locul lor iubire ne-a dat, să fim mai buni.

De-aceea-n an El vine în sufletele noastre
Aminte să ne-aducă să re-nviem mereu,
Și-n faptele ce-om face, ca să urcăm spre astre
Hristos ne fie-aproape, atunci când ne e greu.

Dăm Veste

De când făcut-ai încă minuni dumnezeiești
Cutreierând prin lume de Tine toți să știe,
Ne-ai întărit credința, că cel promis Tu Ești
Și Iertătorul fi-vei, de-atunci până-n vecie.

Nicicând a noastre lacrimi n-au vrut să se usuce
Și-amarnica trădare n-am vrut ca s-o uităm,
Când pironit în cuie pe Însfințita Cruce
Crezut-am că te pierdem și morții noi te dăm.

Cu Tine, sus pe cruce, păcate de-altădată
De noi nemerniciții făcute-n șir de vieți,
Luatu-le-ai să-ți fie durere încarnată
Ca să le simți pe toate și toate să le ierți.

Te-ai dus apoi în moarte ca orice muritor
În lacrimii șiroite a Maicii Născătoare,
Lăsându-ți ca să-ți moară ce-avut-ai muritor
Și-ai re-nviat ființă pe veci nemuritoare.

Ne-am bucurat Mărite și-atuncea am știut
Că Tu ne ești de-apururi al nostru Împărat,
De-aceea-n an dăm veste ființelor din lut
Că Iertătorul nostru HRISTOS, A ÎNVIAT!

Slujba de duminică

Bătrâne clopote, în dangăt, reverberând până departe,
Pe păcătoși la slujbă-i cheamă să se mai spele de păcate,
Să mai asculte o povață, să mai gândească la ceresc
Că poate mâine li se gată a lor viață, în lumesc.

Se-adună greu, nu ca odată, aceleași babe sândăcoase,
Vreo doi moșnegi de-odat cu veacul, cu fețe supte, negricioase,
Vădane, degete la mână, să vadă lumea că-i jelesc
Pe soții lor ce-și dorm vecia în țintirimul pământesc.

Mai sunt vre-o două lătorene, neveste noi aici în sat,
Le vadă ceilalți că-s frumoase și de aceea le-au luat
Feciorii ce-au cătat cu grijă prin văile de prin prejur
Zeci de codane frumoșele, dar ele mi-au rămas în ciur.

Mai e apoi, pestriță lume, betegi, nevolnici, surzi vreo doi,
Țângăi mereu în neastâmpăr, bărbați de-acuma văduvoi,
Învățătoare, preoteasa, primarul, că așa se cere,
Să fie azi la cele sfinte, că-n lume toate-s efemere.

Vre-o doi străini veniți la neamuri, poftiți să ieie loc în strană,
În jilțuri cei ce-s mai cu stare, mai răsăriți de bună samă,
Iar ceilalți, câți or fi la număr, îmi stau pe bănci sau în picioare,
Spunând în gând o rugăciune, să fie pentru-a lor iertare.

Aceasta-i toată adunarea, mai toți purtând cu ei păcate,
Părintele începe slujba, cum știe dânsul și socoate
C-ar fi mai bine a lui vorbe s-ajungă-n suflete la toți,
De la bătrâni uitați de vreme și până la a lor nepoți.

Mai știe dânsul, c-a lui vorbe, nu chiar la toți o să găsească
Ecou în suflet și-n gândire, din pilda cea dumnezeiască,
Dar că la mulți, măcar o vreme, le-o sta în gând a Lui povață
Și-or fi mai grijului cu dânșii și cu ce fac în astă viață.

Așa că-n ruga lui smerită, cu gându-ntors la Domnul cere
Iertare pentru toți de-aicea și-n clipa cea de durere
Parcă o rază de speranță de undeva de sus îi vine,
Să-i liniștească a lui suflet, că poate fi-va și mai bine.

Când slujba-i gata-n plecăciune mi se închină la altare
Rostind din suflet mulțumire spre cerul care-n pază are
Pământul, lumea și pe dânsul, cu neamul ăsta păcătos
Ce-a stat o vreme de-o clipită, cu sufletul la Domnu-ntors.

Te știu părinte și mă doare că mi te lupți și mi te zbați
Să pui pe calea dreaptă, bună și păcătoase și bărbați
Ce încă n-au în ei voință să mi se lepede de toate
Ce-ți fură sufletul și viața și te robește în păcate.

Dar măcar unul de se-ndreaptă, să știi că ți-ai făcut menirea
Și-ai coborât în al său suflet dreptatea, cinstea și iubirea,
Așa cum Domnul ne lăsat-a îndemn de pe Sfințita Cruce.

Însfințitul lemn al crucii

Motto: Pe coastele cu pruni, din deal în deal
Să aibă veșnicia sfântul semn,
Biserici rânduit-am în Ardeal
Iar la răspântii, cruci din sfântu-ți lemn.

În cuiburi de credință am semănat Ardealul
Punându-i veșnicia în crucile de lemn,
Cu ele miruit-am și văile și dealul
Să fac cărării Tale, cel luminat însemn.

Din învechite veacuri la ele păcătoșii
S-au închinat cu gândul că fi-vei îmbunat,
Și tot cerșind iertare la Tine cuvioșii
În lacrima durerii mereu mi s-au rugat.

Tu datu-le-ai putere să treacă de necazuri
Să guste bucuria scăpării din nevoi,
Surâsul să apară pe suptele obrazuri

Și geana de lumină în ochii triști și goi.

Umplut-ai cu iubire a inimii străfunduri
Când ne-ai legat pământul de Raiul Tău din cer,
Și mâna ai întins-o pierdutului'n adâncuri
Ce se zbătea-n chemarea de iaduri ce te pier.

În candelă, Tu, pus-ai un licăr de iubire
Să-mi biruiască ura, să-ți fie sfântul semn,
Și aurit-ai Doamne icoane-n strălucire
Tu, veșnic răstignitul în carnea lor de lemn.

Acum, când urc cărarea spre cea bisericuță
Ce străjuiește veacul din vârful meu de deal,
Simt că acolo-i locul și sfânta biruință
Ce mi-a ținut credința, frumosului Ardeal.

La stâna lui Sânu

*(Ciobanului Chiorean Gherasim,
Zis „Sânu” din Balda, județul Mureș)*

La stâna lui Sânu, pe-un umăr de deal,
De roată privirea ți-o-ntorci peste lume,
Vedea-ve-i icoane cu sfântul Ardeal
Rămas veșnicie, spre ziua de mâine.

Aici în mirosuri de fragă-ndulcită,
De ierburi sub coase cu fin cimbrîșor,
Mereu umblătoare prin lumea grăbită
Îmi paște o turmă, cu oi în ciopor.

Sub ploi ce înmoaie, sub soare ce uscă,
Sub vremuri vântoase cu gust de amar,

Sub stele în noapte și-n frigul ce mușcă
Stă stâna lui Sânu, pe-ntinsul hotar.

Cu tot ce îmi mișcă în lung și-n lățimea
Cereștilor dealuri păscute cu greu,
E-n veci priponită, de-odată cu lumea,
Bătrâna lui stână, sub ceruri mereu.

Pe dealul acesta, din vremi de-nceputuri
Trecut-au cu turme strămoșii uitați,
Acuma cu toți-s vecie în luturi,
Cărări însfințite, cu urme de tați.

Noi suntem nimicuri din lunga vecie,
Clipite pierdute pe-o vale și-un deal,
Cel veșnic ce fi-va mereu măreție
Rămâne doar Domnul și sfântul Ardeal.

KONSTANTIN KORCINSKI

Numele real: Constantin Corcinski.

M-am născut în umbra toamnei, în prima zi de Brumărel, la Suceava. Să fi tot fost anul 1960, timp în care viața mi-a croit cărarea spre școala primară, apoi Liceul Teoretic din Suceava. Am luat calea Bucureștilor și am absolvit Academia de Poliție a Ministerului de Interne „Al. Ioan Cuza”. Locuiesc în București, unde, am activat peste 25 de ani, în cadrul Ministerului de Interne.

Apartenență culturală:

- 2019 –Membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”
- 2019 – Colaborator al Cenaclului „Fractali” din București.
- 2020 – Membru al Societății Culturale „Apollon” – București
- Debut cu poezie în 2019, în revista „Creneluri Sighișorene” nr. 14, redactor șef Gabriella Costescu și în ziarul Diasporei „Români în Lusitania” din Portugalia, editor șef, Florin C-tin Țăranu.

Cărți publicate:

- 2020 – „Când zeii dorm”, poezii– editura Libris Editorial

Publicații în antologii:

- „Album de familie” - Antologie de versuri în uniformă, vol. I și II – ed. „Axa”- Botoșani. Împreună cu colegii mei de breaslă, înclinați spre cultură.

- 2020 – grupaj de poezii în Antologia - ediție de lux „Vis cu Nichita” – 4 volume, editura Ro.cart, București, sub egida Societății Culturale „Artă; Cultură; Civilizație”, ediție îngrijită de Anca Elena Călin.
- 2021 – Antologia aniversară „Creneluri Sighișorene 10”, editura „Vatra veche”, coordonator Gabriella Costescu.
- 2022 – Lecția de poezie „Desprimăvărarea”, editura Ro.cart

Premii:

- 2019-2020, – Premiul Special al Juriului (secțiunea poezii) la Concursul Internațional de Creație Literară „Vis de toamnă”, oferit de Societate Culturală „Apollon” România.
- 2021 – „Premiul de Gratitude” la concursul internațional: „Elogiul Iubirii”, ediția a III-a
- 2022 – diploma „Mihai Eminescu” pentru păstrarea și promovarea valorilor culturale românești
- 2022 – Diploma de Onoare „Vasile Blaga Paulin”, pentru susținerea și promovarea culturii.
- 2022 – Diploma de Excelență din partea Biblioteca Națională a Republicii Moldova „Vasile Alecsandri”.
- 2022 – „Diplomă de Merit” din partea Bibliotecii Națională „B.P. Hașdeu” din Chișinău.

Călugărul

Se plimbă o nălucă-n miez de noapte
 Printre bătrâne umbre-n vechiul zid,
 Iar pletele-i străluce ca un râu de lapte...
 Călugărul bătrân, din vechiul schit.

În mănăstirea plină de tăceri vorbite,
 Șoapte, blesteme și rugă înșelătoare
 Păstrate-ntre coloane și icoane sfinte,
 Printre firide și piatra călcată în picioare.

Cu pași înceți, în haina-i lungă pân' la pământ,
Se apropie, aprinde-o lumânare..., o privește
E-o liniște în jur, liniște... de mormânt,
Doar lumânarea o umbră-n jur tivește.

În dreapta lumânării icoană se înalță
Umbra-i curge pe piatra așternută jos,
Tu, Doamne, prinde-mă în milă și mă-nvață,
Izbăvește-mi trupul, fă-mi sufletul milos

În liniștea adâncă, în genunchi se lasă,
Împreunându-și palmele a rugăciune,
Iar brațele îi sunt întinse în umbră,
În umbra crucii sfinte, roagă iertăciune.

Mănăstirea

Furtuna urlă-n munți și brazii încovoiaie
Se zbat de nori fuioare pe ceru-ntunecat,
Se rup de năpustire ca taurii-n-noroaie,
Geme și smulge vântul, copacii din Arbat.

Pe creste umbra negurește jur împrejur,
Palida rază de lumină tremurândă,
Ca o potecă înspre sufletul cel pur,
E Casa Domnului, din piatră făurită.

Împing de ușa grea, bătută-n fier și ținte
E-atât de cald, iar înăuntru totu-i bun
În liniște și bunătatea mă cuprinde,
Sunt obosit de griji, sunt obosit de drum.

Sub Biblia-negrită de vremuri petrecute,
Candela vieții arde lumină pâlpâită,
M-așez tăcut în strana cu brațe șlefuite,
De mâinile muncite, răsfrânte-n dor și rugă.

Cu liniștea la tâmple și fruntea rezemată
Mă las cuprins de cuget în tihna cea adâncă.
Mi-s ochii-nchiși dar mintea neconținut chemată,
Spre culmile de pace, voi fi și eu o stâncă.

Tăcere e în suflet și pacea mă cuprinde
Umbra mi se-mpletește cu-a umbrelor coloane,
Istoria, chiar timpul prăvale peste mine,
Orele curg încete, sfioase și domoale.

Îmbrățișez Cuvântul, o candelă aprinsă
Cu raza-i liniștită ce-aduce bucurii,
Îți mulțumesc, oh, Doamne, de Calea necuprinsă,
De Casa Sfânta-n care, Tu m-ai adăpostit.

Pe dealul Golgotei

Pe Dealul Golgotei, Hristos ne duce crucea
Cu fruntea-nsângerată și sufletul greu,
Fiecare pas e chinul lumii, dar vocea,
Roagă îndurare pentru noi... mereu.

E drumul greu, cu o durere mută,
Cu trădare din partea celor mulți și proști,
„Eliberați-l pe Baraba!”... e voia lor profundă,
Așa urlă mulțimea crudă, către oști.

Vândut ai fost pe treizeci de arginți
Părăsit de-ai tăi de frica norodului turbat,
Înjurat de oameni, bătut de smintiți
Tu urci Golgota pentru a fi crucificat.

Privește lumea aruncând în El cu răutate,
Urcă poticnit golgota sufletelor noastre,
Cade, se ridică, ne duce crucea-n spate,
„E trupul Meu, strivit de-a le voastre păcate”

Spinii-nsângerează fruntea aplecată în țărână
Grea e crucea, păcatele noastre sunt grele,
Dragostea de Tată din spate Îl tot mână,
Sângele-n țărână, e durerea inimii mele.

Umilița

Am învățat ce este umilița
În fața celor făurite de El
În măreția vieții
Și-a celor netrăite
Pe pământ.
Am învățat ce este umilița,
În fața celor slabi, fără puteri,
Am învățat ce este umilița
În fața celor grav bolnavi
Care iubind viața,
Doreau să moară în demnitate
Am învățat să fiu umil
Să-i ridic pe cei ce norocul
I-a lăsat să cadă,
Să fiu umil în fața celor umili,

Dar cu sufletul cinstit și drept.

Și bate toaca!

Și bate toaca de vecernie
La mănăstirea de pe deal,
Cheamă lumea la smerenie,
Amintire pentru-al vieții val.

Și bate toaca la apus de soare,
Auzindu-se în satele din jur,
Putere pentru ziua următoare
Ascult, mă înfior, mă bucur.

Și bate toaca în lăcașul sfânt
Acum la apus de soare,
Pune gospodariu coasa la pământ
Și-și face-o cruce sfântă, mare

Bate toaca pentru neamul românesc
La ceas de zi sau ceas de noapte,
Anunță norodul de rele ce pornesc,
Dacă-i prăpăd sau de e moarte.

Și bate toaca a martiriu
Când capul sabia jos prăvale,
Iar neamul nostru a mai pierdut
Un domn din fruntea oștii sale.

GABRIELA LAZĂU

M-am născut în Hunedoara, în data de 23 decembrie 1966. Locuiesc împreună cu familia, în Florida, SUA.

Sunt căsătorită de 38 de ani. Am patru băieți, două fete și șase nepoți. Îmi place să scriu pe limbajul omului din popor. Uneori îmi trec prin minte cuvinte care le-am auzit în copilărie în vacanțele petrecute la Moldova, și încerc să le introduc în scrierile mele. Din toată inima îmi doresc să fiu scriitorul poporului.

Cărți publicate:

- 1998 – „Dragostea și mila” – Portland, Oregon, SUA
- 2014 - „Despărțiți... dar nu pentru totdeauna”, la Second Edition

Dorință

Mă rog și mă rog fierbinte
Să nu-L supăr vreodat' pe Creator,
Să nu-i fac de rușine numele Lui Sfânt,
A Celui ce în taină din tină m-a făcut.

Mă rog și mă rog fierbinte
Ca la Isus să nu renunț vreodat',
Căci El, când fost-a pe cruce atârnat

La mine nu a renunțat.

Mă rog și mă rog fierbinte
Pe Duhul Sfânt nicidecum să-l întristez,
Căci El mereu, îmi aduce din cer
Mesaj divin, de la iubitul Miel.

Mă rog și mă rog fierbinte
Ca Sfânta Treime să n-o nesocotesc,
Căci Ea a fost, este și rămâne
Puterea creatoare-n univers.

Mă rog și mă rog fierbinte
Pe calea cea sfântă mereu să rămân,
Ca atunci când Isus o să vină
Să pot zbura spre lumină.

Învierea

Când zorii zilei s-au crăpat
Lumina-n criptă să pătrundă,
Pe Domnul meu L-au îmbrăcat
În haina cea de nuntă.

Dar mai întâi ca El să iasă,
Din cer veni oaste cerească,
Ca piatra să o prăvălească
Cu-a lor putere îngerească.

Și azi e-a treia zi de când
Pe Domnu-L puseră-n mormânt,
Și așa cum fost-a profețit
Dintre cei morți azi a ieșit.

Și-i sărbătoare-n lumea mare,
E sărbătoare și în zare,
E sărbătoare pe pământ,
Dar și în cerul strălucit.

Azi moarte-a fost călcată,
În groapă aruncată,
Ca cei ce cred în sfântul Miel,
Să fie-n veci cu El în cer!!!!!!

Renunț la tot

Renunț la tot, dar nu la Dumnezeu,
Căci Fiul Său muri pe cruce-n locul meu,
Ca eu, o stârpitură să pot locui,
În cerul minunat pentru vecii.

Renunț la răzbunare și las pe Dumnezeu
Să lupte pentru mine așa cum știe EL,
Isus mi-e avocat, Tatăl judecător,
Cu-o așa echipă tare, voi fi învingătoare.

Renunț să-mi fac dreptate și-L rog eu pe Christos
Să-mi vină-n ajutor când sunt adesea jos,
Căci ochii Lui văd totul, și știe cât mă doare.
Când EL face dreptate și dracu se-nfioară!

Renunță și tu frate la orice tulburare,
Și lasă pe Isus să-și facă-a Sa lucrare,
Căci nimeni nu-i ca Domnul în har și bunătate,
De strigi la El puternic, te va scăpa de moarte.

De nu lăsăm pe Domnul să le rezolve toate,

Se va băga satana să strice mai departe,
Să strice bucuria și pacea, unitatea
Și pân la urmă frate, ne-a despărții de TATA!

Adevărul

Adevărul s-a schimbat
În nimic adevărat,
Și-o minciună repetată
Pare-acum adevărată.

Adevărul folosește
Doar celui ce clădește.
Temelia e bazată
Pe-o învățătură dreaptă.

Și când adevăr vorbești
Tu cobori daruri cerești,
Ce de TATĂL sunt ascunse
De acei cu carte multă.

Adevărul este DOMNUL,
Adevăru-i BIBLIA,
Adevărul va învinge,
De vei vrea, de nu vei vrea.

Adevărul din SCRIPTURĂ,
Va rămâne-n veci așa,
Că-i venit din veșnicie
Și EL nu se va schimba.

Tu ce cauți printre rânduri
Obosit și-mpovărat,

Un cuvânt de-încurajare
Eu te-aș întreba ceva:

Nu ai vrea tu ADEVĂRUL
Sfânt, curat și-adevărat,
Să-L cunoști și să îți fie
Lampă pe cărarea ta?

Nu ai vrea ca ADEVĂRUL
Să te ducă spre-ADEVĂR,
Și-mpreună cu-ADEVĂRUL
Să trăiești pe veci cu EL?

Nu ai vrea ca ADEVĂRUL
Să domnească-n viața ta,
Și la toți cei dragi din casă
Să le spui ce-i DRAGOSTEA?

Dragostea dumnezeiască
Este însuși ADEVĂRUL,
Ce pe cruce cu tâlharii
Ți-a dezvăluit misterul.

Eu îți spun că-n lume nu-i
Un alt ADEVĂR mai mare,
Decât adevărul că,
A murit spre-a ta salvare!

A clădi-n iubire

A clădi-n iubire, a clădi frumos
Totdeauna-nseamnă a clădi-n Christos.
Căci cel ce iubește cu adevărat

El lucrează-ntruna pentru Împărat.

Tot ce strălucește și e-n mâna ta
Să le folosești pentru slava Sa,
Căci până la urmă ce-ai agonisit
Însuși Dumnezeu ți le-a dăruit.

Tot ce tu zidești, tot ce pregătești
Domnului pe veci să le dăruiești,
Că-n tot ce zidești atunci când iubești
Lumea vede-n tine mâna Lui Divină.

Deci fie că clădești, fie că zidești
Slujba ta să fie plină de iubire,
Căci celce-n iubire clădește frumos
Va fi-ntotdeauna alături de Christos.

DAN LĂZĂRESCU

Numele real Gîrbuleț Lazăr Dănilă. S-a născut la data de 12. 03. 1974, în Municipiul Reghin. Este fiul lui Lazăr Dănilă și al Lucreției din satul Dedrad, comuna Batoș, județul Mureș.

A copilărit și a urmat cursurile școlii generale în satul natal, Dedrad, iar clasa a IX-a și a X-a în comuna Batoș. Începând din clasa a XI-a a urmat cursurile Liceului Pedagogic „Mihai Eminescu” din Tg.-Mureș, profilul Filologie, în perioada 1990-1992.

În perioada 1992-1997 a urmat cursurile universitare în cadrul Univestității Ecologice „Dimitrie Cantemir” Iași, Filială Tg.-Mureș, Facultatea de Drept. Este licențiat în drept al Universității Babeș-Bolyai din Cluj Napoca, promoția 1997.

În perioada 1998-prezent a activat și activează în profesia de avocat, membru al Baroului Mureș.

Preocupările lirice își au sorgintea în perioada copilăriei. Au fost dezvoltate, cu sprijinul profesorului de limba română Timotei Enăchescu, devenit mentor, în perioada efectuării studiilor liceale la Liceul Pedagogic „Mihai Eminescu” din Tg.-Mureș, perioadă în care, cu ajutorul mentorului său, autorul a avut scurte apariții editoriale în presa locală (ziarul Cuvântul liber), la postul local de radio (Radio Tg.-Mureș) și a activat în cadrul Cenaclului literar „Liviu Rebreanu” din Tg.-Mureș. În

acea perioadă s-a cristalizat pasiunea autorului pentru arta lirică.

Odată cu începerea studiilor universitare pe profilul juridic, în tumultul preocupărilor profesionale și al vieții cotidiene, preocupările lirice s-au estompat. Imboldul liric lăuntric a renăscut după 25 de ani și, în perioada 2018-2021, autorul a scos la lumina tiparului Editurii Vatra Veche din Tg.-Mureș, șapte volume de poezie: „Mi-a picurat din suflet poezie”, „Versuri de ieri. Versuri de azi. Versuri de suflet”, „Sub tropotul vremii”, „Renașterea din sine”, „Pamflete și altfel de rime”, „Douămiidouăzeci” și „Trilogia sentimentelor”.

Deasemenea, începând cu anul 2019, a inițiat o colaborare editorială cu publicația lunară „Cadran, Jurnal mureșean”, avându-l ca redactor șef pe poetul Nicolae Băciuț și a participat la diverse manifestări culturale omagiale organizate în cadrul organizațiilor mureșene de profil.

Crucile toate

Crucile toate
poartă încă pe aripi
urma mâinilor Lui.
Umbra faptelor noastre în ceruri răsună,
ciocane încă mai bat
Cuie mari,
cuie grele,
ruginite de atâta păcat.
Două mii și ceva de-nvieri luminat-au...
oare sufletul cui?
Maica Sfântă
încă mai plânge
cu răsărire de crini.
Primăvara

speranțele
încă sărută dimineața zorii cu flori.
Câtă iubire de noi poți avea,
Doamne, de încă tot mai cobori
Să îți batem piroane-n picioare
și să-ți umplem fruntea de spini?

Strigarea

Doamne, câtă liniște e!
Suntem singuri.
Dintre atâtea miliarde,
am rămas numai noi.
De la capătul vremii,
Tu mă strigi:
- Hei, Adame!
Vino!
Vreau să-ți dau Raiul meu înapoi.
- Sunt gol
ca un prunc nou-născut.
Nu am mamă,
nu am tată.
Evident că pot fi numai al Tău.
Scruțez împrejur,
vreau să-Ți dau cuvenita răsplată.
Dar nimic din ce e-n Univers nu-i al meu.
Ce-aș putea să-ți aduc?
Nici eu nu-mi aparțin.
Port doar sufletul Tău
și-a Ta mână firavă de lut,
închegat într-un chip,
tot de Tine odată pictat.

Răsuflarea mi-ai dat-o tot Tu,
împrumut.

Doamne, câtă liniște e!
Singur ești Tu.
Eu nu sunt.
Am rămas doar un bulgăre gol...
de nimic.
De la un capăt la altul al vremii
nu mi-am putut câștiga...
măcar dreptul infim să Te strig.

Floriile

Înfloară floarea sufletelor noastre!
E zi Preasfântă, Ziua de Florii,
Când Domnul nostru s-a dus în cetate,
Știind prea bine că-L vom răstigni.

Știa, acolo, mulți au să-L trimită
La moarte,-n locul unui crunt tâlhar,
Dar a urmat destinul dat de Tatăl,
Știa că moartea-I nu va fi-n zadar.

Că viața Lui a fost un șir de pilde
Din care mulți creștini vor învăța.
Că mulți, prin moartea Lui vor înțelege,
Atunci când Tatăl Îl va învia.

E plin de flori astăzi către Golgota.
Și toate râd, toate se veselesc.

C-au plâns atâția ochi cumplita faptă,
Ce-a luminat norodul omenesc.

Azi, florile ne readuc aminte
De bucuria ce s-a împlinit
Prin moartea Celui Fără de Prihană,
O moarte ce pe noi ne-a mântuit.

Înfloră floarea sufletelor voastre.
Vă bucurați de înflorirea sa.
E semnul primăverilor eterne,
A Învierii care va urma!

În marea poeziei

În marea poeziei, Doamne,
Îmi sting amarurile toate,
Mă leapăd și de Tine poate,
Ca mărul frunzele de toamnă.

De-s răzvrătit și-mi las mânia
S-atingă nimbul frunții tale
Mă răsplătește cu iertare,
Să-ți pot simții mărinimia.

Și eu te voi slăvi la urmă
Cu plecăciuni adânci, pioase,
Căci zborul viselor frumoase
Tot în lumina ta se curmă.

Îți sunt și eu supus, Stăpâne,
Și de-ți mai uit blagoslovirea
Nu-mi smulge-n grabă nemurirea...

La poarta Ta voi bate, mâine.

Și mă voi închina cucernic
Căci voi afla cât de deșarte
Au fost a mele vise toate
Când Tu ești cel Atotputernic.

Abia atunci voi înțelege
Ce-nseamnă, Doamne, infinitul
Și cât de mic era poetul
Cel răzvrătit în a Ta lege!

Maica Domnului

Din preaînaltul cerului veghează,
Mamă a Domnului și mama noastră
Să nu scrântim creștinul legământ
Făcut în fața Dumnezeului Cel Sfânt.
Căci noi suntem doar firave vlăstare
Din fără de marginea credinței tale.
Noi suntem frunze toamna atârând
De mare-a milă-a Dumnezeului Cel Sfânt.
Suntem creștini uniți sub semnul crucii.
Ispita cea vrăjmașă a virtuții
Ne vrea nevolnici, pradă ei căzând
Din Sacra Lege-a Dumnezeului Cel Sfânt.
Hrănește-ne cu seva biruinței
Să creștem stânci pe muntele credinței
Pavază veșnic Legii noastre stând,
Marie, Maică a Fiului Cel Sfânt.

ADELINA ELENA-DAIANA MACELARU

S-a născut la 08. 01. 1999, în satul Iercoșeni (Fundureni, locul unde se petrece acțiunea în „Moara cu Noroc” de Ioan Slavici), copilărinte acolo până la vârsta de 18 ani, provenind dintr-o familie modestă cu 3 frați...

Studii: Clasele 1-4 le-a absolvit în Cuied, un sat alăturat cam la 8 km distanță, care trebuiau parcurși zilnic pe jos.

Clasele 5-8, le-a absolvit în comuna Silindia, comuna de proveniență a satului

Absolventă a Liceului „Mihai Viteazul” din orașul Ineu, județul Arad, profil economic. Obține calificarea de „tehnician în activități economice”.

„Nu am dat examen de Bacalaureat, nu mi-am încheiat studiile din cauza lipsurilor și a nevoii de muncă pentru a-mi susține familia. Mi-aș fi dorit să fac o facultate dar din păcate pentru mama mea era prea mult. Am început să lucrez într-o fabrică, încercând să găsesc ceva mult mai potrivit pentru mine. Din lipsa celor necesare nu m-am axat niciodată pe literatură, am considerat-o un dar, un talent, hobby. Sunt la început de drum. Nu am creații celebre, nici poezii publicate în cărți. Cu timpul, sper să pot scrie o carte.

Visam la Rai

Am adormit lipsit de viață,
Și am plutit pe o raza mare.
Puteam să merg numai în față
Până am ajuns la o poartă mare.

Venise vremea judecății,
Așa credeam, dar eram eu.
Știam ca sunt un păcătos,
Dar cu frică de Dumnezeu.

Visam la Rai de-o viață întreagă,
Visam să-L văd pe Dumnezeu.
Ca îngerii să mă înțeleagă,
Și să mă ghideze mereu.

Visam la liniște deplină,
La împlinirea sufletească.
Visam mult la o viață lină,
Și la iubirea părintească.

Visam să aud îngeri cum cântă,
Să nu văd durere, nici chin.
Să văd verdeța cum mă încântă,
Visam un templu să mă închin.

Visam o lume mult mai bună,
Mai milostivă și mai blândă.
Visam să îi vad cum se adună,
Și cum pe Dumnezeu ascultă.

Visam..., era numai un vis,

Am deschis ochii... Nu e Raiul
Eram acasă în pat întins,
Zărind somnoros, tavanul.

Nu eram trist, puțin confuz,
Văzusem Raiul în al meu vis.
Văzusem îngeri și verdeață,
Am simțit liniște din adins.

Chiar am crezut pentru o clipă,
Ca acolo este locul meu.
Că lumea e atât de mică,
Și tristă fără Dumnezeu.

Nașterea ta Isuse

Ai venit Isuse pe lume,
Nu în pat nobil, ci în staul..
Tu, sfânt copil cu mândru nume,
Și cu un suflet de aur.

N-ai avut haine, nici căldură,
Doar boii ce suflau pe tine.
În ieslea mica cu o pătură,
Ai adus lumii mântuire.

N-au venit oameni să se-nchine,
Puțini sunt cei ce au venit.
Doar cei care credeau în Tine,
Și craii de la Răsărit.

N-au adus bogații, nici haine,
N-au ridicat zidind palate.

Au adus smirnă și tămâie,
Și-o închinare mai aparte.

Și ce venire pentru Tine,
Tu, împărat peste pământ.
În frig, în ieslea de bovine,
Nu-n voie bună și în cânt

Ce bucurie pentru lume,
Și steaua strălucea pe cer.
Căci sa născut Isus, Mesia,
În Betleem, în fân, în ger.

Iubește-l azi pe Dumnezeu!

Iubește-L azi pe Dumnezeu,
Chiar dacă zilele ți-s grele,
Iubește-L astăzi și mereu,
Căci ție îți va da putere.

Iubește-L azi pe Dumnezeu,
Chiar și atunci când îți e bine,
Iubește-L astăzi și mereu,
Căci El a fost mereu cu tine.

Iubește-L azi pe Dumnezeu,
Chiar dacă te-ai cam rătăcit,
Iubește-L astăzi și mereu,
Căci doar așa te-ai regăsit.

Iubește-L azi pe Dumnezeu,
Și mulțumește-i pentru toate,

Iubește-L astăzi și mereu,
Căci El ți-a pregătit de toate.

Iubește-L azi pe Dumnezeu,
În suflet și în casa voastră,
Iubește-L astăzi și mereu,
Căci El e mântuirea noastră.

Iubește-L azi pe Dumnezeu,
De la răsărit până la apus,
Iubește-L astăzi și mereu,
Ca o viață nu iubim îndeajuns.

Iartă-mă Isuse

Isuse, încep cu o rugămintă,
Iartă-mă că îndrăznesc.
Sunt doar un suflet fără minte,
Iartă-mă că păcătuiesc.

Sunt doar un om, nu am putere,
Să-mi cer iertare pentru lume.
Căci ei ți-au provocat durere,
În loc să facă lucruri bune.

Te-au vândut pe treizeci de arginți,
Și nu au crezut deloc în Tine.
Când eram atât de iubiți,
Tu ne-ai adus mântuire.

N-au știut Doamne importanța,
N-au crezut vorbe, nici minuni.
Nici că Tu ești însăși viața,

Păcat că nu am fost mai buni.

Și te-au urmat toți în mulțime,
Ca să asculte al Tău cuvânt.
Dar nu toți au crezut în Tine,
Puțini au fost și puțini sunt.

Te-au judecat pentru nimica,
Când trebuiau să te iubească.
Te-au vrut pe cruce răstignit,
Nu în inimi și a lor casă.

Nu pot să îmi exprim regretul,
Nu e de ajuns și nu va fi.
Pot doar ca să accept momentul,
Și să sper că mai buni vom fi.

Îmi cer iertare pentru oameni,
Căci Te-au tratat atât de rău.
Nu e suferință mai mare,
Ca viața fără Dumnezeu!

Îți mulțumesc!

Am fost pierdută în viața asta,
În vicii grele și păcate.
Dar să mă ierți pe mine Doamne,
Așa cum Tu le ierți pe toate.

Sunt doar o oaie rătăcită,
Cutreier viața, așa..., mereu.
Căutând să fiu fericită,
Dar fericirea-i Dumnezeu.

Greșesc față de Tine Doamne,
Tu, împăratul meu ceresc.
Dar chiar și-n clipele deșarte,
Doamne, nu uit să îți mulțumesc.

Să-ți mulțumesc pentru viață,
Pentru părinți, pentru copii.
Pentru ca ai adus speranța,
Ne-ai învățat a ne iubi.

Îți mulțumesc pentru iubire,
Chiar și când nu o merităm.
Căci tu ne-ai adus fericirea,
Noi te slăvim și ne rugăm.

Îți mulțumesc pentru lumină,
Pentru apa și mâncare.
Pentru soare-n zi senină,
Și pentru fiecare floare.

Îți mulțumesc pentru animale,
Pentru orice, să zic așa..
Pentru razele de soare,
Pentru toată creația Ta.

Nu-ți mulțumesc doar când mi-e bine,
În clipe grele nu te uit.
Pustie-i viața fără Tine..
Când nu ești în suflet și-n gând.

Iar când îmi pierd Doamne răbdarea,
Când rătăcesc și îmi e greu..
Mă rog ca tu să-mi arăți calea,
La Tine sa mă întorc mereu.

MIHAI IONUȚ VAN DER MELJDEN

Are 12 ani și este elev în clasa a V-a, la Școala Gimnazială Zau de Câmpie, jud. Mureș
Coordonator Florea Maria, profesor de Limba română la Școala Gimnazială Zau de Câmpie.
mariaflorea82@yahoo.com

Zilele creației

Era totul fără viață,
Era totul întuneric,
Negru, beznă ca în mină
Când Domnul a zis: Lumină!

Viață nu exista, aerul nu era.
Când cerul s-a format,
Apele s-au adunat,
Pământul s-a arătat.

Plantele s-au ridicat
Când un soare li s-a dat.
Lună, stele, toate strălucesc
Când lumină dăruiesc.

Păsările zboară-n stol
Și acestea au un rol,
Peștii-s cei mai fericiți,
Pentru a șasea zi sunt pregătiți.

Animale mici sau mari,
Câini, broaște, leii tari.
Când aceștia s-au arătat
Crearea lumii s-a terminat.

Omul a fost creat,
În Eden a fost așezat,
Adam el s-a numit
Și-o nevastă și-a dorit.

Când din somn el s-a trezit,
O coastă i-a lipsit,
Atunci pe Eva a zărit,
Și a fost foarte fericit.

Când creația s-a terminat,
Domnul o lege a dat:
Șase zile să lucrați,
A șaptea pentru Mine s-o păstrați!

Patimile Domnului

Când ai intrat în cetate,
Domnul meu preamărit,
Toți Îți cântă osanale,
Când în Ierusalim ai venit.

După Florii, Domnul meu
În templu ai predicat mereu
Și zi, și noapte,
Și Te pregăteai de moarte.

Și apoi Iuda, trădător,
S-a dus la preoți în sobor
Și cu aceștia a vorbit,
Trădarea Domnului s-a înfăptuit.

O cină joi s-a pregătit,

Acolo, Doamne, ai înfăptuit
Împărtașirea cu vin și pâine
Să ne aducem aminte de Tine!

Și-apoi ai fost luat,
Iar la preoți arătat,
De hule erai învinuit
Și de batjocuri chinuit.

Iar Pilat guvernator,
I-a fost frică de popor.
Astfel, Tu ai fost biciuit
Și pe cruce răstignit.

Chinuri cumplite aveai,
Pentru noi Tu sufereai
Și atunci când ai murit,
Drept în coastă-ai fost lovit.

În mormânt ai fost băgat
Și trei zile Tu ai stat,
Însă ai înviat,
Slava Ta s-a arătat.

Lumea Domnului

Privesc cerul înstelat
Și florile ce le-ai creat,
Privesc și ape curgătoare
Și peștii cum înoată-n mare.

Privesc păsări ce se-nalță
Și iarba ce tot vrea să crească,
Privesc norul cel pufos

Și soarele ce-i călduros.

Privesc grâul cum se coace
Și porumbul ce ne place,
Privesc roiul de albine,
Iar lumea toată e făcută bine.

Mântuirea Domnului

Străin, pribeag pe-acest pământ,
Te simțeai ca-ntr-un mormânt,
Însă Biblia Ți-a arătat
Și Domnul viața Ți-a luminat.

Atunci harul ai primit,
Duhul Sfânt Te-a-nvăluit,
Nu mai vrei să păcătuiești,
Ci pe Domnul să-L slăvești.

Domnul ne iubește

Mereu, Doamne, ne-ai chemat,
Ca să ierți al nostru păcat,
Însă noi n-am ascultat,
Ce ne-a plăcut am urmat.

Pe Iisus ni L-ai trimis
Să împlinească ce s-a scris,
Pe Golgota răstignit,
Mântuire lumii a dăruit.

O poartă ne-ai deschis,
Sângele Mielului promis,
Oricine trece prin ea,
Va primi mântuirea.

FLORIN – OVIDIU MILĂȘAN

Psalmul 241 (*Strigăt în noapte*)

Către Tine, Doamne, am strigat, ia aminte!
nu mă lăsa pierzării, nu mă duce spre groapă.
Ascultă-mi durerea și ruga fierbinte
ce tainic te cheamă, prin orice cuvinte,
din gură rostite.

alungă-mi tristețea, zidește-mă apă,
și udă de lacrimi mormintele sfinte
și-n inima mea, iubire, Tu sapă!
să nu cern durerea, nici azi... niciodată!
să nu simt tristețea precum o povară,
ci mândru și brav, ca luna spre seară
să stau sus pe cer: iubire-n cuvinte!

Pe trepte de lemn

Pe trepte de lemn, urcai spre viața Lui.
Prin pădurea-ntunecată.
Căci deapta credință mi-o pierdui
și la final găsisem, poteca înfundată.

Încet, intrai în desișu-ntunecos; și-mi pare
că nu mă mai găseam ajuns,
pierzând și urma de cărare,
cu sufletu-mi adânc străpuns
de sulița ce-adânc pătrunse și-n Iisus!
„Pe când mă ruinam în noaptea grea”
în față-mi apăruse Petru;
și trist și surd, el îmi părea,
zidit în umbră: ca un sceptru.
Nu se-nvoia să-mi lase drum
să cat cărarea luminoasă.
În juru-mi totul era fum
și ger, și ceață neagră, deasă.
Iadul, pe mâna stângă îmi părea
pe dreapta, Raiul se zărea,
și-am auzit cum se-așeza
pe scaun, vameșul Zacheu,
să încaseze birul Vieții,
c-așa vrut-a Dumnezeu!
În buzunarele închise,
un galben n-am găsit, aci mi-ajute
să trec în lumea fără de vise,
a celor neștiute. Nevăzute.
Zacheu, privea la mine cu mirare
și am simțit cum și-a dorit
să aibă visteria la picioare
și să-mi plătească vama, negreșit.
Cu fața-ndurerată, blocă a mea intrare
spre raiul ce putea ca să îmi fie
răsplată, pentru lumeasca mea purtare
și celora rămași, o mărturie:
că cel ce a creat e blând și milostiv
și iartă și ispita și căderea,

știind că viața noastră-i un stativ,
s-arate bine lumii: și frica și durerea.

Venindu-mi iar în fire
găsi-i din nou cărarea ce-o pierdui
și iar urcam spre nemurire
pășind grăbit spre viața Lui...

Apusul omenirii

Precum răsare luna plină,-n miezul verii
și mândră strălucește printre mii de stele
așa apune soarele, la revărsatul serii,

și-alungă gândul rău din colțul minții mele.
apoi, tăcut, privesc spre ceru-ntunecat
cum mândru se înalță luna, tot mai sus,

cum cerul plin de stele, în două-i despicat
de luna ce răsare, de soarele apus.
Și dacă n-ar fi fost `nălțată atât de sus
eu, nu știu, El, dar ea m-ar fi răpus.

și-așa de plin de gânduri, se mai spune
că mintea-și capătă uzura ei morală
exact la fel de falnic cum soarele apune

și îi transmite lunii, lucirea ancestrală.
Dar iată că uzura învinge-a lumii soartă
chiar zi de zi, prin foc, văpaie și-apă vie

Lăsându-Ți omenirea, blocată-n stare moartă;
cu gânduri și mai multe, mai mult decât o mie.

și dacă n-ar fi fost căzută, lumea-atât de jos
s-ar fi nălțat ca-un soare pe ceru-ntunecos
și-ar fi urmat o cale. Calea lui Hristos.

Psalmul miezului de iarnă

Doamne, Tu care ai zidit cerul și pământul
Și-ai zămislit lumina, și-n mintea omului, gândul
Și ne-ai făcut aidoma, Ție,
Tată, când ne-ai suflat în voci cuvântul.
Coboară pe pământ, azi când viața este grea,
când totul se dezbină, când moștenirea Ta
își arde ultima clipire sub focul arzător,
când omul se crede că e nemuritor;
Și lasă-te, Iisuse, bătut din nou pe cruce
Și ia-ne azi povara, ce nu răzbim s-o ducem.

Doamne, Tu care ai umplut inimile noastre cu iubire
Și ne-ai zidit în ceruri, altar de nemurire
Ridică-ne păcatul ce sufletele noastre-apasă
Și frânge iarăși pâinea, când stăm cu Tine la masă;
Și toarnă în pahare al tău sânge vărsat
Și iartă omenirii tot...pân' la ultimul păcat.

Doamne, auzi cum strigă fii tăi
Că ne-ai făcut să fim doar buni
Și că nu suntem răi
Privește-ne, părinte, în suflet
Și toarnă-ne iubire
Și dă-ne cheia Ta, a vieții...
Dar viața-n nemurire.

Luca 23:34,43

La ceasul cel de taină, în vinerea cea mare,
Hristos fu pironit, la mâini și la picioare;
și răstignit pe cruce, pe dealul Căpățâni
Iisus spăla păcatul, urgia și ura lumii.
cu chipu-ndurerat și fără pic de leac,
El, se rugă:

„Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!”
și-acolo, sus pe cruce, ce lecție de viață!
Iisus ne învătă: iubire și speranță.
atâta timp cât ierți și speri precum tâlharul,
Hristos, asupra ta, Va revărsa tot Harul:
iubirii fără margini, a vieții fără de moarte,
oferindu-ți darul: păcatul să ți-l poarte.
și la sfârșitul vieții, tu frică să nu ai,
El va veni, șoptindu-ți:
„Adevăr îți spun Eu ție: astăzi vei fi cu Mine în Rai!”

La ceasul cel de taină, în noaptea Învierii,
Iisus va fi stăpân. Și braț al Mângâierii!

RAFILA MOLDOVAN

Te-ai mâniat, o Doamne!

Te-ai mâniat, o, Doamne,
Pe noi, copiii tăi,
Că n-ascultăm de Tine,
Suntem din răi mai răi.

Întoarce Doamne iară,
A Ta față spre noi,
Și ocrotește lumea
De groaznicul război.

Nu despărți, o Doamne,
Copiii de părinți,
Căci războiul e rece,
Lacrimile-s fierbinți.

Ai milă de cei tineri,
Ce-s chemați la război,
La cei bătrâni de acasă
Întoarce-i înapoi.

Oprește vijelia
Pornită către noi,

Că-i prea grea suferința,
Crâncenului război.

Întoarce-i iară acasă,
La ai lor părinți trudiți,
Ca anii bătrâneții
Să-i simtă fericiți.

Ascultă-ne suspinul
Tatăl nostru din Cer,
Că-i mare suferința
Și iernile-s cu ger,
Și fără tine, Doamne,
Speranțele ne pier.

Când era Isus pe cruce

Când era Isus pe Cruce,
Mulți și-au arătat puterea,
Fără a se gândi vreun pic,
Căci va sosi Învierea.

Răstigniți-L! Răstigniți-L!
Striga într-un glas poporul,
Nimenea nu și-a dat seama
Căci El e Mântuitorul.

Crucea Ta, Isuse, Doamne
Cu sângele Tău udată,
Cu batjocuri și bătăi,
Pe Golgota ridicată.

Numa-n ea multă credință
Prin post și lacrimi amare,

Din sfântul potir ne aduce
Durerilor alinare.

Prin fapta credinței lor
Va aduce adiere,
Celor care vor fi vrednici
Să ajungă la Înviere.

Nu aceia care nu știu,
Gurile ce le cuvântă,
Doar cei umili vor șede
Cu Isus la masa sfântă.

Dacă postul cu credință
Face pe om împăcat,
Poate cânta bucuros de Paști
Hristos a Înviat!

La mila Măicuței Tale

Viețuind aici, Isuse,
Petrecând pe această vale,
Am avut comori nespuse
La mila Măicuței Tale.

Multă milă și-ndurare
Aveau mamele atunci,
Când rugau pe Maica Sfântă
La nașterile de prunci.

Aburind prin rugăciune
Trupuri în marea durere,
Maica Sfântă în rugăciune
Le aducea mângâiere.

Mamelor din lumea-ntreagă
N-aruncați pruncii din brață!
Fiindcă Maica Preacurată
A scăpat lacrimi pe față.

Ca pruncii nevinovați
Să ajungă la viață,
Prin botez să aibă parte
De a Raiului verdeață.

Strângeți mamă pruncu-n brață!
Să nu se simtă pustiu,
Nu cumva din întâmplare
Să fie mult prea târziu,
Fiindcă Maica Preacurată
S-a rugat să vină viu.

Când îl ai pe Dumnezeu

Trecând valuri peste valuri,
Care te lovesc mereu,
Izbutești cu ușurință,
Când îl ai pe Dumnezeu.

Vin furtuni nenumărate,
Apăsând umărul tău,
Sprijin mult la greutate
Este numai Dumnezeu.

Chinuit de boli amare
Când îți este trupul tău,
Doctorul vindecător
Este Bunul Dumnezeu.

Dacă păcatul lumesc
Zdruncină sufletul greu,
Lăcrimat în rugăciune
Și-l va ierta Dumnezeu.

Dacă tot ce ți-ai dorit,
A primit sufletul tău,
Fă împăcat o sfântă cruce,
Multumind Lui Dumnezeu.

Ai trecut de pandemia,
Ce apăsa sufletul tău,
Fiindcă a vrut să te scoată
Tatăl nostru, Dumnezeu.

Peste buni și răi

Soarele răsare
Peste buni și răi,
Fiindcă Domnul știe,
Că-s copiii Săi.

Peste tot ce este,
Dă furtuni și vânt,
Peste buni și răi
Ploaie pe pământ.

Omul păcătos,
Încărcat de ură,
Nu știe mulțumi,
Mai bine-L înjură.

Domnul i-a dat viață,
I-a dat chip frumos,
Omul, sus pe cruce
L-a pus pe Hristos.

La om i-a dat minte,
Și brațele tari,
Omul i-a pus crucea
Între doi tâlhari.

Cu sulița-n coastă,
Cu ură împus,
Sânge și cu apă
Din coastă i-a curs.

Văzând că pe cruce
Viața e luată,
Prin inima Maicii
A trecut săgeată.

Trupul Tău, Isuse,
Cu bățai vârgat,
Fiere și oțet
De băut ți-au dat.

Ochii Maicii Sfinte
Lacrimi au vărsat,
Trupul Tău zdrobit
Pe brațe l-a luat.

I-a slăbit puterea
Când te-au îngropat,
Tu, cu a Ta putere,
Din morți ai Înviat.

Viață tuturor,
Morților a dat,
Noi cu bucurie,
Cu sufletul împăcat,
Cântăm Slavă Ție
Hristos a Înviat!

ILAN NIKLAS MOLNAR

Vârsta: 8 ani

Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu, Târgu Mureș

Îngerașul meu

Dragul meu Îngeraș
Tu ești gingaș.
Mereu lângă mine
Și mă învață să fac bine.
La școală mă ajuți
Niciodată nu mă uiți.

Viața

Dumnezeu mi-a dat viață
Și multă speranță.
Nu vreau să-l dezamăgesc
Când eu greșesc.
Viața mea să fie
Plină de smerenie.

Sfânt

Sfânt este Pământul
Pentru că-i al Tău.
Noi suntem musafirii
Până plecăm la Cer.
Sfânt ești Tu Doamne
Sfânt e numele Tău
Ne rugăm în noapte
Să ne ajuți mereu.

Mama mea

Mama mea e minunată
Și mă iubește nespus.
Ea este curată,
Trimisă de Dumnezeu.
Mulțumesc Doamne Doamne
Ca-i trimis un Înger
Aproape de sufletul meu.

Rândunica

Rândunica când apare,
Aduce în cale
Multă bucurie
Și lumina vie.
Din Cer ea zboară
Să ne aducă nouă
O primăvară curată
Și-o inimă caldă

SASHA GEORGE MOLNAR JR.

Vârsta: 10 ani

Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu, Târgu Mureș
Jud. Mureș

Seara

Minunată e seara
Când totul e o liniște.
Simt că mă-nconjoară
Cu aripile sale,
Îngerul milos.
Tu Îngerule,
Ce vrei de la mine?
Aștept să-mi răspundă
Dar el e doar lumină.

Rugăciune

Sufletul meu parcă îmi strigă
Să nu mă rătăcesc nici o clipă.
Cum aş putea Doamne la Tine să ajung?
Prin rugăciune și printr-un suflet blând.

Îngerul

Îngerule, ce mi-ai spune,
Dacă într-o zi te chem pe tine,
Să vii la mine?
Să-mi fii aproape mereu

Să mă ajuți la greu
Iar la nevoie mare,
Să ajuți pe fiecare.

Eden

Am visat, și-n visul meu
Eu singur, singurel
Mă plimbam vesel
În gradina Eden.
Mii de fluturi, flori și păsări,
Grădini pline de miresme,
Ape limpezi curgătoare,
Toate pentru fiecare.
Asta am văzut în vis
Totul e-un imens Paradis.

Cerul

Când privesc Cerul
Sunt cel mai fericit.
Știu că acolo sus
Este un infinit.
Înconjurat de stele,
Mă plimb cu gândurile mele.
Mă rog adesea
Și simt în suflet
Doamne, Tu esti acolo,
Dar și aici, acum.

PAUL OVIDIU MOLDOVAN

Doamne!

Doamne Îți cer acum la ceas de seară
dă oamenilor măcar o speranță
că mâine va fi numai soare
înfășoară-i te rog cu mâinile Tale.
Ferește-i de ploi și furtună
de gheața din sufletul lor
Doamne fi te rog un brav izvor
pentru a lumii viitor.
Dacă mai poți Doamne
dă oamenilor de sănătate râuri
pentru a nu se îndoii de ei
Doamne fă ceea ce nu pot oamenii să facă.
Presară mărinimia Ta
peste oamenii nevoiași
întinde o mână de-a Ta
peste copiii care plâng
că astăzi nu au ce mânca.
Femeilor triste în viață
pune-le Doamne zâmbetul Tău
pentru a vedea ca nimeni care este viu
nu este lipsit de iubirea Ta.
Animalelor dă-le Doamne
un culcuș și un suflet blând
pentru a avea grijă chiar de toate
căci au un suflet prea frumos.
Mie, Doamne nu-Ți mai cer nimic
eventual doar sănătate
căci știu că Tu ești bun și drept
și-mi dai în fiecare zi cât se poate.

Rugăciune

Doamne ne împreună mâinile astăzi către tine
și Te rugăm în vremuri de război ca să fie bine
Doamne cu marea Ta putere
să ajuți oamenii ca să spere.
Să ne trimiți un porumbel al păcii
acum, când auzim păsările metalice
chiar dacă noi suntem novici
în al iubirii Tale tainice.
Trimite Doamne o vorbă și fiului Tău Iisus
să ne milostivească de acolo de Sus
cuprinzând iubirea Sa
să nu mai facem rău la nimenea.
Maria, Fecioara noastră prea Sfântă
noi ne rugăm la tine căci ești și mamă
să auzim cum pacea îngerii o cântă
pentru bărbați, femei și copii de o seamă.
Noi te rugăm cu sfânta evlavie
nici măcar un om, să nu mai moară
căci iubirea Ta Doamne este ca și apa vie
în veci războiul să nu ne mai doară.
Doamne în Împărăția Ta să chemi doar pe oamenii aceia
care aici, jos pe Pământ
au făcut tot ceea ce trebuia
ca să ne fie Sus un frumos legământ.
Știm Doamne că suntem plini de păcat
și că răul tot mai mult îl facem
nu avem însă și sufletul întunecat
căci păcatele știm prea bine cum să-le desfacem.
Numai că fiecare rugăciune pe care o înălțăm
este pentru a lumii îndurare
Doamne ajută-ne să nu ne îndepărtăm
în a viitoare speranțe să avem crezare.
Doamne noi te iubim pe Tine

ajută-ne Te rugăm ca să fie bine
căci suntem plini de păcate mulți
însă Te iubim Doamne nespus.
Amin și în veci noi să cinstim pe Domnul
și să nu uităm ca să-L iubim
în veci să fie pomenit și preotul
cu care întotdeauna Sfânta biserică noi o slăvim. Amin.

ANCA MARIA MOLNAR

Noaptea

Noaptea pe pământ se lasă,
Liniștea încet mă cuprinde,
Simt cum îngerii s-așază pe umărul meu,
Iar eu mă rog la Dumnezeu.
Adorm liniștit în odaia mea,
Sufletul zboară lin
Iar eu adorm zâmbind.

Lumina

Cu mâinile împreunate eu mă rog,
Spre cerul nesfârșit, la Dumnezeu
Ajută-mă să nu mă pierd în neant,
Tu, Doamne ești păstorul meu,
Iar eu sunt mielul tău.
Lumina ta e speranța mea,
Speranța mea e pentru ce trăiesc
Mereu în lumina ta să pășesc.

Maria

Când totul e deznădejde
În această lume,
Marie, cea cuviincioasă
Dă-ne o minune.
Trăim în lumea asta,
Ca simpli muritori,
Tu, Împărăteasa noastră,
Scoate-ne din nevoi.
Sufletul ne arde

De-atâta frig și ploaie
Nu ne lăsa deșarte,
Arată-te nouă.

Ierusalime

Apa e esența vieții
La fel și Rugăciunea.
Taina Rugăciunii e putere,
Și Iertare de la Domnul.
Ierusalime, Ierusalime
Am plâns cu tine,
Pe Isus al nostru
Binecuvântat.
Când pe Cruce te-au jertfit,
Ai spus: „Doamne, iartă-i,
Că nu știu ce fac”.
Pentru noi te-ai jertfit
Jertfa iertării de păcat.

Aproapele tău

Când Domnul a spus:
„Să iubești pe aproapele tău
Ca pe tine însuți”,
Dumnezeu ne-arată
Iubirea binecuvântată
Pe care el o are
Pentru fiecare.
Suflet, nu te lepăda de Domnul,
Încearcă să fii pur, ca mielul.
Aproapelui tău să-i dai mângâiere
Precum Maria, care-a mângâiat
Ierusalimul.

OLIMPIA S. JERCAN-NICOLAESCU

Profesor de Limba și Literatura Română (la Colegiul „Ferdinand I” - Măneciu, județul Prahova), acum pensionară.

„Bucurați-vă!”

La-naltă poruncă divină,
Arhanghelul cu Harul sublim,
În a Sa angelică mână,
A luat lujer proaspăt de crin,
Gavriil, Îngerul Darului,
A coborât în casă lângă MARIA
– Sunt trimisul DOMNULUI,
Bucură-TE, vei naște pe MESIA!...
Uimită a fost ingenua FECIOARĂ,
Dar, invadată de LUMINĂ Sfântă,
Și-a asumat calea doar EI hărăzită,
Simțind cum fecioreasca-i inimă cântă!
Bucură-TE! Bucurați-vă cu toții!
Neamuri din patru zări, bucurați-vă toate!

Omenirii întregi i se schimbă sorții,
Întunericul – să se-ntindă – nu mai poate!
În tot CERUL, Îngerii cântă,
Văzduhu-ntretaie scăpărări de lumini,
Semne de primăvară sfântă
Aduc înflorirea pomilor în grădini!
Bucurați-vă cu sufletul curat
Ca floarea de măr, ca floarea de cais!
PĂRINTE CERESC, ne-ai binecuvântat
Prin vestirea divină ce ne-ai trimis!
Îngerii în cor înalță sacra colindă
FECIOAREI mai pure ca floarea de crin!
Și revarsă din cerul – albastră oglindă –
Colindul VESTIRII, colind divin!

Lumină lină

În NOAPTEA ÎNVIERII, fericiți sunt pe pământ
Cei ajunși să se roage la SFÂNTUL MORMÂNT,
Cucernic așteptând, din ceruri, să vină
Ziditoarea, dumnezeiasca LUMINĂ!
În murmur calm, de psalm serafic,
Sub bolta-nstelată, liņțoliu noptatic,
Omenirea toată așteaptă cuminte
LUMINA cea LINĂ, o, DOAMNE SFINTE!...
Și vine – miracol – alba LUMINĂ!
Nu arde, nu frige, numai te-alină!
Îți face inima caldă-caldă, ușoară
Și toată ființa parcă îți zboară!

După rugăciune, după slujba cea mare,
Ocrotită la piept, în mii de făclioare,
LUMINA cea SFÂNTĂ prinde acum să zboare!
Peste sate și orașe, tainic se revarsă

Din sfânta biserică până-n oricare casă
DUMNEZEU este cu noi! DUMNEZEU nu ne lasă!
Mărire ȚIE! TU, DOAMNE, viața ne-alină!
Tot omul credincios mereu ȚIE se-nchină!
Lumina Domnului
Iisus, lumină lină!
Măicuța Domnului
„auroră netrecătoare
A luminii celei neînserate
A soarelui celui neapus!”
Măicuță îndurată,
Regină adorată,
Cu Domnul – Fiul tău
Ne mântuie de rău!
Casa și țara mea
Rămân în veci Grădina Ta!
Iar nouă, ai Tăi copii,
Acoperământ ne fii!
Lumină–Pururi–Fiitoare,
Ne-nalță TU pe fiecare!
Cât de neînsemnat
Aș fi eu pe pământ,
TU picură-mi în suflet,
Din cer, rouă, să TE cânt!

Sfântul Andrei – „Cel Întâi Chemat”

La Marea Galileei, năvoadele goale
Își scot pescarii „azi nu facem vânzare!”
–Veniți și-aici acuma, le zice un Străin.
Minune! fiecare năvod e tras afară plin!...
Andrei cu-adâncă tresărire-L urmează pe Străin
Simon Petru, cu lumină-n suflet zice: „Și eu vin”.
Și alți prea buni pescari, cu mare speranță I-au urmat,

Dar Apostol Andrei a rămas „Întâiul SĂU Chemat”.
Cu toții, Lumină I-au descoperit în Cuvânt
Și I-au rămas alături, pe ploaie, soare, pe vânt,
Mulțumind mult lui Andrei că bine i-a îndrumat
Și clipă de clipă chiar sufletul și-au luminat!
Neamul nostru traco-get, legat de glie cu temei,
Iubit de Domnul e dăruit cu Apostolul Andrei
Îndrumător și Preot învățat, și Judecător,
Și, mai ales, de cald și generos suflet Clăditor.
Îl avusese dascăl pe Ioan Botezătorul,
Da’ L decapitase Irod, de sânge sorbitorul!
–Sfinte Apostol Andrei, oricât ai suferit,
Pe Mântuitor–Cuvântul nu L-ai părăsit!
Cu DUH și limbile de foc îmbogățit,
Pe Hristos–Domnul Tu L-ai propovăduit
În lumea largă, până când Te-ai statornicit
În scump pământul nostru. TATĂ ne-ai devenit!
Părinte Bun, pământul și apa ne-ai sfințit,
Să fim buni creștini ne-ai luminat, ne-ai pregătit.
Statornic Părinte țării iubite rămasu-ne-ai,
Neamul nostru românesc, greu încercat, sfințitu-L-ai!
Din grote dobrogene, Biserici ne-ai făcut
Credinței noastre drepte îi ești și astăzi scut!
Smerita-Ți crucificare tare ne-a durut,
Inimi, de credință, pe vecie, ne-ai umplut!
Nu ne lăsa, Sfinte Andrei, nici acum, la mare greu!
Avut-am trădători și mari vânzători avem mereu!
Dar noi, cei mulți, L-avem în inimi numai pe Dumnezeu!
Sfinte Apostol Andrei, ești nădejdea neamului meu!

RUGĂCIUNE

DOAMNE!

mulțumim de ce ne-ai dat:

gând adânc și luminat,
suflet cald, duios, curat
și obrazul-zâmbitor,
deschis sincer, tuturor!
Ne-ai dat sete de-adevăr,
de-adevăr și de dreptate,
de înaltă demnitate,
dragoste de libertate!
Și ne-ai dat bogată țară,
mândră ca o primăvară,
la răscrucea dorului,
o Grădină-a-Domnului,
a Măicuței Domnului,
bucuria omului!
Și îngerul negru-o vrea,
stă cu gheara-asupra sa!
Sfășie așchii din ea.
n-are inimă vitează,
cu trădarea-naintează,
își zice liberator
generosul protector!
DOAMNE!
spulberă-i ipocrizia,
raptul crunt și lăcomia,
cruzimea și barbaria,
deghizate-n „protectorat”
„sprijin dezinteresat”
și frățesc, prietenesc,
generos, chiar părintesc!
DOAMNE!
TU ne ești PĂRINTE,
ascultă rugă fierbinte
de copii, bătrâni părinți:
avem doar gânduri cuminți,

să-ngrijim de-a noastră vatră,
lângă munții-ne de piatră
din nou să-i împădurim
turmele să ne-mplinim
și mai strâns să ne unim,
cum ne-ai lăsat TU să fim.
familii înfloritoare,
tradiții în sărbătoare,
tineret cu veselie,
mândru de-a lui ROMÂNIE...
DOAMNE!
dă-ne iar speranță
și deplină siguranță !
Îmblânzește-ne TU, DOAMNE,
în toată clipa și-n tot anul
„Sărăcia și nevoile și neamul”!

MIRIAM VALERIA PAȘCA

Clasa a XI-a D (17 ani) , Liceul Teoretic „Lucian Blaga”
Reghin, Mureș

Revenirea lui Isus

Isus va veni,
Dar nu știm în ce zi,
Munții s-or clătina,
Stâncile s-or crăpa,
Casele s-or prăbuși,
Aerul s-ar 'năbuși.
Iar când liniștea nu-i calmă,
Se va zări cât o palmă
Un mic nor
Trecând în zbor.
Când cu toții l-or vedea,
Mai tare se va apropia,
Și se va arăta Hristos
Așteptat de credincios.
Dar cei răi se vor ascunde
Și în peșteri vor pătrunde.
Isus îi va separa
Și la dreapta, și la stânga:
Cei din dreapta-n cer vor fi,
Cei din stânga vor muri.
În imaculatul alb
Domnul îi va îmbrăca,
Credincioșii vor cânta
Și-L vor lăuda
Pe Isus cel minunat
Care i-a răscumpărat.
O coroană vor primi

Și în ea o stea va fi,
Animalele-or fi blânde,
Copilașii le-or atinge.
Cu-ngerășii vom vorbi,
Pe Isus Îl vom slăvi.
Bucuroși în cer vom fi,
Aleluia-n veci, Amin!

Psalmul 47

O, Doamne, să fii în veci slăvit
Căci ești Înfricoșat,
Și noi înălțăm mărirea Ta,
Dumnezeu, Mare Preot, Împărat,
Te-adorăm, fii mereu lăudat!

Doar prin El păcatu-i biruit,
Mereu Lui să-I cântăm!
Domnul este al nostru Împărat
La picioarele Lui ne adunăm,
O cântare-nțeleaptă 'nălțăm.

Da, Lui orice rege-I e supus,
Domnu-i victorios,
Numai Domnului să se-nchine toți,
Neamurile să I se plece jos
Și El ne va da tot din prinos!

Slavă Lui, Domnului,
Și în cer și pe pământ,
Tot poporul să vină-n fața Sa!
Laudă Lui, Domnului, căci doar El este sfânt,
Și mereu să Îi cântăm: „Aleluia!”

Pocăință

Stăteam privind în juru-mi
Ce Domnul a creat,
Pamânt, codru și râuri,
Și cerul minunat.

Și păsări, și-animale,
Și pești de multe feluri,
Și flori cu-a lor petale,
Și astrele pe ceruri.

Pe om cu-a lui gândire
Să judece mereu:
S-aleagă ce e bine,
Să lase ce e rău.

Dar noi, uităm de Domnul,
Și tu, și eu la fel,
Și-alegem astfel răul,
Și-L lepădăm pe El.

Dar totuși, ne iubește
Și nu uită de noi,
Și vrea cu El să umple
Sufletul nostru gol.

Pe al Său Fiu lăsat-a
Să moară-n al meu loc,
Ca să îmi dea viața
Și să nu pier în foc.

Să nu pier, căci din fire
Sunt om și păcătos,

Și El dă mântuire
În dar, nu contra cost.

Și stând, privind în juru-mi
La tot ce a făcut,
Îmi vine-n minte gândul
Că sunt pe veci pierdut.

Pierdut, pentru că-n locul
A ce e bun să fac,
Eu am ales păcatul,
Și nu L-am ascultat.

Și-am dat drumul la frâul
Ce ținea ochii mei
Și plânge și pârâul
Alături cu ei.

Și mi-am cerut iertare
Că n-am vrut să-L ascult,
Și m-am căit de toate,
Nevrând să fiu pierdut.

Și bunul nostru Tată
O pace mi-a lăsat
În suflet, și pe dată
M-am simțit nou, curat.

Veniți cu mic, cu mare
Să ne căim de rele,
Să căpătăm iertare
Și inima s-o spele.

Să primim mântuire,

Și toți în cer să fim
Cu El o veșnicie,
Cântând să-L preamărim!

Crez

Mi se întâmplă câteodată
Că mă uit, mă uit în gol,
Și rămân așa uitată
Fiind foarte-ngândurată,
Și-n suflet mă ia un dor...

Un dor de ce n-am mai văzut,
Doar ce-am citit în Sfânta Carte,
Un Adevăr ce l-am crezut,
Și pe gânduri am căzut
Dacă-n Cer am și eu parte.

Dobândit-am vrednicie
Să port haina cea curată
Și să fiu în veșnicie?
Domnu-i plin de dărnicie
Și de tot ce-i rău mă iartă.

Și apoi eu ce voi face?
Să trăiesc tot în păcat?
Chiar dacă de-acum am pace,
Las piciorul ca să-mi calce
Doar pe-unde El a călcat.

Iar în drumul vieții mele,
Doar pe Domnul voi urma,
Și-am să mă feresc de rele.
Și când voi privi spre stele,

În Ceruri mă voi visa.

Pilde de urmat

Când eram mai mititică,
Mama mea îmi tot citea
Din Biblia mea cea mică
Ce și poze mai avea.

Începând cu începutul,
Și cu primul om, Adam,
Și-ntâmplarea cu potopul,
Și strămoșul Avraam.

Israelul din robie
Cum Domnul l-a scos de-acol',
Și îl duse prin pustie,
Și-a învins la Ierihon.

Iosif, Isaac și Iacov,
Proorocița Debora
Și neprihănitul Iov,
Împărăteasa Estera,

Elisei și cu Ilie,
David și cu Solomon
Din văduva lui Urie,
Și păcatul lui Amnon.

Însă cel mai mult îmi place
Cum s-a coborât aici
Iisus Hristos, chiar din ceruri,
Făcându-și și ucenici:

Petru, Iacov, Ioan, Andrei,
Filip, Bartolomeu, Matei,
Toma, Simon, Iuda, Tadeu,
Iacov, fiul lui Alfeu.

Saul, cel ce-a prigonit
Și Pavel s-a denumit,
Ștefan, pplin de Duhul sfânt
Și cu pietre omorât.

De la toți am de-nvățat,
Căci sunt pilda de urmat
Cât pe lume voi trăi,
Să ajung în veșnicii!

sanda_teo85@yahoo.com

RĂZVAN ANGHEL PRIBOIU

Dâmbovița, România.

Când totul...

Când totul e de parcă plouă
Stai liniștit, că vine o zi nouă
Când ți se pare că tot e rece
Tot răul cum a venit va trece

Când aripa te doare și nu poți zbura
Să nu fi speriat nimic nu va dura
Nici răul și nici binele nu durează mult
Asta-i menirea noastră pe acest pământ

Când cineva îți spune că ai greșit ceva
E bine să ascuți dar să îți vezi de treabă
Acel ce critică nu-și vede bârna sa
Nu-și face timp de tine să te creadă

Nu-ți trebuie părerea nimănui de-i rău
Tu mergi pe drum numai cu Dumnezeu
Întreabă-l ca pe un prieten Bun
Cum ar vrea El să faci acum

De El este acolo în sufletul tău și Îl iubești
Te Iartă cu siguranță atunci dacă greșești
Și te învață să nu mai mergi pe drum greșit
Nu uita Și-a dat Fiul pentru tine că te-a iubit

Mergi cu curaj și cu ambiție în a ta viață
Din Dumnezeu să îți faci zilnic o speranță
Cu el de ai să fii în suflet și în gând cât vei trăi
Neconținut nu te va părăsi în veci, te va iubi

Iartă-ne!

Mai aproape de Tine
n-am crezut niciodată,
n-am știut că mi-e bine,
dar unde să merg Tată ?

Mai aproape de cer,
mai aproape de vis,
n-am crezut c-o să-ți cer,
să ascuți ce-am de zis

Mai aproape-n durere,
mai aproape de mine,
nu știu de-i a Ta vrere,
nici nu știu de e bine.

Mai aproape de noapte,
mai departe de minte,
mai aproape de fapte,
Mai departe de cuvinte

Mai departe de viață
hăt departe de moral
mai fără de speranță
mai aproape de anormal

Mai aproape, îndreptați,
cătrecumva de bine,
ne lăsăm de val purtati,
ne intră-n suflet rușine

Mai departe de iubire,
mai aproape de satan,
Doamne Te îndepărtăm,
În păcate an de an

Mai aproape adu-ne Tu,
nu Lăsa să fim pribegi
păcatului să-i spunem nu
Iartă de ne înțelegi!
Iartă-ne!

Din nou, Te rog eu, Doamne!

Acum e liniște pentru puțin,
liniștea dinainte de furtună.
Doamne Te rog, de rău e plin,
pământul, dă-ne lume bună.
O lume-n care copiii să râdă,
Ia-le Tu lacrimile de pe față.
Inima de copil este plăpândă,
Tu știi, c-ai pus în ea dulceață.
Să nu iei Tată Bun ce-i frumos,

din suflete curate, inocente.
Dă-le un viitor mai luminos,
și-ale părinților brațe atente.
Nu îi lasă singuri pe pământ
Lasă-i cu cine-i iubește adevărat
Suferă prea devreme și prea mult
Ai grijă, Doamne, de ei, că e păcat
Ai grijă, Doamne, și de mame,
pe ele Le-ai lăsat îngerii lor.
Ce fac ei, Doamne, fără îngeri,
de ele se prăpădesc și mor?
Nu le lăsa fără de sprijin și grijă Tată,
sunt fine și fragile, cum Le-ai lăsat.
Sunt și Leoaice cu dragoste curată,
pentru copiii, ce-n pântec i-au purtat.
Ai grijă, Doamne, de ei toți, nu-i asupra,
Oprește această nenorocire de la ei.
Salvează de la greu și chin ai Tăi copii,
Arată-le Tu Bunătatea ce o ai, de vrei!
Te rog eu, Doamne!

Rugă

Te rugăm, Doamne!
Ajută-mi, Doamne, semenii ce astăzi plâng
și suferă din greu pe drumuri în necaz
Ajută-i atunci când supărările-i ajung
șterge-le, Doamne, lacrimile de pe obraji
Tu Dumnezeuul nostru Bun, dă vreme bună
nu îi lasă la greu, sunt prea greu asupriți
Nu mai lăsa în viața lor Doamne furtună
Tată Ceresc, nu cred să merite așa de pedepsiți
Privește, Doamne, chipurile Tale cum plâng
ei în tot timpul sunt în genunchi la Tine

Oare aceste rugăciuni care le fac, la Tine ajung?
Ajută-i Bunule Tată și Dă-le un strop de bine!
Pe fiecare zi și noi și ei la cer strigăm cu lacrimi
Speranța este totul pentru noi că ne auzi
Nu lăsa să suportăm a Fiului Tău drag patimi
Știm că durerea ne vindeci unde pătrunzi
Te rugăm, Doamne!

Iartă-mă, Tată Bun!

Iartă-mă Tată de am păcat și vină...
Ferestrele sufletului lar am deschis
frumoasa lumină a iubirii să intre acum
Cerul l-am întrebat de mă lasă și mi-a permis
dar de ce nu mai am liniște nu știu să spun
Am deschis o poartă a dragostei în cer
prin iubirea ce o am eternă față de El
Nu doresc nimic ce nu-mi este destinat
doresc Cerului și sufletului să-i fac pe plac
Trimit rugile mele din gura în păcat la Tine
nu știu de au ajuns ori de Tu vrei a asculta
De ai cumva puțin timp Te rog și pentru mine
nu îmi doresc nimic, decât să fiu în slujba Ta
Nu-mi mai doresc averi pe-această lume
nimic din ce-aș putea sufletul pierde de tot
Vreau atât Doamne să merg pe drumuri bune
Ia Tu necazul și supărarea din inimă că nu mai pot
Durerea ce port pe-aceasta cruce Te rog acum
alungă cu mila Ta și-arată-mi Calea Ta cea Bună
Îndură-te Tu Doamne de am greșit pe al meu drum
și Lasă-mă Să-ți fiu alături să mergem împreună
Acoperă-mă Doamne cu mâna ta Divină...
Iartă-mă Tată Bun de am păcat și vină!

GEORGETA RADA

Slatina, Jud. Olt

Măinile mamei

Măicuță, taina cerului din mine,
Vii în căușul palmei mele stângi,
Pe ulița vieții, unde ține
Și moartea han cu fiii ei nătângi.

Îmi vii precum o stea coborâtoare,
Binecuvântă-mă pentru prescuri,
Să le frământ de Paști în Joia Mare
Din efa dreaptă luată din Scripturi!

Sau poate tu ești dreapta care ține
Prescurile de Paști și roșul vin
Și poartă rânduielile creștine
Pe umărul de cruce cu amin.

Te-ai coborât să-mi rânduiești odaia,
Cămara-mpărătească, cea de nuntă,
Ai rânduieștii făina și copaia
Pentru prescura cea de înger frântă.

Ai limpezit ferestrele cu rouă
Și borangicul nopții cu lumină
Și mi-ai întins cu mâinile-amândouă
Lumină lină din Lumina lină.

Ai coborât în dreapta care ține
De funii, boii de la Carul Mare
S-aducă boji* și tainice lumine
Sub crucile de lemn în Joia Mare.

Măicuța mea, te-ai coborât în mine,
Nu știu de-mi stai în palma mâinii stângi,
Sau ești de-a dreapta, care-n dreapta ține
Psaltirea Maicii Domnului și plângi

De lepădarea noastră cea de iude,
De Acheldama ce rodit-a sânge
De fructele din pomul vieții, crude
De care Pomul Vieții azi se frânge,

Dar știu că ții cu mâinile-amândouă
De toarta cerului ca de-un scrânciob,
Ca să nu-ți cadă pruncul stins în rouă
Și ca să nu ți-l ia tărâna rob.

Eu știu c-o să mă ții mereu de mână
Și nu mă lași ca din scrânciob să cad,
Te rogi să-mi fie viața săptămână,
O Săptămână Mare fără iad.

Ești crucea mea din mâinile-amândouă
Nu știu pe-aici cât o să mai rămân...
Să legi scrânciobul tău de luna nouă
Că mi-este dor să dorm la tine-n sân.

Te-aștept, măicuță mea mironosiță
În marea Săptămână Luminată,
Măicuța mea cu mâini de muceniță
Care-ai spălat cu mir Golgota toată!

Să vii măicuță, să urcăm la stână
Unde-și mai plânge miorița miei,
Să-mi lași potecă brâul tău de lână

Din cer până la Golgota Iudeii!

* Bozi, boji, plante cu tulpină lemnoasă.

În Oltenia, aceste tulpini se strâng și se păstrează la loc curat pentru focurile din zorii zilei de Joi Mari , pe care femeile le aprind în cimitire la morminte, când tămâiază și își jelesc morții.

Îmbrățișare

Nimic mai sfânt ca-mbrățișarea mamei
De pe când timpul nici nu m-a zărit,
Ascunsă în smerenia năframei
În închinarea ei spre răsărit.

O, brațele-i erau aripi de înger,
Țineau la sân viața ca pe-o lume,
De care, mamă, încă, eu mai sânger
În vechiul lapidariu de cutume.

Te-mbrățișez, lumina mea de ceară
Ce s-a topit să-mi lumineze mie!
Făptura ta, în veci o să mă doară...
Te-ai desfăcut, duh blând de păpădie.

Te-ai desfăcut de umbra din făptură
Albită de potirul Sfintei Cine,
Te-ai înălțat cu psalmii din Scriptură
În dalbii codrii ai Luminii line.

Să știi, măicuță, plâng pe-aici icoane
Și plânge Precista cu mir ceresc,
Duhovnicii nu ne mai dau canoane
Că suntem grei de lutul omenesc.

Mai șterge-mi iar cu marginea năframei
O lacrimă cât lumea, maica mea!
Nimic mai sfânt ca-mbrățișarea mamei,
Nimic mai sfânt ca rugăciunea ta!

Pomelnice albe

Atâta noapte, Doamne e în noi,
De parcă ziuă n-o să se mai facă,
De parcă vine Ziua de Apoi
Până ce noaptea asta n-o să treacă.

Atâta somn în noi s-a așternut,
De parcă toate candelile-s stinse,
De parcă și tăcerea a tăcut
Și numai stelele mai sunt aprinse.

Parcă ne-așteaptă-n cer la liturghii...
Auzi cum bate clopotul și toaca?
Duc îngerii pentru proscomidii
Prescura lumii, ce-a uitat, săraca

Să-i pomenească pe nepomeniți.
Pomelnicele albe, fără nume
Se scriu în cer pentru cei răstigniți
Pe crucea de uitare, soră lume.

Ehei, auzi, cocoșii au cântat,
Din lepădarea ta să te trezească,
Nepomeniții au trecut prin sat
Cu umbra lor atât de omenească.

Atât de noapte, Doamne e în noi...
Stau îngerii în strană la utrenii,

Au pus în candeli lacrimi de oloi
Și-aprind tămâia veșnicei smerenii.

Și Marele Arhiereu e în Altar
Ia noaptea lumii-n taina arhierescă,
Pe cruce plânge singur un tâlhar...
E scris întâiul să se pomenească.

Săptămâna

La început a fost Cuvântul!
Rosti în ziua cea dintâi:
„Să fie Cerul și Pământul!”
Și s-au tocmit la glasul Lui.

Cu un cuvânt chemă lumina,
Din neguri s-a desprins atunci
Când timpul nu știa de vina
De-a-și pune semnele pe prunci.

A pus Cuvântul stăvilar
Când despărți pământ de ape,
Punând tăria ca hotar
Între adâncuri și potoape.

Când despărți de ape tina
Tot prin cuvântul ce l-a spus,
Sfinți agheasma și lumina,
El, Răsăritul Cel de Sus.

Apoi a poruncit Cuvântul,
Rostind din Veșnica Lumină,
Să dea sămânță tot pământul,
Să fie lutul tot grădină!

Se înserase ziua-doua
Și a fost iarăși dimineață,
Pământul sărutat de roua
Cea din zenit, prindea viață.

În pacea verdelui rodit
Era de El sfințită roua,
Coborâtoare din zenit.
În ziua cea de-a patra, noua

A pus luminători pe cer
Și semne-n Lună și în Soare
Și-a coborât dintru eter
Timp pământean în calendare.

A pus luminători pe cer
Ca să despartă-n veci lumină
De întuneric și mister
Ca sufletul de greaua tină.

A cincea zi, apoi a fost
Și-a freamătat de viu pământul,
A fost și maică și-adăpost
Vieții, cum a zis Cuvântul,

Iar el, supus a ascultat,
El, cel creat din praf de stele,
Dintru-nceputuri a răbdat
Târâșul șarpelui din ele.

Și mările au freamătat
De chitul care-avea să-nghită
Pe Íoná cel necreat

Și firea cea nerăstignită.

Văzduhul s-a umplut de zbor
Și apele de pești, săgeți
Nestăvilite-n drumul lor
Spre zorii altei dimineți.

Și a fost ziua cea de-a șasea!
Pământu-mpodobit cu cerbi
Cu ciute-nfiorând mătasea
Pădurilor cu 'nalte ierbi.

Savanele-și chemă ră leii
Și elefanții, la un semn
Peste câmpii albiră mieii...
Cântec de păsări ca îndemn

Să se reverse-n pacea verde
A Stelei noastre de pământ,
Iar Cel ce le-a creat le vede,
Căci le-a creat întru Cuvânt.

Și binecuvântând Pământul
„Să facem om” a zis și... iată!
Căci după Chipul Său Preasfântul
Crea adamic lumea toată.

Adam și Eva, Om, cununa
Creației, ce bucurie!
Și se sfârșește săptămâna
Întru odihnă-n veșnicie.

S-a odihnit de toate Domnul
În ziua-șaptea ca și noi,

Când ne vom odihni nesomnul
Și... fi-va Ziua de apoi!

Ca o rugăciune

Sădit-a Maica Domnului grădină
Și i-a sfințit pământul mai întâi
Cu îngerii de pace și lumină
Sihaștrii ce-aveau piatra căpătâi.

În vis i-ai spus: Nicodime părinte,
Treci Dunărea și unde ți-oi da semn,
Ridică mănăstiri, lăcașuri sfinte
Săpate-n piatră și cioplite-n lemn,

În lemn de tisă ca în lemn de cruce,
De crucea lui Hristos, iubitu-mi Fiu,
Fă mănăstiri, pe calea lor s-apuce
Fecioarele-nțelepte, că-i târziu

Și vine Mirele la miezul nopții,
Du untdelemn, în candelă să ia,
Să nu rămână îndărătul porții
Când Mirele-n grădină va intra!

Și vom sădi grădină cu izvoare,
Să le sfințești aghesma cu isop!
Iar Sfântu-a ascultat, zidind altare
De la Vodița până la Prislop.

De la Vodița până la Tismana
Și până la Prislop, pe Jiu în sus,
Sfântul Nicodim a sfințit sârmana
Oltenie cu crucea lui Iisus.

Măicuță Sfântă, ne-ai ales ca vatră
Să coacem pâine pentru sfânt altar,
Prescurărițele duc, Preacurată,
Albe prescuri la proscomidar.

Ni s-a sfințit fântâna cu agheasmă
Și râuri de botez curg pe la noi,
Din lan adie-a pâinilor mireasmă
Se face vinu-n vii din zvon de ploi.

Primește-ne secerători de grâne
Pe Gura cea de Rai pe care-am mas
Roagă-L pe Tatăl să ne mai dea pâine,
Cea spre ființă în acest popas!

Primește-ne culegători în vie
Ca cei din ceasu-al unsprezecelea,
Să fim chemați la Euharistie
Cu rugăciunea Maicii Precista!

LIMONA RUSU

Localitatea Suceava

Maică Preasfântă

Maică Preacurată

I-ai zămislit pe Fiul tău prin puterea Duhului Sfânt
spre a fi de-a pururi lacrima ștearsă de pe fața muritorilor
întruchipare a sfințeniei și mila statornică a celor de pe pământ.

Maică Prebinecuvântată

ești locașul izvorului binelui și rădăcină
a desăvârșirii în împărăția cerurilor într-un început fără sfârșit
ești stăpâna noastră slăvită drept podoabă
a inimilor fără arginți.

Frunză în vânt

Cu brațe de lemn sunt Doamne
un biet proscris tânguind ziduri și larme
sub soarele binecuvântat îți ascult miluirea
sunt o frunză în vânt rătăcind pe valuri sihastru.
Cu ochii îmbrăcați în iertare sunt Doamne
plânsu-mi doar tu mi-l împletești cu alinare

m-am lovit de spinii sălbatici împlântați în anotimpuri
vândută am fost pe cioburi de nimic la talciocul urzelilor.
Cu aerul înflorind sub oblăduirea Ta Doamne
sunt doar un mag inocent răsădind semințe de cuget
pe umbletul luminii slăvitoare a porții Edenului
care scutură neputințele rostogolind șoapte de alean.

Iisus pentru noi plânge

Cu lacrima iertării însăilată în lumina desăvârșită a dimineții
flutură prin lume măreția binelui pentru a noastră mântuire
întru izbânda vieții și alungarea înneguratelor noastre păcate.
Iisus pentru noi agonisește
viața veșnică în întreita Sa lucrare
înlătură valsul ingraturii cu brațe infinite de alean
zilnic ne îmbracă în împăcarea cu Dumnezeu
prin a sa jertfă supremă.
Iisus pentru noi biruiește
îndură cazne pentru a noastră întărire doar împăratul cerurilor
lecuiește mersul trufiei sălășluind în tenebrele firii
limpezește de-a pururi fruntea vieții de a trecătorului fiere.

Rugă

Dă-mi Preacurată
mila ta sălășluind ca legământ
între Iisus Hristos și fiii Lui Dumnezeu
alungă-ne răul și durerea fără de chenare.
Dă-mi Preasfântă
liniștea primilor pași străjuți de surâsul mamei

brațele tatălui alcătuind stejarul neînvins
bucuria simplă a pâinii pe masă.
Dă-mi Preabinecuvântată
glasul iubirii sărbătorind trecerea clipelor
desculțe de ziduri și abrupte neliniști
învață-ne să creștem seninul într-o inimă de perpetuu copil.

Sfinte Apostol

Slavă ție Sfinte Apostol Andrei
străjer neobosit al poruncilor glăsuite de Tatăl Ceresc
ocrotitor al micului tărâm aflat la răscruce de porți
pilduitor înflorind rugi de-a pururi
pentru mântuirea neamului nostru.
Cinste ție Sfinte Apostol Andrei
întăritor al inimilor dezmiardate de izvorul speranței
prin miluirea lui Hristos care toarce iubirea fără condiții
într-o lume uitând pietatea la un colț de stradă neluminat.
Închinăciune Sfinte Apostol Andrei
propovăduitor al Evangheliei în grădina Maicii Domnului
martir împărtășind clinchetul bucuriei vieții de apoi
păzitor al toarcerii bobului de nisip cununat cu lacrima vinii.

ANTONIA SOCOL

Cls. a VIII-a

Școala Gimnazială Șăulia

Profesor îndrumător; Rusu Teodora

Biserica sufletului meu

Biserica sufletului meu
Este cea din satul meu.
Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril o ocrotesc
Și pe noi ne mântuiesc.

Când intru în biserică,
Mă învăluie o lumină feerică
A icoanelor care mă privesc
Și a altarului ceresc.

Biserica sufletului meu
Este casa Domnului meu.
În ea nu putem umbla
Ca în casa altcuiva.

Când slujba se sfârșește,
Preotul îmi zâmbește
Și-mi dă o binecuvântare
Înainte de plecare.

Biserica nu este doar o clădire,

Ci locul de unde primesc iubire,
Pe care o țin în sufletul meu,
Suflet primit de la Dumnezeu.

Mama noastră din ceruri

Mama noastră din ceruri,
Ale vieții noastre noduri
Le deznoadă emanând iubire
Și ne-aduce fericire.

Mama noastră preaiertătoare,
Fiecare greșală ne-o îndreaptă cu răbdare.
A noastră atotputernică protectoare
Pentru noi se roagă cu înduioșare.

Se aude un cântec de leagăn în șoapte
Cântat din ceruri peste noapte.
De toate relele ne ferește,
Căci ea din ceruri ne ocrotește.

Robul în fața Ta se închină
Ușor se apleacă și suspină
Graiul și-l găsește și cu încredere deplină
Amarnic recunoaște tot cu ce a fost de vină
Căci tare își dorește în Rai să aparțină.
Iertarea Ți-o imploră, privind bolta senină.
Umil, își face cruce și rugăciunea o termină.
Nedemn de mila Ta, se străduiește să o obțină.
Eu l-am văzut cum a promis că răul are să-l prevină.

Poezie Haiku

Jertfa supremă.
Pentru oameni salvare –
Dumnezeu Iisus.

MARIA SOCOL

Cls a VII-a,
Școala Gimnazială Șăulia
Profesor îndrumător; Rusu Teodora

Rugăciune - acrostih

Doamne, Împărate Ceresc,
Unde ești Tu, e cor îngeresc.
Magia credinței și a iubirii se împletesc,
Nu voi înceta niciodată Doamne, să Te slăvesc.
Efemer-ar fi viața fără Tine,
Zilele triste, fără niciun bine.
Energia divină e absolut mirifică,
Uitați-vă, dragii mei, cât este de benefică!

Învierea

În inima mea,
Ai Înviat Iisuse,

Căci credința mea
Niciodată n-a murit Iisuse!

În țara mea,
Ai Înviat Iisuse,
Căci România mea
Slavă Ți-a adus Iisuse!

Pe planeta mea,
Ai înviat Iisuse,
Și astfel Terra mea
Pe loc s-a mântuit Iisuse!

Poezie Haiku

Preasfânta noastră,
Puritatea Cerului –
Maica Domnului.

Rugăciune către cele 7 daruri ale Preasfântului Duh

Vino Duhule Sfânt al Înțelepciunii
Luminează mințile profesorilor,
Pentru a crea viitorul elevilor
Răsplătind fiecare moment al devoțiunii.

Vino Duhule Sfânt al Înțelegerii,
Ajută mințile pure ale elevilor
Pentru a înțelege magia problemelor
Și tainele sfinte ale Dumnezeirii.

Vino Duhul Sfânt al Sfatului,
Sfătuiește toate gândurile și faptele.
Profesoarele să aibă tărie ca sfintele
Și să se roage cu ardoare Domnului.

Vino Duhule Sfânt al Tăriei,
Întărește voința dascălilor
Să nu cedeze încercărilor
Și să prefere arta armoniei.

Vino Duhule Sfânt al Științei,
Învăță-ne să cunoaștem tainele credinței,
Căci tu ești începutul și sfârșitul măreției
Și să culegem cu drag roadele științei.

Vino Duhule Sfânt al Evlaviei
Ajută-ne să credem în Dumnezeu,
Să nu credem în nici un zeu
Și să nu avem alți Dumnezeu.

Vino Duhule Sfânt al Fricii de Dumnezeu,
Alungă gândurile rele din mințile noastre,
Să nu profităm de puterile tale măiestre,
Căci începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu.

Slavă Ție, Maica noastră

Bucură-te Preasfântă Fecioară,
Căci pe Tine, numai pe Tine,
Domnul Te-a ales ca mamă,
Pentru credință, har și bunătate.

Peste orice Ți-a stat în cale,
Tu ai trecut cu multă răbdare.
Pentru rugăciunile tale pentru oameni,
Noi Te slăvim cu ardoare.

Slavă Ție, Regina Cerului!
Slavă Ție, Împărăteasa Pământului!
Slavă Ție, Maica tuturor oamenilor!

ELENA STAN

Născută la 1 Mai 1968, Vălenii de Munte, Prahova.

Locuiește în. Drajna de Sus, județul Prahova.

A absolvit Facultatea de Filologie, din cadrul Universității „Hyperion” – București, doctor în Filozofie, din 2012, cu teza „Etica în comunicarea verbală”;

- 1992-2012 – profesor titular de Limba și Literatura Română, Grup Școlar Măneciu, județul Prahova.

- 2006- iulie – septembrie – redactor „7 Plus”

Lucrări publicate:

-*Fagurele cu înțelepciune*, Editura Karta- Graphic, Ploiești, 2007 (proză scurtă),

-*Părințelul din Schiulești*, Editura Lumen, Iași, 2008 (roman),

- *Mizeriile cotidiene ale vieții*, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2010 (roman),

- *Etica în comunicarea verbală*, Ed. Grinta, Cluj-Napoca, 2011

Antologii;

- *Studii europene - Analize multidimensionale*, Editura Lumen, 2007,

- *Deschideri postmoderne în științele educației*, Editura Lumen, Iași, 2009,

- *Cel care se apropie- In memoriam Grigore Vieru*, Editura Cezara Codruța Marica, Târgu-Mureș, 2011.

Rugă

Doamne, ai milă de noi
Pretutindeni e război
Neobosită moartea seceră vieți,
Satan pune-ale morții peceți

Peste case și peste locuri sfinte,
Curg oceane de sânge peste morminte
Ne e atât de dor de pace
Copiii zâmbind să se joace!

Doamne, fumează ruine
Noi ne încredem în tine
Doar Tu cu putere Ta
Ne mai poți salva viața.

Crucile din cimitire
Se înalță către Tine
Doamne, mare-i mila Ta
Tu pe morți poți învia!

Învie-i pe-ai noștri părinți
Ce dorm sub glie cumiști,
Dă-ne ce moartea ne-a luat,
Uită de-al nostru păcat!

Doamne, dă Tu mângâiere
Acolo unde-i durere,
Și unde se stinge-o viață
Umple casa de speranță!

De speranța revederii,
De speranța învierii,
De speranța izbăvirii

De soarele mântuirii!

Rugă pentru Marea Trecere

Domnul Meu,
Să plec de pe pământ mi-e tare greu!
Fă Tu ca trupul rău să nu mă doară
Și despărțirea de cei dragi să fie ușoară!
Cum zboară puful de pădăii
Peste copaci, peste câmpii și nori cenușii.
Să le spun cu glas îngeresc
Cât de mult îi iubesc.
Să-i rog să nu plângă, ci să zâmbească
Numele cu speranță să îmi pomenească!
Domnul Meu,
Fă-mi despărțirea de lume ușoară
Plecarea mea să nu rănească
Pe cei iubiți sufletul să nu-i doară!
Să nu simtă al durerii venin
Să nu le fie moartea mea un chin!
Domnul meu, iubitor și milos,
Fă Tu să ne despărțim frumos,
Și nimeni să nu cadă în genunchi la groapa mea,
Fiindcă în mod sigur ne vom revedea!
Între vii și morți sunt amintiri de aur,
Sentimente țesute atent de Meșterul Faur,
E-o mare de flori delicate, divine
Și un cor de voci cristaline!
Doamne, înainte de moartea mea
Dă-mi puterea să le spun celor dragi:
„Ne vom revedea!”, „Ne vom revedeaaaa!”

Rugă de mulțumire

Doamne, ești în iubire atât de bogat,
Încât ai dat pe Fiul Tău cel adorat
Să mă salveze de la moarte și păcat!
Doamne, ești atât de iubitor,
Încât și Tu ai plâns de dor
Și-l plângi neconținut pe omul muritor
Văzându-l răzvrătit și neascultător!
Doamne, ești atât de generos,
Încât ne-ai dat tot ce e mai frumos
Ce dar perfect, ce suflet generos!
Doamne, ești așa de milos
Încât Tu plângi cu cei ce plâng
Și lacrimile-n fluvii curg
Prin râuri, oceane și ploii,
Tu plângi cu noi!
Doamne, Tu ești mângâiere
Ești zâmbet și adiere,
Ești clipa de alinare
Tu ești o rază de soare,
În gânduri ne ești colind
Și vii din cer spre noi ningând!
Întrebări cu răspunsuri
Cine mă trezește dimineața
Și cine mi-a dăruit viața
Și cine plânge pentru mine
Cu ale ploilor suspine?
E Dumnezeu, e Dumnezeu
Și-n palma Sa puternică sunt eu!
Cine a clădit pentru mine
Munți de granit și de coline,
Cine pictează grădina cu liliac
Și umple lanuri de aur cu mac?

E Dumnezeu, e Dumnezeu
Și-n palma Sa puternică sunt eu!
Cine mi-a dăruit părinți iubitori
Și a creat pentru mine mii de flori,
Cine-mi ridică sufletul din genunchi
Și-mi dăruiește vara raze mănunchi?
E Dumnezeu, e Dumnezeu
Și-n palma Sa puternică sunt eu!
Cine îmi dă pâinea de pe masă,
Cine îmi ține măicuța sănătoasă,
Cine îmi pune covor de iarbă și flori
Și-mi bucură sufletul de sărbători:
E Dumnezeu, e Dumnezeu
Și-n palma Sa puternică sunt eu!
Cine a dat pe Unicul Său Fiu
Ca omul să rămână veșnic viu
Și cine a suferit de dor
Ca sufletul omului să fie nemuritor?
E Dumnezeu, e Dumnezeu
Și-n palma Sa puternică sunt eu!

Întoarcerea fiului rătăcitor

Când am decis să plec din casă
Tata stătea plângând la masă,
Cu sufletu-n genunchi mă implora
Să nu mă pierd pe cărarea cea rea.
Rădeam în hohote, bravam
Cu inima sa-ndurerată mă jucam,
N-aveam un strop de milă-n gând
Și am ieșit să fiu cu tinerii în rând.
Și au urmat nopți reci prin discotecii
Țigări otrăvitoare, bancuri seci,
Prieteni ieftini ce mă vindeau

Iubiri înșelătoare ce mă ruinau.
Beții, viața prețioasă pariată la zar
Și-o tinerețe pierdută-n zadar
Și tatăl meu, rămas plângând în sat
Degeaba să mă-ntorc m-a așteptat...
Dar într-o zi căzut-am la pământ
Și a venit tăicuțule meu cel blând
M-a luat pe brațe și m-a dus acasă
Cu iubirea-i sfântă să mă îngrijească!
Nu mai plecați, copii pe calea cea rea de-acasă
Când Tatăl ceresc rămâne plângând la masă!

LUCIA STEFFENS

Numele real: Lucia Săndoi Steffens.

S-a născut în data de 5 aprilie 1950, la Mediaș.

A urmat școala primară la Mediaș, în prima generație de 8 clase și ultima cu examen de absolvire.

- 1966-1969 - Urmează Școala Comercială și Economică la Brașov. A lucrat la Mediaș și Pitești ca vânzător-gestionar. Se căsătorește în 1969 și devine mamă a 4 copii.

În anul 1990, pleacă în Germania împreună cu familia și se stabilește în Landul Rheinland Pfalz, localitatea Bad Ems.

Lucia Steffens s-a integrat în țara adoptivă, a învățat și vorbit limba literară germană, dar nu a uitat limba română maternă, iar când a ajuns-o dorul de a-și exprima sentimentele față de România, a început să scrie poezie în limba maternă.

- 2020, membră în Liga Scriitorilor Români, filiala Cluj.

- 2021, membră a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

- 2022, membră a Cenaclului Literar „Radu Theodoru”, Sibiu

Cărți publicate:

- 2022, „Dulcea și amara povară a amintirii”, ed. Vatra veche

-2022 – „Patalamaua destinului” editura „Vatra veche”

- 2021 - „Jurnalul sufletului”, editura „Vatra veche”;

- Editura Contraste Culturale, anul 2020: „Vise și împliniri”, „Amintirile nu mor”, „Întoarce-te spre mine”, „Iubiri nemuritoare”, coautor cu Ciciu Cornel

Antologii:

- „Creneluri Sighișorene-10” editura „Vatra veche”, antologie aniversară, coordonator Gabriella Costescu

- „Vis cu Nichita”, ed. Ro.cart, coordonator Geroge Călin.

- „Universum”, volumele 3-5, editura „Globart Universum”, Montreal Canada,

- „Recunoștință prieteniei” antologia „Luceafărul din vale” editura Lucval&Ken – Petroșani

Apariții în reviste: „Poezii pentru sufletul meu”, Canada, „Luceafărul din vale” –Petroșani,

A fost distinsă cu diplome de participare și de excelență, de editurile la care a publicat.

Rugăminte

Doamne, gându-mi limpezește
Pe unde merg, mereu în ceață,
Și deschide-mi Doamne calea,
Să pășesc spre Tine Doamne.

Cerne-mi veșnicie-n tihnă
Mai dă-mi Doamne iubirea,
Dă-ne Doamne astăzi Pacea
Fericește lumea-aceasta.

Și când n-oi mai putea duce...
Necazul ce mi-a fost scris mie,
Odihnește-mi trupul astăzi,
Ce se naște-n într-o tăcere.

Ocrotește-mi, Doamne, pașii
Mai arată-mi azi iubirea,
Când vor veni vremuri grele,

Stăpâne Tu, vei aduce bucuria.

Mai întinde Doamne mâna
Mai lasă-ne unpic de soare,
Căci în lumea-aceasta mare,
Omul nostru-i doar o boare.

L-am întrebat pe Dumnezeu

L-am întrebat pe Dumnezeu
De ce nu-mi dă palate
Dar El, din gânduri mi-a luat
Ducându-le departe

L-am rugat pe Dumnezeu
Să nu fiu numai o țărână,
Iar când a auzit ce spun
Luatu-m-a de mână

Mi-a dat o viața-n greutate
Pe umeri am purtat o cruce
Dar niciodată nu mi-a dat,
Mai mult decât pot duce

Când suferințe erau cu duiumul
Lui Dumnezeu I-am pus o întrebare,
Cât poate să mai ducă omul?
El mi-a răspuns, „Răbdare”.

În nopțile când nu dormeam
Rugăciunile spre El mă linișteau,
Trimițând din ceruri sfinte
Îngerii ce zilnic mă păzeau.

L-am rugat pe Dumnezeu,

Să-mi spună... oare cine sunt?
Că-n nopțile târzii visam
Că-s doar un bulgăre de lut.
Amin!

Rugă către Dumnezeu

Doamne, eu mă rog la Tine
Să-mi faci zile mai senine,
Mă mai rog Doamne ajută,
Să fie pace și dreptate.

Prin rugăciunea mea
Întind palma... pune-mi inima,
Dă-mi Doamne sănătate,
Să-mi duc totul mai departe.

Am să slăvesc Cuvântul Tău,
Cuvânt sfânt de Dumnezeu,
Să mă ferești Doamne de rele
Să nu mai am parte de ele.

Când ispitele mă trezesc
Ferește-mă de rele
Că am familie și copii,
Să le meargă la toți bine.

Dă-mi izvorul din cer sfânt
Și pe lume și-n pământ,
Învață-mă să trăiesc
Prin credință-n Dumnezeu.

Doamne, dă-mi înțelepciune,
Să pot purta Cuvântul Tău,

Și la bine și la rău.
Să slăvesc cuvântul Tău.

Noi ne închinăm

Suntem făcuți din pulbere de stele,
Și-n univers plutim în doi...
Suntem un răsărit de soare,
Și încă știm, să mai iubim din nou.

Noi ne închinăm iubirii noastre,
Printre stele vom pluti dansând,
Ne vom plimba prin astrele albastre
Și fericirea o împărțim în doi.

Să adormim sub cerul plin de stele
Visând, ne-om topi iubirea-n gânduri,
Că din iubirile nemuritoare...
Grădini vor răsări în noi, izvoare.

Vom sta cu Dumnezeu de vorbă,
Și ne vom închina mereu...
Ca prin rugăciune dumnezeiască
Ne vom întâlni cu Sfântul Dumnezeu.

Noi suntem români crescuți în credință
Vom sta mereu la sfat cu Dumnezeu
Etern să fim legati prin sacru jurământ
Atâta timp cât noi avem același drum.

Suntem o pulbere de stele luminate
Iubirea printre flori vom înflori
În răsărit de soare printr-un ram verde,
Când liliacul va înflori în zori...

Patimile Lui Hristos

Mă iartă Doamne,
C-am fost tristă, des,
Căci eu păcate am avut,
Mă iartă azi, mă iartă mâine
Că patima durerii a început.

O rugăciune de iertare fac,
Să-i ierți pe toți ce au păcat,
Durerea mea o plâng și tac
Prin rugăciune de rele am uitat

Clopotele în lume bat
Noi ascultăm de la ferestre
Și ne rugăm la tine Doamne,
De suferința ce omenirea o trăiește.

Muri Hristos crucificat
Și sânge lacrimi a vărsat,
Apostolii toți îl plângeau
Și pe picioare îl spălau.

Ne iartă Doamne c-am greșit
Tu ai murit jertfit pe cruce,
Nouă lumina vieții ai adus
Prin răstignirea ta pe cruce.

Slăvit fi Doamne și mă rog
Tu moartea ai învins.
În ceruri Tu te-ai înălțat
A treia zi ai Înviat.
Hristos a înviat!

DORINA STOICA

Poet, prozator, publicist. Bârlad.

Născută pe 14 martie 1952 în localitatea Răchitoasa, județul Bacău.

Membru titular al Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Bacău (din nov. 2020).

Debut - în revista Liceului „Gheorghe Roșca Codreanu”- „Debuturi și tradiții” 1970/ editorial în 2008, cu volumul „De la poezie la rugăciune”, Editura Sfera, Bârlad.

Cărți publicate:

- 2008, „De la poezie la rugăciune”, Editura Sfera, Bârlad; * reeditată și adăugită în 2010-poezie religioasă; - 2009, „Daruri”- Editura Cronedit, Iași - poezie religioasă;
- 2011, „Raiul în care am fost”- Editura Sfera, Bârlad-proză scurtă – povestiri;
- 2011, „Izvorul îndepărtat”- Editura Pim, Iași, povestiri cu tâlc în versuri;
- 2012, „Bietul om sub vremi”- Editura Pim, Iași- roman memorialistic;
- 2013, „De Florii în Țara lui Iisus”- Editura Sfera, Bârlad-jurnal de călătorie;
- 2014, „Când nu Te iubeam”- Editura Pim, Iași - antologie de autor – poezie religioasă;
- 2015, „Ochiul curat”- Editura Pim, Iași – poezie, (grafică Mihai Catrună);

- 2016, „Pâinea lui Bragi”- Edituara Paralela 45 – Pitești (colecția qpoen nr. 19), poezie;
- 2017, „Lumina din cuvinte” –Editura CorgalPress- Bacău- note de lectură, articole;
- 2018 coordonatorul publicației „Ionuț Bucșă – Fără prihană”; Tipărită la Editura Pim, Iași;/
- 2020 „Zbor cu aripi de lut”- Editura Ro.cart- București- proză scurtă;/ Sentimente sub formă de acatist - Papirus media - Roman - poezie. / Colaborator la publicații tipărite și on-line, prezentă în peste 40 de antologii, unele bilingve.”

Îți mulțumesc, Doamne!

Îți mulțumesc azi, că sunt, pentru ziua de mâine.

Îți mulțumesc, că am pe masă o pâine.

Îți mulțumesc pentru stropii de ploaie,

pentru fructe, păsări, flori,

pentru soarele care răsare în zori,

pentru cerul cu licăr de stele,

pentru toate zilele vieții mele,

pentru firul de apă izvorât din fântână,

pentru harul ce-mi poartă a mea mână

pe-arcuș de vioară, pe pânză, pe piatră,

pentru viersul ce curge din mine spre cer.

Mulțumesc, pentru omul blajin și sincer.

Mulțumesc, pentru haina pe care o port,

pentru tot ce mă doare și totuși suport.

Îți mulțumesc pentru cântecul de păsărele,

pentru toate încercările vieții mele.

Mulțumesc pentru puiul de om ce se va naște.

Îți multumesc, că ai Înviat în noaptea de Paște.

Am atâtea lucruri pentru care să-ți mulțumesc,

că nu ar fi deajuns o mie de ani să trăiesc!

Sunt mister!

Sunt rugă-ndreptată zilnic spre Tine,
Cel ce ai grijă și-Ți pasă de mine.
Sunt strigăt, chemare, mister,
Sunt praful de stele venit din eter.

Spre forme celeste mă-nalț ușoară,
nici o durere nu mai poate să doară.
Mă fac lumină, muzică, viers, culoare
sunt firul de praf din raza de soare,

ploaie venită la vreme de secetă, vânt,
prin harul divin devin viers, Cuvânt.
Ușoară ca fulgul mă-nalț către stele,
Te caut, Te caut bezmetic printre ele.

Ridic cu speranță ochi-n lacrimi spre cer,
„știi că nu știi nimic”, totul este mister.
După Chipul și-asemănarea Ta, cel de sus
ai făcut om și peste TOATE mai mare l-ai pus!

Știi că mă ierți, Iisuse!

Tu să mă ierți, Iisuse că m-am sculat din pat
și-n loc s-alerg la Tine, eu fug după păcat.
Ziua-i atât de scurtă, atâtea-s de făcut
adesea uit de Tine, dar mă privești tăcut.

Să mă ierți, Iisuse! Crucea Ți-o fac mai grea
când pun pe ea povară și neputința mea.
Unde-s acuma anii când nu Te-am cunoscut
și am trait în lume așa cum am putut?

Ai dus povara lumii, trist, singur, însângerat
jertfindu-Te pe cruce, să ierți al meu păcat.
Azi plec smerit genunchii, la sfânta-Ți suferință,
părul mi-e alb, mulți anii, dar tot nu am căință.

Știu că mă ierți, Iisuse, ades te ocolesc,
nu fac ce este bine, pe fratele-mi rănesc,
cu multă răutate, nedreptate, neiertare grea,
cu nepăsare oarbă și cu mândria mea!

Eu sunt țărână, Doamne, sunt Fiul rătăcit,
alerg prin lume orb și spun că-s fericit.
Ce fericire-i asta din care Tu lipsești?
Golit de fapte bune, cum poți să mă iubești?

Îmi place viața bună și luxu-mi place mult.
Mereu, mereu pe fugă, cuvântul Tău n-ascult.
Duci toată omenirea în spate cum ai dus,
acum două milenii, sus spre Golgota-n sus,

o cruce mult prea mare pentru un muritor.
Tu, Dumnezeu și om ești mult prea iubitor.
Tu, strălcirea lumii, Tu cel fără prihană,
ai înmulțit peștii, la lume ai dat hrană,

la nunta din Canna Galile ai sporit băutura,
orbilor le-ai dat vederea, la muți ai deschis gura,
ai vindecat leproși, din oameni diavoli ai izgonit.
Răsplată? Oțet, piroane, ura, apoi Te-am răstignit!

Tu să mă ierți, Iisuse și eu sunt un tâlhar,
ce bat piroane-n Tine și fără de habar
mai grea îți fac povara, durerea Ți-o sporesc,
aunci când fac păcate și nu mă pocăiesc.

Doisprezece copaci

Număr copacii de pe strada mea. Sunt doisprezece.
Atât de înalți și dreți par a fi cei doisprezece
Apostoli ai Mântuitorului Iisus Hristos.
Le voi citi fiecare frunză ca pe paginile Scripturii
cu post, rugăciune, tăcere și cu iertare.

Voi îngenunchia în dreptul fiecăruia în parte
căutând răspunsuri la o mie de întrebări despre viață,
despre moarte, despre viața de dincolo de moarte.
Astfel voi sărbători sfârșitul de an și poate de lume.

La miezul nopții voi privi artificiile,
voi bea un singur pahar cu apă îndoită cu vin
apoi, lin voi trece dintr-un an într-altul.

De la un timp nu mai sunt nici soție, nici fiică,
nici mama, nici bunică, ci mai degrabă un copil
rătăcit într-o parcare subterană dintr-o țară străină,
care strig:

- Doamne, al cărui nume îl rostesc în fiecare clipă
și de care voi avea nevoie din ce în ce mai mult
în întunericul acestui secol bolnav și stupid,
miluiește-mă!

Ambele lumi

De la prima clipire a ochilor
te-am văzut mamă, te-am văzut tată.
Te-am gustat pâine
de la prima mușcătură a dinților,
te-am băut apă de la prima sete

a gurii mele.

Te-am văzut cerule atât de
adânc, ca o umbră a lui Dumnezeu
așternută peste mine,
ca un semn uriaș de întrebare.

Te-am simțit soare de la prima
rază intrată pe fereastra dinspre răsărit,
te-am auzit pasăre cântând
pe o floare de magnolie
în primavera vieții. În lacrimi durere
a curs, timp după timp.
Miere din adâncul grădinilor te-am gustat,
iar apoi durere peste durere,
ca o repetată alungare din Rai.
Târziu, am primit Cuvântul
și nu l-am depărțit în silabe
ca să-mi fie punte între bine și rău,
între afirmație, negație,
trecut, prezent, viitor.
Înoptândă va fi ultima zi
începută în lumea aceasta
și sfârșită în cealaltă,
ambele lumi!

VIORICA ȘANDRU

Născută în data de 21 septembrie 1947, poet și rapsod popular, înzestrată cu frumusețe și o voce deosebită, autoare a cinci volume de poezii.

Versurile poeziilor sale exprimă viața trăită cu bune și rele, de cei ce locuiesc în minunatul areal al satului mureșean, Batoș. Acest sat i-a sensibilizat sufletul, din care a pus o parte în fiecare vers, în fiecare poezie. Poeziile sale nu lasă să treacă nimic din ce este frumos și lăudabil în viață: prețuiește satul, oamenii și frumusețile lor, familia, eroii, neamul, țara, credința în Dumnezeu. Crede că este firesc să ne creștem copiii cu dragoste de țară și neam, valori din ce în ce mai puțin respectate și folosite azi, și să îi facem mândrii de identitatea noastră românească.

Strădania în organizarea obiceiurilor locului, cântecele sale, „adevărate comori”, moștenite sau creații proprii, poeziile, „bucuria sufletului”, i-au adus, pe lângă respectul și dragostea contemporanilor, intrarea în Cartea de Aur a muzeului reghinean, cu numele de „Tezaur uman viu mureșean”.

Cu siguranță, cele cinci volume de poezie, „Gânduri”, vor rămâne în lada de zestre a spiritualității mureșene, rămânând în casele celor ce le citesc. Aceasta e și dorința mărturisită a autoarei: „*Când vei deschide cartea mea/ Dumnezeu Sfântul să-ți dea/ Gând bun și suflet liniștit/ Să povestești ce ai citit.*”

Doamne blând

Doamne blând și-ndurător,
De-ai face pe oameni flori,
Pe pământ ar fi sub soare,
Bucurie și culoare,
Nu atâta ură mare
Și mai multă dezbinare.
Ne-ai făcut Doamne așa,
După asemănarea Ta,
Ne-ai lăsat, noi să alegem,
Cărarea pe care mergem.
Ne-ai făcut pe toți frumoși,
Dar noi suntem păcătoși
Și ne zbatem în păcate,
De la naștere la moarte.
Nu știm, Doamne-a ne feri
De cel rău, de-a lui urgii,
O singură șansă avem
Dacă vrem să ne rugăm.
Să fim creștini, să facem bine,
Și-apoi ne vei lua la Tine.
În lumea fără de dor,
În Raiul îngerilor.
În patria mult râvnită
Prin credință dobândită,
Credință mare, ori mică,
Credință statornică.

Preaslăvită Născătoare

O, Preaslăvită Născătoare
La tine e nădejdea mea,
Cât pribegesc în lumea asta,

Mereu, mereu te voi chema.

Cât voi mai sta-n viața asta,
Dar mai ales când o să mor,
Îndreaptă-mi Preacurată calea
Și-atunci să-mi fi de ajutor.

În tine eu mi-am pus nădejdea
Și mijlocind la Fiul tău,
Cu rugăciuni, iubită Maică,
Poți izbăvi sufletul meu.

Cunosc a ta milostivire
Care o ai pentru creștini,
Ca și marea ta iubire
Și preaslăvitele-ți minuni.

De n-aș avea nădejde cumva
Că tu mă poți, Maică, scăpa
Aș fi pierdută totdeauna
De aceea vin la mila ta.

Tu știi bine că în lume
Nu este om așa de rău,
N-are păcate așa de multe,
Nu-i ticălos, precum sunt eu.

Tu i-ai scăpat pe toți aceia
Care credința și-au lăsat,
Dar s-au întors din nou la tine
Și cu smerenie te-au rugat.

Domnul ți-ascultă rugăciunea
Și mila Lui o dobândești,

O, măicuță milostivă
Căci pământeni îi iubești.

Rugăciune

Doamne mult am mai greșit
În acești ani pe pământ,
Și cu fapta și cuvântul,
Cu privirea și cu gândul.

Eu mereu te-am răstignit
Și puțin m-ai pedepsit,
Că nu-i altul pe pământ
Păcătos așa cum sunt.

Vrednic de pedeapsă grea,
Cer mereu iertarea ta,
M-ai chemat adesea, dar n-am auzit,
Îmi cunosc păcatul, știu cât am greșit.

Și-n genunchi la tine,
Mă întorc mereu,
Nu mă lăsa, Doamne,
Pradă celui rău.

Cu-ndurarea Ta, pe mulți i-ai iertat,
Care au cerut milă, smeriți s-au rugat,
Miluiește-mi, Doamne, și sufletul meu,
Nu-ți întoarce fața, pentru că sunt rău.

Frați creștini

Frați creștini s-o ducem bine,
Nu scăpăm de moarte, - vine,

Și ne ia de pe pământ,
Făr' să-ntrebe vreun cuvânt.

Nu întreabă dacă vrei,
Nu lasă nimic să iei,
Nici de-afară, nici din casă,
Moartea nu-i deloc miloasă.

Poți să te lauzi, bogate,
Cu averi și cu de toate,
Moartea n-o poți cumpăra,
Toate aicea li-i lăsa.

Omul în lume venind,
Să naște gol și plângând,
Pe pământ cât viețuiește,
La suflet nu se gândește,

Tot deșertăciuni râvnește.
În buiestru-n bogăție,
Viața lui mereu să fie,
Lucruri tare amăgitoare,

Trecătoare, înșelătoare.
Doar acela îi fericit
Care s-o învrednicit,
De-a făcut la semeni bine,

Sufletul cu atât rămâne.
Pentru suflet, bogăția,
Îi dragostea și frăția,

Așa ne-a învățat Hristos,
Când a fost în lume, jos.

Dumnezeu, El e putere

De Domnul și puterea Lui,
Aș spune-n lume orișicui,
Aș spune de-a Sa îndurare,
Dar știe-n lume orișicare.

De mila către fii săi,
Aș spune, dar știți, dragii mei,
E mare și de necuprins,
Pe Fiul Său ni l-a trimis.

Să sufere cuie și moarte,
Să spele a lumii păcate,
Să ne învețe suferința,
Să știm a ne păstra credința.

Să nu ne temem când ni-i greu
Să știm că avem pe Dumnezeu,
Suntem fii Lui cu toții,
Dar singuri ne alegem sorții.

Mergând pe cale, ne rugăm,
Să știm mereu că îl avem,
Pe Dumnezeu alături,
Spre El, de ne vom îndrepta.

Săptămâna patimilor în pandemie

Bat clopotele a multă jale,
Și toaca sună a disperare,
Se aud în fiecare seară,
Clopote și toaca iar.

În seara cu Deniile,
Se citesc Evangheliile,
Se cântă prohodul cu jale
În seara de vinerea mare.

Bat clopotele a chemare
Dar bisericile-s goale,
Coboară Duhul Sfânt de Sus,
Dar suflete-n biserici, nu-s.

Slujește singur, preotul,
Diacul, coratorul și fătul,
Se roagă-n taină pentru noi,
Ca-n vremurile de război.

Pedeapsă mare, boală grea,
Să nu uite nicicând, lumea,
Și cu genunchii la pământ,
Să ne rugăm la Domnul Sfânt.

Și războaie când erau,
Ruga nicicând nu se oprea,
Că Domnul e pe-ntâiul loc,
Și apoi distracție și joc.

Pentru noi e suferință
De mici, crescut-am în credință,
Așa Paști n-am mai trăit
Și nu cred că s-au pomenit.

Oricâte vremuri grele au fost,
Cu boli și războaie urâte,
De Învierea lui Hristos,
N-au fost slujbele oprite.

Că s-au rugat satele-ntregi,
De ce-i rău să poți să treci,
Căci fără Bunul Dumnezeu,
Nu e nimic, iubitul meu.

C-au venit și la noi sorții
Nu poți îngropa nici morții,
Asta-i o pedeapsă grea,
Cine a învăța din ea.

Dacă undeva îi boală,
Acol să fie opreală,
Nu închiși toți oamenii,
Gândești că ar omorâ.

Stau în loc și mă gândesc,
Oare ce mai urmăresc,
De pe hartă să ne șteargă,
Țara și credința dragă?

De Postul Crăciunului

E postul Crăciunului
Ca-n vremea dinainte,
Spre liniștea sufletului,
Se-aud colinde sfinte.

Nu ca demult în șezători,
Dar tot se mai colindă,
De cei ce au în suflet dor,
Să ne-aducem aminte.

Că ne-am născut pe-acest pământ,

Dintr-un popor creștin,
Ce-a prețuit tot ce e sfânt,
Române ești creștin.

Nu uita strămoșii tăi,
Ce au umblat în opinci,
Ca ție să nu-ți fie greu,
Precum le-a fost atunci.

Ei s-au rugat necontenit,
La Domnul, la Fecioară,
Ca să trăiești tu liniștit
Nu ca odinioară.

Ar trebui să ne rugăm
Și noi pentru urmași,
Și nicidecum să nu uităm
De-ai noștrii înaintași.

Să nu uităm cicidecum ce-a fost,
Creștinilor cu nume,
Nașterea sfântă a Lui Hristos,
Pentru această lume.

A fost un dar neprețuit,
De la Cerescul tată,
Creștine, tu, că ești iubit,
Să nu uiți niciodată.

Că Dumnezeu ne-a dat în dar,
Pe unicul său Fiu,
Ca să ne ierte ier și iar,
De câte ori greșim.

De vrem mereu să ne rugăm,
Sufletul să-l îngrijim,
Acest dar noi îl avem,
Ca să ne mântuim.

De sfântul Nicolae

Asta-i sărbătoare mare,
Pe care o așteaptă toți,
Daruri v-om căpăta oare?
Bunici, părinți și nepoți.

Cinstim pe sfântul Nicolae
Ce-a dăruit în vremea sa
Și pe soare și prin ploaie,
La săraci tot ce avea.

El e sfântul ce ne-nvață
Să fim buni, să dăruim,
Cât trăim în astă viață
Și sufletul să-l hrănim.

Numai daruri pentru trup,
Să primești în astă viață,
Ele nu-s de mult folos,
Ne încred și ne răsfață.

Să facem așa, din dar,
Și pentru suflet, o fărâmă,
Oricâte-n lume dăruim,
Și la suflet să rămână.

Să dăruim în bunătate,
Din puținul ce-l avem

Celor ce nu au de toate,
Gruel să-l mai ușurăm.

Degeaba vom sărbătorii
Cu chefuri și-om petrece,
La suflet nu ne vom gândi
Și de biserică vom trece.

Că asta-i sărbătoare sfântă,
Creștinilor adevărați,
În biserici ea se cântă,
Nu la petreceri, nu uitați.

Că Sfântul Nicolae a fost,
Un iubitor al credinței,
El s-a jertfit pentru Hristos,
Ca jertfă a biruinței.

VASILE TOMA

Rugă

O, Doamne-al nostru și al nimănu!
Te copleșim cu cereri și pretenții,
cu rugăminți pline de lingușeli,
cu laude fierbinți – dar ipocrite –
și nu-nvățăm nimica din greșeli.
Dar astăzi Te rugăm să ne ierți, Doamne,
pentru păcatul de-a nu-Ți semăna:
că nu putem ierta, la rândul nostru,
că-n loc de inimă avem o stea.
Și, Doamne, să ne ierți și ignoranța
de-a ne închipui că nu ne vezi
când ne complacem în ascunse vicii
sau când rănim lumina prin amiezi.
Noi nu putem fi zei, cum niciodată
Tu nu vei fi un om de rând, ca noi;
și ne-amintim de Tine doar când norii
stârnesc, în suflete, amare ploi.
De-aceea Te rugăm să ne ierți, Doamne,
și îți promitem că ne vom schimba,
că mâine o să fim asemeni Ție,
că inima nu va mai fi o stea...
Dar până-atunci, iată, ne trece viața
și ne trezim însingurați și triști;
și vrem să-Ți fim târziile ofrande
cu trup de om, dar suflete de Criști!

Credința

Ce poate fi acest sentiment
dacă nu o lumină atât
de mângâietoare încât pare,
mai degrabă, o lacrimă
decât un cântec, un fel de jar
care pâlpâie sub cenușă
asemeni Lunii printre nori?
Însă îți dorești să-ți fie-aproape
atunci când o umbră te înfioară
din amurgul ca un ochi de fiară
sau poate din toamna surâzând
ca o liniște amețitoare.

Iar când vei descoperi cerul
din sufletul tău de copil sau de înger,
vei putea spune că ai cunoscut,
până la risipire, fericirea.
Doar atunci va încolți în tine
o sămânță a eternității -
și-o să-ncepi să simți
că nu ești singur...

Nu suntem singuri

Nu suntem singuri în această lume:
nici pe Pământ și nici în Univers;
dar suspinăm când soarele apune -
că trebuie să ne oprim din mers!

Iar când se-nalță toamna printre frunze
și, printre cețuri, iarna o presimt -
mă arde zâmbetul amar, pe buze,
și mă-nfioară zborul spre Olimp.

Totuși mai cred în lacrimile sfinte
și-n cântecul din ramurile verzi -
că mă învălui, dragoste fierbinte,
precum mireasma crudă din livezi.

Fără lumina Ta ar fi mai noapte,
ar fi mai frig de n-ar fi Duhul Tău;
și ne veghezi de dincolo de moarte
să nu ne risipim pe drumul rău...

Nu suntem singuri în această viață
cum nu e singur soarele de sus.
O, cu o iarnă, lumea nu îngheață
cum nu sfârșește drumul c-un Apus!

Caut lumina

Nu caut veșnicia, ci lumina
din întâmplări, din lucruri, din cuvinte,
din dragostea ce nu cunoaște vina,
din visul de copil și de părinte.

Nu îmi e teamă că mă voi răni
sau mă voi rătăci printre tăceri
atâta timp cât sufletul va fi
asemeni înfloritei primăveri.

Nu caut veșnicia, ci lumina
acestor clipe care ard grăbit -
ca stelele căzute în ruină,
dar încă pâlând în asfințit.

Iar, de privesc deodată înapoi,

îmi pare că și inima e-o stea
ce mângâie - cu raza-i - și noroi
și gânduri tainice și fulgi de nea.

Și dacă mai înalț timid o rugă
e pentru că mai văd lucind un spin
în ochii celor ce mai pot să plângă
și-n zâmbetul acestor zori senini!

Pietate

O, Doamne! Îți mulțumim
pentru clipele de lumină și de visare
când devenim atât de liberi încât
putem ieși din hotarele trupului.

Îți mulțumim că ne mângâi
cu zâmbetul Tău de culoarea
zorilor ce ne prefăce lacrimile
în picuri de rouă.

Îți mulțumim că ne dai puterea
să înțelegem că sufletul nu poate fi
altceva decât abur de pâine.

Îți mulțumim pentru singurătate
fiindcă ne ajută

să ne regăsim pe noi înșine.

Îți mulțumim chiar pentru tristețe
fiindcă ne dă sentimentul
că putem fi muguri ai veșniciei.

Îți mulțumim că nu ne uiți
și nu lași să se tulbure oaza
de liniște a Raiului din noi!

ION ȚUȚUIANU

Născut la 3 mai 1954, în Corbasca, Bacău. Licențiat în Teologie și Drept-Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu. Doctor în drept. Muzeograf, la Episcopia Romanului, între anii 1978-1990. Profesor la Seminarul teologic-liceal „Sfântul Gheorghe” din Roman, între anii 1990-2007. Profesor titular la Catedra de drept, la Universitatea „Vasile Alecsandri”, din Bacău, din 2005. Avocat în Baroul Neamț, Membru în Liga Scriitorilor din Romania, Membru în Societatea Scriitorilor fără frontiere-Iași. Membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, Președinte al Asociației religioase „Credința Străbună”. Redactor șef al Revistei „Nomokanonika”. A publicat 27 cărți din care menționez: *Relațiile dintre Stat și biserică, în epoca modernă*, Editura Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; *Istoricul Seminarului „Sfântul Gheorghe” din Roman*, Editura Pim, Iasi 2010, *Istoricul Mănăstirii Pogreț*, Editura Filocalia, Roman, 2004, *Pătimirile lui Paulică*, Editura Performantica, 2019; *Moșia și satul Botești din ținutul Romanului*, Editura Pim, Iași, 2015. A publicat 62 studii științifice în reviste interne și internaționale: *Analele Universității din Moldova*; *Revista Națională de drept*; *Revista de drept comercial*; *Cronica Romanului*; *Cronica Hușilor*; *Îndrumătorul Bisericesc cultural și patriotic al Episcopiei*

Romanului; Acta Universitatis Danubius; Analele Universității din Oradea; Acta Universitatis Bacovia; Revista BRAND; Analele Universității Ovidius; Studii și Cercetări Științifice-Bacău; Revista Zargidava; Revista Teologie și viață; Revista Nomokanonika; Antologia „Toamna metaforelor”, Editura InfRapArt, 2020; **Antologii** „Paradisul metaforelor”, „Lirica unui miez de toamna”, „Mama mea icoana sfântă”, Editura ITER, Chișinău, 2021; „Mihai Eminescu -geniul pustiu al poeziei românești”, Editura Ștef, 2021; „Scriitori din Neamț”, Editura Răzeșu, 2012. **Traduce:** Sfântul Ioan Botezătorul-în amintirea patriei sale”(din limba franceză), Editura Pim, 2017, și „Noi descoperiri la mormântul Fecioarei Maria în Ghetsimani” (din limba engleză), Editura Pim, 2012.

Maicii Domnului

O, tu cea mai presus ca sfinții
Noi îți aducem adorare
Că de nu dăruiai pe Fiul
Rămâneam fără de iertare.
Și ca o Maică Preacinstită,
Ai ținut la sânul tău,
Nu un prunc obișnuit
Ci pe însuși Dumnezeu.
Iar prin gestul tău jertfelnic
Ai întruchipat, Prea Sfântă,
Orice mamă născătoare
Ce-o slăvim și ne încântă!
Și-ți mulțumim, Ocrotitoare,
Că Fiul tău cel Preamărit
Îți dă în pururi ascultare,
De câte ori ne-ai auzit.

Că fără El și-a ta rugare
Ar fi tot neamul omenesc,
Într-o continuă pierzare
În iadul cel subpământesc.

Poruncile divine

A venit de sus porunca,
Cum să se comporte omul,
Când pe Muntele Sinai
Moise s-a-ntâlnit cu Domnul.

Dar pentru unicitate
Domnul, lui i-a poruncit,
Oamenii vor avea pace
Cât pe mine m-au cinstit!

Pe părinți să nu îi superi,
Fără ei nu aveai viață
Și cinstește-le efortul,
Să fii altora povață!

Să muncești în chip cinstit
Și câștigul fie-ți plata,
O nevestă ți-e sortit
Și să nu râvnești la alta!

Să nu furi că-i greu păcatul
Și să nu spui vreo minciună,
Să nu iei viața la altul,
Că-ți iei moartea ca arvună!

Să nu cinstești obiecte

Și să nu te-nchini la zei,
Ai pe sfinti în calendare
Fă la fel ce-au făcut ei!

Crăciunul

Coborî, din Cer se pare,
Sfântul nostru Bun Păstor,
Lumea se adună toată
În jur la Sfântul Prestol.

Și cine poate să spună,
Că nu-i o zi importantă
Din moment ce continente
Se adună laolaltă?

Toți colindă și tresaltă
Fiecare-n limba lui
Aducând laudă mare
Și-nchinare Domnului!

Că Hristos Mântuitorul
Vine-n dar la fiecare,
Doar o condiție-ți cere
Să-i ieși în întâmpinare!

Sfântului Ioan Botezătorul

Călător ce prin pustie
Ai strigat precum un crainic,
Ne-ai adus pe veșnicie

Mântuirea în chip tainic!

Că săraci și fără țintă
Ne erau înaintașii,
N-aveau harul și credință
Nici cât o practicau dacii.

Îmbrăcat cu păr de capră
Și cămilă-cingătoare,
Omenirii pregătit-ai
Din păcat, spre Rai cărare.

Cu lăcuste și cu miere
Te-a hrănit atunci pustiul,
Dar ne-ai dus spre Înviere
Prin Hristos, vărul și Fiul!

De aceea omenirea
Te respectă și cinstește,
Că ai botezat Alesul
Coborât din lumi celeste.

Învierea

Astăzi se deschide cerul
Și ne-aduce bucuria,
Că Hristos, nădejdea noastră,
Vine iar să-și vadă via!

Și cu toți în așteptare
Bucuroși și cu bucate,
Stăm la porți cu-nfrigurare
Pentru când Hristos va bate.

Că ne-a dat nouă puterea
Să fim toți la fel ca El,
Și să nu cădem ispitei
Ce ne-atrage-ncetinel!

Că de mii de ani se zbate
Cel cu coarne și pucios,
Să ne fure bucuria
Atașării de Hrisos!

Dar cum știm că El e harul
Ce ne-nalță tot mai sus,
Mergem toți spre Înviere
Cu Hristos în Paradis!

LOREDANA URSU

Bârlad, Vaslui

Snop de gânduri...

Se-arată zorii în curând, clipind cu ochi albaștri,
Iar dimineața ne trezește din visurile noastre,
Cohortele de nori se duc topiți după o creastă,
Lumina zilei bate blând la mine la fereastră.

Un februarie cețos alunecă prin vreme,
Ducând în spate zile reci și nopțile cu stele.
Se-apropie o nouă urare a timpului ce vine,
Iar primăvara bate încet în inimă la mine

E vremea tainicelor clipe trăite în tăcere,
Când Sfinții Mucenici își cer dreptul la priveghere.
Un timp de post și rugăciune când Domnul a plecat,
Să predice întregii lumi Cuvântul întrupat.

Cu Harul Său să miluiască, să vindece de rău,
Să creadă, să-i urmeze Calea, după Cuvântul Său.
Să amintească celor care îl vor trăda la greu,

Ca jerfa care se va face e de la Dumnezeu.
Bat clopote de Înviere, în tot orașul sună,
Speranța s-a născut din nou și lumea e mai bună,

Au fost zdrobite grele porți, încuietori, lăcate,
Ca într-un glas să spunem toți că nu există moarte.
Un murmur lin străbate zarea, căci este sărbătoare,
Sosește Paștele Creștin, iubire și chemare,

Prin Cel ce ne-a adus lumina, potir adevărat,
O lume întregă I se închină rostind: HRISTOS A ÎNVIAT!

Îndemn...

Să nu urăști, dar să iubești,
Să nu renunți ci să mai lupți,
Să nu rănești, să ocrotești,
Și să nu uiți, ci să ascuți,

Fără mânie de poți răbda,
Destinul trist ori triumfal,
E semn că-n lumea asta mare,
Te mai iubește cineva.

Să nu aduni zeci de comori,
Să nu-ți faci din iluzii, zori,
Să nu lași grele nepăsări
Pe ale inimii cărări,

Ci să pornești cu pas firesc,
Spre tot ce este omenesc,
Numai din simplu să trăiești,
De poți să te-nduhovnicești,

Să fii om bun și să iubești,
Doar prin răbdare să răzbești.
Acesta-i semnul infinit
Al dragostei celei cerești,

Căci toate acestea îți vor fi
Speranță pentru a trăi.

Întâmpinare...

Sunt clipe ce ard ca o torță,
Regrete de ieri se transformă-ntr-o forță,
Mi-e gândul bătut de aspre troiene,
Iar flori de cireș se aștern peste gene.
E doar neputința, stăpână și grea,
Aș vrea ca voința să poată învinge, cumva,
Greșeli omenești îmi domină viața și gândul,
Un vaiet de sine îmi poartă prin vreme cuvântul.
Din lumea păgână aș vrea să pot evada,
Să aflu lumina albastră de stea.
Un clopot răsună chemări spre lăcașul divin,
Pornesc spre lumină cu pași de speranță și-o floare de crin.
Acolo-n tăcere doar ochi din icoane privesc,
Iar gândurile mele în șoaptă alinare găsesc.
Lumina pătrunde plăpândă, o geană de-aripă,
Smerită și albă e seara ce se înfiripă
Și greul din lume să-l lepăd aș vrea,
Dar unde să fug ? Oare cum aș putea...
Când Tu ai răbdat ale lumii trădări,
Și doar prin iubire ai trecut grele vămi!
Dă-mi Doamne putere și gând înțelept,
Când valuri mă-neacă, să sper și să cred,
Când ochii nu văd și mersul mi-e greu,
În Tine să-mi pun nădejdea mereu.

Zi de sărbătoare...

Un soare bland, cu raze calde,
Străbate peste zare,
Orașul ieri parcă cernit

Se îmbracă în culoare.
Uimirea se-înfiripă acum
În orișice privire,
Natura are straie noi, de taină și iubire.
De prin biserici, catedrale,
Din schit și mănăstiri,
Se-aud ecouri de vecernii
Și cor de heruvimi.
Iisus se află printe oameni,
Să predice cuvântul,
Aici în loc ales de Tatăl,
Să fie legământul.
Creștini uniți de Harul său,
Pe urme îi pășesc
Și în dureri și-n Înviere,
Păstorului Ceresc.
Se lasă noaptea peste lume,
Cortină de speranță,
Hristos coboară pe pământ,
Și morții îi dă viață.

Portret...

Cu gând și sufletul curat,
Pe șevaletul din odaie,
Două cuvinte am pictat,
Din drag: HRISTOS A ÎNVIAT !
Cu bucurie am primit
Lumina Sfântă din potir,
Căci știu ca EL azi a sosit
Să-mi fie pavază și mir.
Știu Doamne că pe cale,
Ispite multe tot răsar,
Și uneori suntem prea singuri,

Îndepărtați de al tău har.
Și câte neînțeleșuri are
Tot omul încercat de greu!
Când barca se scufundă-n mare
Ne încurajează glasul Tău.
De ce te temi? Îmi spui atunci
Venind pe valuri către mine.
Când ai credință și iubire
Iisus este mereu cu tine.

GHEORGHE VARGANICI

32 de ani, locuiește la Fălticeni, jud. Suceava.

- Absolvent al Universității „Al. I. Cuza” din Iași, Facultatea de Teologie Ortodoxă, secția Teologie pastorală (2008-2012)
- Masterat în Teologie Ortodoxă (2013-2015)
- Absolvent al Universității „Ovidius” din Constanța,
- Facultatea de Teologie Ortodoxă, secțiile Teologie didactică și Muzică (2015-2018)

Activitate literară:

Fost membru al Cenaclului „Eugen Lovinescu”, Fălticeni (2015-2017)

Membru al Cenaclului „Nicolae Labiș” Fălticeni (2021-prezent)

Poezii publicate:

- revista DRAGOS nr. 1/2/3/4 (2020-2022)
- Antologia „Lección de poezie – Desprimăvărarea” a Festivalului Internațional „Zilele Nichita Stănescu” Ediția a XVI-a (2022)
- Antologia „Univers XXL Lumină și culoare” (2022)
- Revista „Boema” nr. 159 (2022)

Premii:

- Premiul III la secțiunea adulți-poezie la Concursul Internațional Literar „Nicomah”, ediția a III-a, (2021)

- Premiul Special al Revistei „Dumbrăveniul cultural” la Concursul Național „Flori lirice pentru iubita mea” (2022)
- Mențiune și Premiul Special al Revistei „Litere” la Festivalul-Concurs Național de Cultură și Literatură „Primăvara albastră”, ediția a XVIII-a (2022)

De înviere

Un tâlhar pierdut prin stele
Stă de-a stânga crucii mele
Și îi curg din răni păcate grele.
Dintre norii de ispită

Iese-o carte răstignită,
Încălcând porunca nerostită.
Piatra încă-mi stă în cale.
Plâng femeile cu jale,

Îngeru-i pierdut prin peșteri goale.
Plină-i noaptea de lumină.
Mii de suflete suspină
Așteptând din morți Hristos să vină.

A-nviat Domnul cel Sfânt,
Bucurie pe pământ,
Dar pe mine m-a lăsat tot în mormânt

Resurrexit

„A Înviat!”, ce vorbă îndrăzneată
În lumea asta-n care doar se moare.
Mormintele cerșesc o lumânare
Când oamenii cei vii își văd de viață.

Prin zgomot de minciună și de moarte
Zadarnic sună clopot periferic.
Discret și gol, în sfântul întuneric,
A înviat Hristos, cândva

De naștere

De Crăciun am vrea să fie
Între oameni bucurie,
S-auzim pe la fereastră
„Ler!”

Și când strada e pustie
Să trimită noaptea aspră
Peste fericirea noastră
Ger.

Adormiți pe jumătate
Stau în pat copiii, poate
Vor zări prin noaptea deasă
Moș.

Dar, anume să arate
Sania unde se lasă,
Șade fumegând pe casă
Coș.

Peste viața mea amară
Nicio sanie nu zboară,
Răscolește-n suflet vântul
Dor.

Magii rătăcesc pe-afară,
Strigă cerul și pământul,
Îngeri, blestemând Cuvântul,
Mor.

Lumea, ca la o beție,
Saltă-n sus de bucurie
Că a vrut în trup să vină
Zeu.

Dar puțin îmi pasă mie,
Căci sub ieslea cea străină
Am murit fără lumină
Eu.

Psalm

Doamne, ridic către Tine
Al meu suflet necăjit.
Vrăjmașii râdeau de mine,
Dar eu legea Ți-am păzit.

Spre-adevăr mă îndreptează,
Doamne, Dumnezeuul meu,
Fii Tu stea ce luminează
Întunericul cel greu.

Milă, pace și-ndurare
Pune Doamne-n calea mea,
După bunătatea-Ți mare
Mă păzește pururea.

Pe cei blânzi la judecată
Domnul îi va învăța
Și în calea Lui cea dreaptă
Mântuire vor afla.

Domnul este mântuirea
Celor ce de El se tem,

Bucuria și iubirea
Dreptilor le-a dat spre semn.

Cei buni s-au lipit de mine,
Doamne, că Te-am așteptat.
Și-acum cheamă-ne la Tine
În Raiul cel minunat.

Dar tu?

Năluca năvăli în miez de noapte,
Pe talgere prea greu păcatu-mi fu.
Un înger plânsu-și împletea cu șoapte
Și îi strigai „Te du de-aici departe!”

El îmi răspunse-atunci oftând „Dar tu?”
Mă-ngenunche prin întuneric spaima,
Dar aripă pe umăru-mi crescui.
Privind spre înger, nu-nțelesei taina,

Strigai „Te du, mi-e prea murdară haina!”
El îmi răspunse-atunci oftând „Dar tu?”
Se așternu o pâclă dimineața,
Un ochi vedea prin ea, dar altul nu,

Și îngerului ce-mi păzise viața
Strigai din nou „Te du, prea deasă-i ceața!”
El îmi răspunse-atunci oftând „Dar tu?”
La ceas de seară, stând pe pat de moarte,

Simții pe cer miros de Dumnezeu.
Bătrânul înger se ruga deoparte
Și îi șoptii „Mă duc spre ceruri 'nalte!”
El îmi răspunse-atunci zâmbind „Și eu.”

ALESIA-MARIA VLAD

Clasa a IX-a A (15 ani),
Liceul Teoretic „Lucian Blaga” Reghin, Mureș

Vis vindecător

Și când Fecioara mi-a șoptit
Că lângă mine am un dar,
Un magic Înger, mult slăvit
Plânsul, toate-s în zadar.

Căci bunul meu Învățător
Îmi luminează calea grea,
Va șterge lacrimile așa cum vrea,
De-amorul surd, apăsător.

Iar când în ale mele brațe,
Neputința se va așeza,
Să nu uiți, Doamne, a-mi vindeca
Suferința din păcate arse.

Vânători de chipuri

Arată-mi, Doamne, ce mai faci
Și cum te zbați cu cele grele,
Conferă-mi chipul plin de maci
Iar altul plin de stele.

Când adorm e bolta plină,
Și de aștrii de lumină,
Dă-mi un drag de desfătare
Duhuri calde, primitoare

Zori de rouă să-n florească,
Tată, Tu mi-ai dat viață!

Întelpciune

Iertați să fim noi Tată!
Că ne-am îndoit,
De-a Fiulu-Ți venire,
De Raiul pe pământ.

Cu dor îți mulțumim,
Și-Ți lăcrimăm cu pace,
Căci drumul nostru-n viață-l știm
Dar fără glasu-Ți iertător
Nimenea nu-l face.

Și când m-ascuți prin a mea rugă,
În tine-mi văd refugiul,
Eternul duh duce o luptă,
În piept e numai zbuciumul,
Ce-așteaptă blând apusul.

Rugăciune

Veșnica mea mântuire,
Sa rămână-n asfințit,
Spre o gravă deslușire
Cu un fiu, de preț, slăvit.

Despre dânsa să-Ți vorbesc
Și cu glas plăpând doresc,

Fie drumul cât de greu,
Tu vei fi aici mereu.

Căci doresc o dezrobire,
Cu voia Ta mult să iubesc
Iar veșnica mea mântuire,
Pasul, către Univers.

Adânc în nemurire

Aud cum bate al meu dor
Spre o divinitate-ascunsă
Mă rog cu vocea cea miloasă
„Nu vreau să mor!
De amintiri pătrunsă!”
În gându-Ți Tată să mai fiu,
Atât de virtuoașă.

Spirit sensibil, înzestrat
Fior sublim, pur minunat,
Vindecător în profunzime,
„Te rog ,rămâi!
Rămâi cu mine!”
Ești însăși inima dintr-un izvor al păcii,
Ești aur și puterea vietății!

POP LAUREAN

Hristos a Înviat

Dragi creștini din satul nostru
În orice colț de țară veți fi
Dacă la Vișinelu vrei să vii
În dealul Bălzii ajungi
Cum cobori pe drum la vale
Inima bate mai tare.

Când vezi drumul ca cureaua
Ți-aduci aminte de mama
Te uiți în stânga și-n dreapta
Ți-aduci aminte de tata.

Când eram copii acasă
Cum ne așezam la masă
Iar dacă ai ajuns în sat
Jos din mașină te-ai dat
Vei vedea un monument frumos
Cu icoana Lui Hristos.

Dacă începi să citești
Nu poți să te despărțești
Știind că acel soldat
În tranșeu a fost împușcat.

Duminica-n sărbători

Zorii duminicii ne trezesc
Când soarele a răsărit
Clopotele s-au auzit
Să fim cu toții bucuroși

La chemarea lui Hristos.

La biserica noastră frumoasă
Noi cu drag pornim de-acasă
Copii tineri și bătrâni
Toți dorim să fim creștini.
Doamne ai milă de noi
Că suntem copii Tăi.

Dragi creștini

Preacucernice părinte,
Dacă în Biserica noastră te rogi
Și mult stai
Simți un colțișor de rai

Ne dorim, tinerii să se iubească
Și copii frumoși să crească
Să fie biserica plină
De copii de viță bună.

Doamne ajută-ne la toți
La bunici și la nepoți.

Rugăciune

Ascultați iubiți creștini
Cu tineri și cu bătrâni
Să vă spun un vers frumos
De venirea lui Hristos.

Este scris din profeție
Că Isus are să vie
Ca un fulger de lumină

De la răsărit să vină.

Hristos când se va arăta
Soarele s-a întuneca
Și cerul s-a zgudui
Pământul s-ar risipi.

Iară noi, iubiți creștini
Cu tineri și cu bătrâni
Vom dormi
Până judecata va veni.
Amin!

Rugă

Când soarele asfințește
Tu creștine mulțumește
Iar după ce ai cinat
Nu te și pune în pat
Până nu te-ai rugat.
Și să-ți între-n minte bine
Doamne, Doamne e lângă tine
Căci nu știm noi și nu știe nimeni
Ce aduce ziua de mâine.
De păcat să ne ferim
Să nu uităm niciodată
Vom merge la judecată.
Judecata-i mare pricină
Domni și Împărați or plânge
Când toate la sfârșit or ajunge.

TUDOR FLORIN LIMBEAN

Elev în clasa a V-a, la Liceul de Muzică și Arte Plastice
„Regina Maria”, Alba Iulia
Locuiește la Vințu de Jos, Jud. Alba

Strig către Domnul

Cu lacrimi și cu căință
Către Domnul am strigat
Și de atunci întotdeauna
De mâna Lui sunt purtat.
În tot locul e cu mine,
Și la greu dar și la bine,
Grija El mi-o poartă într-una.
Eu doresc să-i port cununa.
Și să fiu în cer cu el

Mântuirea

Așa cum sânt de rățăcit,
La tine vin Isuse
Și știu că mă primești cu drag
Cuvânt de învățătură îmi dai
De sunt bogat sau sunt sărac.
Știu Isuse că tu mă primești.
Bucuria mea e mare.
Știu că tu mă mântuiești

Din inimă de copil

Din inimă de copil
Doamne Ți-e îți mulțumim
Te rugăm Doamne fierbinte
Luminează a noastră minte
Ai milă Doamne de noi,
În probleme și nevoi.
Ajută-ne Doamne sfinte.
Să mergem tot înainte.
Pe Tine să Te urmăm.
Tu să binecuvintezi.

Răstignirea

Când Te am pe Tin' Isuse,
Nu mă tem de nici un rău
Dar vestesc la lumea toată
Să-l iubească... nu e greu
Vreau ca întreaga mea viață
Mumai Ție să-Ți slujesc,
Că ai atâta bunătate.
Răstignit pe cruce ai fost.
Pentru neamul omenesc.

Privegherea

Privegheați și vă rugați
Și îmbrăcați haina iubirii,
Căci cu toții suntem frați
Și în ceasul mântuirii.
O, Isuse lângă Tine
Vrem cu toții să trăim
Că tu ne dai speranța noastră.
Ne dai și dreptul de a trăi.

CUPRINS

Nicolae Băciut, Poezie în credință, credința în poezie / 5

EMILIA AMARIEI/ 7
FLORINA IRINA AROIU/ 12
CAROLINA BALDEA/ 17
ANTONIA FILOFTEEA BOTOI/ 21
IONICA BANDRABUR/ 26
NADIA-CORINA CĂPRIȚĂ/ 30
VICTOR COBZAC (VICCO)/ 35
VIORICA CORNEA/ 40
CORNEL C. COSTEA/ 45
GABRIELLA COSTESCU/ 50
MARIA BUCIN CRIȘAN/ 54
ANA MUNTEANU DRĂGHICI/ 60
OLGA VĂDUVA GRIGOROV/ 69
LIGIA ANA GRINDEANU/ 73
MIRCEA DORIN ISTRATE/ 78
KONSTANTIN KORCINSKI/ 86
GABRIELA LAZĂU/ 92
DAN LĂZĂRESCU/ 98
ADELINA ELENA-DAIANA MACELARU/ 104
MIHAI IONUȚ VAN DER MEIJDEN/ 111
FLORIN – OVIDIU MILĂȘAN/ 115
RAFILE MOLDOVAN /120126
ILAN NIKLAS MOLNAR/
SASHA GEORGE MOLNAR JR./ 128
PAUL OVIDIU MOLDOVAN/ 130
ANCA MARIA MOLNAR/ 133
OLIMPIA S. JERCAN-NICOLAESCU/ 135
MIRIAM VALERIA PAȘCA/ 141
RĂZVAN ANGHEL PRIBOIU/ 148
GEORGETA RADA/ 153

LIMONA RUSU/ 162
ANTONIA SOCOL/ 165
MARIA SOCOL/ 168
ELENA STAN/ 172
LUCIA STEFFENS/ 178
DORINA STOICA/ 184
VIORICA ȘANDRU/ 190
VASILE TOMA/ 201
ION ȚUȚUIANU/ 205
LOREDANA URSU/ 211
GHEORGHE VARGANICI/ 216
ALESIA-MARIA VLAD/ 221
POP LAUREAN/ 224
TUDOR FLORIN LIMBEAN/ 227

DEISIS

Antologie de poezie religioasă

A CONCURSULUI DE POEZIE RELIGIOASĂ

Sărmașu 2022

de

Nicolae Băciuț

E greu ca poet să ocolești această temă, să nu-ți pui întrebări și să nu-ți dai răspunsuri, să nu te poziționezi sau raportezi la dimensiunea metafizică/mistică a existenței umane.

Mult-puținul acestei antologii confirmă continuitatea interesului pentru poezia religioasă, dincolo de vârste, după ani buni în care a fost pus călușul în gura acestei poezii.

Câtă credință, atâta literatură, câtă literatură atâta credință, ne vine să repetăm o ecuație care, dincolo de aparența ludică, își are gravitatea ei.

NICOLAE BĂCIUȚ